

Vị hôn thê này rất khó trị

Contents

Vị hôn thê này rất khó trị	1
1. [vị Hôn] Giới Thiệu	1
2. Văn Án	2
3. Chương 1	4
4. Chương 2	15
5. Chương 3	25
6. Chương 4	34
7. Chương 5	44
8. Chương 6	53
9. Chương 7.1	64
10. Chương 7.2	68
11. Chương 8 [Hoàn]	74

Vị hôn thê này rất khó trị

Giới thiệu

Editor: Tiểu Ngủ Nguồn: macngulau. wordpress. com Nhìn biểu cảm hèn mọn của anh, nhìn bộ dạng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-hon-the-nay-rat-kho-tri>

1. [vị Hôn] Giới Thiệu

Nhìn biểu cảm hèn mọn của anh, nhìn bộ dạng anh bảo trì khoảng cách với cô, rất giống cô là con cóc xấu xí tùy thời nhảy bổ vào ăn thịt anh – con thiên nga đẹp đẽ! Xin lỗi nha!

Cô là bị bắt đem bán cho anh, làm đối tượng đám hỏi của anh, trên thực tế, cô đối với địa vị cao cao tại thượng của anh cùng trăm triệu giá trị con người của anh một chút hứng thú cũng đều không có, mời anh không cần tùy tiện đem vàng dán lên mặt mình có được hay không?

Nếu anh đã cảm thấy cô không xứng với anh, không bằng rõ ràng một chút, trực tiếp đem cô đánh knockout, cô cũng có thể sớm về nhà báo cáo kết quả công tác, tuyên cáo cộc đám hỏi này thất bại, như thế cô tuyệt đối sẽ cảm kích anh vô cùng. Nhưng hình như anh chưa từng gặp phụ nữ xem anh là rần rết, chỉ hận không thể tránh xa hay sao ấy! Đột nhiên đổi quyết định, muốn cùng cô kết giao thử. Tên đàn ông này thật đúng là kì quái, đã nhìn nhau đều thấy chẳng ưa, cần gì phải lãng phí thời gian của nhau?

Chẳng lẽ anh cho rằng cô rất dễ bị người khác bài bố? Đã như vậy, cô khiến cho anh kiên nhẫn xem nàng khó trị biết bao!!!!

2. Văn Ân

New York, nước Mỹ.

Tầng mười sáu, toà nhà lớn thứ hai trong dãy nhà cao tầng chọc trời. Văn phòng tổng giám đốc công ty Uy Thịnh, trợ lý kiêm thư ký Lục Nghị đối với người đang vùi đầu trong đồng công văn – tổng giám đốc kiêm chủ tịch Khương Triệu Đồng cung kính nói.

“Báo cáo tổng giám đốc, vừa nhận được tin tức mới nhất từ Đài Bắc, ngày hôm qua, Tôn Hữu Vân tiểu thư bất ngờ gặp tai nạn giao thông đã qua đời.”

Khương Triệu Đồng không đáp lại, tiếp tục phê công văn, vẻ mặt của anh bình tĩnh không có một chút cảm xúc nào khác. Tôn Hữu Vân? Là bà con thân thích của người nào? Không ấn tượng!

“Tang lễ được cử hành trong mười ngày, xin hỏi tổng giám đốc có cần bỏ ra một ngày bay đến đó thăm viếng hay không?” Lục Nghị xin chỉ thị.

“Không cần.” Khương Triệu Đồng vẫn không ngừng đầu, lạnh lùng nói.

Lục Nghị định rồi đi thì Giang Nhật Đông đang ngồi bên cạnh bắt chéo chân trên bàn bỗng nhiên lên tiếng: “Đợi chút, đợi chút!”

“Quản lý Giang có gì phân phó?” Lục Nghị đối với Giang Nhật Đông cung kính giảm đi năm phần, vị thiếu gia này mới là người thừa kế của công ty Uy Thịnh, thế nhưng anh ta lại bắt anh họ mình ngày ngày tới công ty xử lý công vụ thay mình.

Giang Nhật Đông thích thú nói: “Anh họ, anh thật sự không nhớ Tôn Hữu Vân là gì của anh?”

“Tôi cần phải nhớ sao?”

“Thượng đế của con! Khương đại thiếu gia! Tôn Hữu Vân là vị hôn thê của anh do ông nội của anh chỉ định đó!!!” Giang Nhật Đông nhìn thấy tay cầm bút của anh khựng lại một chút, lại tiếp tục phê công văn, thật sự khiến người ta chịu không nổi nữa mà: “Năm anh mười lăm tuổi liền ‘phụng chỉ’ đính hôn, đến nay mười năm, anh cứ nhiên ngay cả tên của người ta cũng không nhớ kỹ?”

Khương Triệu Đồng hoàn toàn không phản ứng, giống như người đính hôn là người khác không phải anh vậy.

“Thật đáng thương! Mới hai mươi tuổi! Thanh xuân mơn mớn, còn không kịp cùng người khác oanh oanh liệt liệt nói chuyện yêu đương liền gặp chuyện ngoài ý muốn bỏ mình. Thật làm cho người ta đau lòng mà...” Giang Nhật Đông cảm thán nói xong, lòng từ bi lại dâng trào: “Anh họ, người ta tốt xấu gì cũng là vị hôn thê của anh, anh trở về đưa tiễn người ta đoạn đường cuối đi! Anh yên tâm, chỉ đi mất ba hoặc năm ngày thôi, em sẽ không đem công ty phá sản đâu.”

Khương Triệu Đồng rút cuộc cũng ngừng đầu, con người đen như mực thâm trầm lạnh như băng, sâu hút: “Tôi trở về sẽ không quay lại nữa, như vậy cũng có thể chứ?”

Giang Nhật Đông giật mình, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ.

Không trở lại? Đương nhiên... Không được!

Nửa năm sau.

Lục Nghi báo cáo xong hành trình của một ngày, cuối cùng nói thêm một chút: “Tổng giám đốc, từ hôm Tôn Hữu Vân tiểu thư qua đời, nhà họ Tôn đã nhận thức con gái riêng ở bên ngoài trở về, gọi là Tôn Tiểu Nhã. Cùng tuổi với Tôn Hữu Vân tiểu thư, Tôn gia lấy cớ là: ‘Lúc trước đám hỏi là con gái nhà họ Tôn và con trai lớn nhà họ Khương’ cho nên coi như hôn ước vẫn còn tồn tại, ông chủ lớn cũng không có ý phản đối, vì vậy trước mắt Tôn Tiểu Nhã tiểu thư sẽ là vị hôn thê của tổng giám đốc ngài.”

Khương Triệu Đồng vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại thâm sâu vô cùng.

Giang Nhật Đông lại chặc chặc hiểu kỳ nói: “Con gái lưu lạc ở bên ngoài? Là cái gì vậy?”

“Con gái riêng.” Khương Triệu Đồng một lời cảnh tỉnh người trong mộng. (_ _ - tên Nhật Đông ngốc nghếch quá nhỉ?)

“Làm như thế cũng được à? Vừa chết một đứa con gái liền nhanh chóng đem một đứa con gái riêng về làm vị hôn thê của anh, cũng không thèm hỏi xem anh có đồng ý hay không? Kỳ quái, tại sao ông nội anh lại không nhảy dựng lên phản đối chứ?”

Trầm mặc thật lâu...

“Anh họ, anh đang tức giận à?” Giang Nhật Đông thật cố gắng nghiên cứu biểu tình trên gương mặt anh họ mình, tới gần một chút, tới gần một chút nữa vẫn không nhìn ra manh mối gì. Ngũ quan cương nghị buồn vui ra biểu hiện ra ngoài, con ngươi đen như hai khối mặc ngọc lạnh như băng, đúng là anh họ!

Bỗng nhiên, bên môi Khương Triệu Đồng lộ ra nụ cười yếu ớt. Nguyên bản tảng đá đột nhiên biểu cảm trở nên hòa ái, dễ gần.

“Oa ~” Giang Nhật Đông sợ tới mức nhảy cách xa ra ba mét. “Anh họ, oan có đầu nợ có chủ, hại anh bị hôn ước trời buộc không phải em, ý đồ ‘vàng thau lẫn lộn’ trói chặt người của anh cũng không phải em, anh muốn tìm người tính sổ ngàn vạn lần phải tìm đúng người nha!”

Từ nhỏ Giang Nhật Đông liền hiểu được một sự kiện: Ông trời có thể chọc, anh họ là không thể. Bởi vì trời sắp xuống còn có người đỡ, nếu đắc tội với anh họ Khương Triệu Đồng, không phải ‘chết cho hán xem’ là xong mà là bị hán hành hạ so với chết càng khó chịu.

Cái này không phải nói Khương Triệu Đồng là người lãnh huyết vô tình, ngang ngược không phân rõ phải trái. Trái ngược lại, anh làm người rất phân rõ phải trái, rất bình tĩnh. Đối với chuyện tình ‘vô lý’ hoặc cảm xúc hóa phản ứng cảm thấy không thích thì hoàn toàn không để ý. Cứ việc hướng theo mục tiêu anh đã định từng bước một tiến hành, cho dù người quỳ xuống cầu xin anh, anh chỉ cảm thấy người rất kỳ lạ, anh chỉ biết cảm thấy người không hiểu gì cả, bởi vì anh không hiểu, không biết một người làm sao có thể không biết nhục nhã đến như vậy.

Đứng ở lập trường của Khương Triệu Đồng mà nói, trước lúc anh đi ra nước ngoài du học, ông nội của anh vì anh chọn vị hôn thê là Tôn Hữu Vân, đó là một chuyện không có đạo lý. Đã là chuyện không đạo lý tự nhiên anh cũng không để trong lòng, mà đã không để ở trong lòng thì tự nhiên ngay cả tên của người nọ cũng không hề nhớ kỹ, cô ta có sống hay chết cũng không có liên quan gì đến anh. Đương nhiên có đạo lý anh đích thân đi tham gia tang lễ của cô ta rồi.

Tôn Hữu Vân ngoài ý muốn qua đời, anh cũng không có cảm giác thở ra một hơi nhẹ nhõm, bởi vì anh chưa từng nhớ tới có vị hôn thê là cô ta. Đối với chuyện cô ta chết đi cũng giống như tình cờ bắt gặp một mẫu tin buồn của người xa lạ trên báo, ngoài ra chẳng có cảm xúc gì khác.

Con người bình thường đều có hỉ nộ ái ố, Khương Triệu Đồng cũng đều có. Nhưng là vì lý trí khiến cho anh chán chuyện tình anh mới không để ý, thiếu thôn cảm tính hẳn không thể hiểu được yếu tố “lãng mạn” mà ông nội nói, duy nhất cảm nhận đó là không hiểu rõ được, không thích để ý!

Mười năm qua anh chỉ về Đài Bắc ba lần, cũng chưa gặp Tôn Hữu Vân lần nào.

Hiện tại, Tôn Hữu Vân hương tiêu ngọc vẫn, vị hôn thê của anh lại đổi thành Tôn Tiểu Nhã, chuyện này lại càng không có đạo lý!

Không được! Anh không thể dung túng sự ‘lãng mạn’ của ông nội mãi được.

“Lục Nghị, sắp xếp lại hành trình, tháng sau tôi trở về Đài Bắc một chuyến.”

“Dạ.” Lục Nghị nét mặt cứng ngắt, con ngươi tràn ngập ý cười, xoay người rời đi.”

Rất kỳ quái! Tên kia tại sao lại vui vẻ như vậy? Giang Nhật Đông không khỏi buồn lo vô cớ, xin hỏi anh họ đại nhân.

“Vì sao anh trở về Đài Bắc, tên đó so với anh lại càng hưng phấn?”

“Lục Nghị hưng phấn? Sức tưởng tượng của cậu thật càng ngày càng phong phú rồi đó.” Khương Triệu Đồng khoe môi tươi cười trào phúng. “Cậu ta chính là đang vui mừng vì cuối cùng tôi cũng nhận ra được cậu ta là nội gián.”

“Nội gián?” Mí mắt Giang Nhật Đông giật mạnh liệt, dự cảm không tốt càng lúc càng rõ ràng.

Khương Triệu Đồng bên môi ý cười càng sâu sắc: “Mọi hoạt động công tác của ‘Quý công ty’ đã đi được hơn một nửa đoạn đường, phần còn lại chờ nhìn xem năng lực của cậu rồi. Tôi ở đây chính thức từ giả chức vụ chủ tịch, cậu có vấn đề gì không hiểu thừa dịp hai ngày tôi còn ở tranh thủ hỏi rõ ràng, tôi về Đài Bắc sẽ không quay lại nữa, ở nhà còn có sự nghiệp đang chờ tôi tiếp nhận.”

“Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Giang Nhật Đông phát ra tiếng kêu thảm thiết giống như trong truyền hình hí kịch. “Anh họ, anh không cần vứt bỏ em, em van cầu anh, em cần anh! Em không thể không có anh!!!! Anh là thượng đế của em! Là ánh mặt trời của em! Là không khí của em! Mất đi anh rồi, anh bảo em làm sao sống tiếp đây? Em sẽ tự tử! Em nhất định sẽ tự tử...” Bị bố già kính yêu chà đạp chết!

“Nếu cậu mà chết, anh đây nhất định sẽ quay về đưa tiễn cậu một đoạn đường.” Khương Triệu Đồng có tình có nghĩa nói xong, liếc nhìn chiếc đồng hồ bạch kim đeo trên tay trái một cái nói tiếp: “Cậu đã lãng phí năm phút, thời gian còn lại của cậu chỉ còn bốn mươi bảy giờ năm phút.”

“Anh họ, anh nói thật à?” Giang Nhật Đông lả chã chực khóc.

“Nếu cậu dự tính đem thời gian vô nghĩa lãng phí hết sạch sành sanh, tôi lập tức chính thức chuyển giao công việc cùng chức vụ ngay bây giờ.”

“Không cần độc ác như vậy! Em không thể oán trách một chút được hay sao???” Giang Nhật Đông một phen nước mũi một phen nước mắt đều mềm hoá không được quyết tâm của Khương Triệu Đồng, biết không còn đường lui, chỉ có thể kiên trì!

Bất quá, đây đúng là tác phong kinh điển của anh họ!

Khóc ngã vào quần tây của anh, anh nhất định đá bay bạn.

Giang Nhật Đông thực sự rất hiếu kỳ, một người như anh họ có ngày nào đó rơi vào trong bể tình không nhỉ?

3. Chương 1

Sắp tới lễ Noel, các cửa được trang trí nhiều màu sắc, ánh đèn rực rỡ chiếu sáng chói lọi, nhất là các cửa hàng bách hóa, khách sạn lớn càng bỏ công trang trí chuẩn bị trang trí mặt tiền, tranh nhau khoe sắc hết sức lãng mạn, ngoài ra còn có những chương trình khuyến mãi trúng thưởng. Rất tuyệt vời!

Tôn Tiểu Nhã cùng người mẹ trên danh nghĩa Tôn Liễu Tinh đi mua quà Noel. Kiến thức một chút cuộc sống xa hoa của giới thượng lưu, bởi vì mỗi một dạng quà tặng đều có chất lượng hạng nhất.

Tôn Liễu Tĩnh vì con trai bảo bối Tôn Hựu Thừa năm nay mười hai tuổi của bà tổ chức tiệc Noel tại nhà, chiêu đãi bạn bè của hân. Ra vào khách sạn lớn đặt hàng các loại bánh: bánh ngọt có vị gừng, bánh bích quy, bánh hình người tuyết có vị gừng, bánh ngọt hình cây thông phủ sôcôla, hoa quả bánh ngọt Noel, bánh ngọt Pari, kẹo Lollipop hình cây gậy, kẹo đường hoa quả Pháp, bánh ngọt nhân hạt dẻ và không thể thiếu các loại sôcôla đủ hương vị khác nhau.

Một hộp sôcôla nguyên chất với bốn mươi chín viên có giá bán ba ngàn sáu trăm nguyên, không phải do từ nhỏ mồ côi không có cha, mẹ nuôi lớn mà do Tôn Tiểu Nhã có khả năng tưởng tượng nhiều. Nói thật nàng không tin tưởng Tôn Liễu Tĩnh sẽ đem hộp sôcôla này cho các bạn của Tôn Hựu Thừa ăn, tám phần là hai mẹ con bọn họ sẽ chia nhau hưởng dụng.

Quả nhiên, Tôn Liễu Tĩnh kêu nhân viên đem hộp sôcôla xa hoa đó gói lại thật đẹp bỏ vào túi Louis Vuitton lớn của bà ấy, hẹn thời gian giao đến tận nhà.

Cả buổi trưa, Tôn Tiểu Nhã cùng bà ấy đi dạo cả đôi chân đều muốn rụng rời không nhấc nổi, thầm nghĩ Tôn Liễu Tĩnh sẽ mời cô đi uống một chén trà chiều. Đáng tiếc, cô vọng tưởng hơi nhiều, Tôn Liễu Tĩnh nói rõ chỉ muốn cô mở to mắt nhìn xem, chỉ cho cô thấy rõ cuộc sống chênh lệch của giới bình dân như cô và xã hội thượng lưu, bà ta không có ý định cho cô bước vào thế giới cao sang, quyền quý ấy.

Theo đầu mùa hạ cho đến ngày đông giá rét, từ lúc nhận tổ quy tông, chuyển biến từ Mã Tiểu Nhã thành Tôn Tiểu Nhã đã nửa năm, Tôn Liễu Tĩnh chưa từng có ý định thật lòng tiếp nhận đứa con gái riêng này của chồng mình. Chính là vì dưới sự áp bách của mẹ chồng bà mới không thể không cho cô vào cửa.

“Dì, tôi mời đi uống cafe!” Tôn Tiểu Nhã nhướn đôi mày thanh tú lên, cười nói. Bà nội chanh chua cho cô tiền tiêu vặt hàng tháng cũng không tính là keo kiệt, ngược lại cho thật sự rất nhiều nữa!! Mời một ly cafe Starbucks cũng có thể, huống chi, cô khẳng khẳng không từ bỏ công việc dạy kèm, giữ lại công việc phòng ngừa ngày nào đó lão phật gia khó chịu tổng cổ cô khỏi cửa không một xu dính túi.

Tôn Liễu Tĩnh tùy tiện uống cafe mà cô mua đến, con mắt cũng không thèm liếc nhìn cô một cái. Không có mẹ chồng trước mặt, bà cùng Tôn Tiểu Nhã đều vui vẻ biểu lộ thái độ chân thật của mình, không cần phải dối trá làm bộ thân thiết như người một nhà.

“Dì, dì rất ghét tôi phải không?” Tôn Tiểu Nhã năm nay hai mươi tuổi cũng không thiếu khuyết tình thương của mẹ, chính là sống cùng một mái hiên nhưng luôn bị người xem thường, lời nói lạnh lùng khiến cô không tránh khỏi có chút khó chịu. Nhưng cô tuyệt đối không cho phép chính mình ở trước mặt người nhà họ Tôn tỏ ra yếu thế: “Dì ghét con người của tôi? Hay là thân phận đại biểu của tôi?”

Tôn Liễu Tĩnh trong giọng nói không mang theo một chút tình cảm gì nói: “Cô căn bản không xứng đáng trở thành thiên kim của Tôn gia, cô so với đầu ngón tay của con gái tôi cũng kém.”

“Tôi không có dự định sẽ cùng một người đã chết so sánh.” Tôn Tiểu Nhã cử chỉ tao nhã hớp một ngụm cafe.

“Cô...” Tôn Liễu Tĩnh con mắt đầy căm tức nhìn cô: “Cô là đứa con gái độc ác, hôm nay, nếu không phải con gái của tôi chết cô sẽ có cơ hội bay lên cành cao làm phượng hoàng hay sao? Cô đắc ý cái gì chứ?”

“Tuyệt không?” Tiểu Nhã nhả nhả đáp lại. “Tôi không cho rằng sửa thành họ Tôn sẽ đắc ý.”

“Thật sự không cần, lúc trước cô có thể từ chối hay sao?” Tôn Liễu Tĩnh vừa nghĩ đến con gái cưng của bà ngoài ý muốn qua đời liền đau lòng gần chết, người nhà cư nhiên còn mang một đứa con gái do người đàn bà hư hỏng sinh ra về thay thế địa vị của Hữu Văn. Nàng tức muốn học máu nhưng chồng và mẹ chồng có để ý hay sao?

Bà không có cách với chồng và mẹ chồng nhưng đối phó với Tôn Tiểu Nhã... bà tràn đầy tự tin!

“Bà nội ngang ngược, bá đạo cỡ nào tôi tin tưởng dì biết rõ hơn tôi, cũng chịu thiệt hại không ít.” Tiểu Nhã âm thanh mềm mại, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt trong suốt như ngọc toát lên vẻ thành khẩn. “Bà nội cố ý cần một cô cháu gái để làm ‘đám hỏi’ tôi không trở về, không phải người chịu tội sẽ là em gái đáng yêu của tôi hay sao?”

“Đáng thương?” Tôn Liễu Tĩnh trừng mắt nói. Làm thiên kim tiểu thư nhà họ Tôn là chuyện cỡ nào vinh quang, chim sẻ biến thành phượng hoàng! Thế mà trong mắt cô lại là đáng thương?

“Không có tình cảm, không có yêu thương, ngược lại còn phải thường xuyên xem người khác sắc mặt, nghe người ta chêm chọc khiêu khích, còn chưa đủ đáng thương hay sao?” Tôn Tiểu Nhã cười nhạt nói. “Em gái của tôi rất là hồn nhiên, ngây thơ, được nuông chiều từ bé, mệnh của nó rất tốt. Không cần phải thừa nhận mấy thứ đạo lý đối nhân xử thế không thoải mái này.”

Tôn Liễu Tĩnh tức không chỗ xả: “Nói thật là dễ nghe, cô căn là loại người tham lam hư vinh, biết được có cơ hội gả vào hào môn liền tranh về Tôn gia, em gái của cô Mã Nguyên Nguyên là đứa ngu ngốc, bị cô đùa giỡn còn không biết.”

“Tôi là dạng người này sao?”

“Đương nhiên. Có cô gái nào không muốn gả vào hào môn? Đặc biệt là cái loại con gái riêng như cô. Lần này chỉ có cô là người duy nhất có cơ hội gả nhập vào xã hội thượng lưu, cô làm sao không tranh thủ?” Tôn Liễu Tĩnh chắc chắn nói. Bà dùng ánh mắt thế tục xem xét Tôn Tiểu Nhã là may mắn câu được cá vàng, giống như người nghèo gặp vận may trúng số xổ, làm sao có thể cản trở về làm thiên kim Tôn gia.

Trên thực tế, ngay từ đầu cả hai chị em đều rất bài xích chuyện này.

“Thì ra di nghĩ như vậy sao?” Tôn Tiểu Nhã cũng không muốn đấu võ mồm, cười nhạt đáp. “Vậy như di mong muốn.”

Chính là kiểu cười này của cô chọc cho Tôn Liễu Tĩnh thấy chán ghét! Nhìn cô nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, khuôn mặt không màng đến bất cứ chuyện gì khác lơ đãng tươi cười ngược lại thật làm người ta tức giận. Nếu Tiểu Nhã có những biểu hiện khiêm tốn, thái độ nịnh bợ lấy lòng bà, Tôn Liễu Tĩnh sẽ không chán ghét nàng đến vậy.

Một đứa con gái riêng có xuất thân thấp hèn thì có cái gì tốt chứ!

Tôn Liễu Tĩnh trong lòng tức giận gào thét, nhưng bốn mươi năm nhận được giáo dục cùng với thân phận khiến cho cổ họng của bà tắt nghẽn, cả đời không thể lớn tiếng mắng người.

“Cô cho là mình làm ra vẻ không quan tâm, giả bộ thanh cao là có thể che giấu được lòng ham muốn hư vinh của cô sao? Ánh mắt của tất cả mọi người đều sáng như tuyết, kỹ thuật che giấu vụng về của cô không lừa được tôi, càng không lừa được người của Khương gia, chờ Khương Triệu Đồng về nước, tôi dám cá là anh ta nhất định không chấp nhận cộc hôn sự nực cười này!” Tôn Liễu Tĩnh trừng mắt nhìn cô, đáy mắt màu xanh lá càng thâm càng trầm.

“Như vậy bà nội cần phải hao tâm tổn trí nha!” Tiểu Nhã trong mắt biểu lộ ý cười khinh miệt. Mặc kệ người của Tôn gia có tin hay không mục đích cô nhận tổ quy tông chính là thoát khỏi danh phận ‘con gái riêng’ chỉ như vậy thôi. Trừ chuyện này ra, cô không có cầu mong gì cả, cho nên cô không cần phải khiếm tốn lại càng không cần phải nịnh bợ bất kì người nào.

“Một khi Khương Triệu Đồng không muốn cưới cô, thì chuyện bà nội cô đón cô trở về Tôn gia đã không có ý nghĩa gì nữa, cô nghĩ xem, cô là phượng hoàng giả có phải hay không nên biến trở về làm chim sẻ?” Tôn Liễu Tĩnh không có ý tốt nói.

“Nói như vậy cũng đúng!” Gật đầu một cái, Tiểu Nhã giương lên mi mắt cong vút nhìn Tôn Liễu Tĩnh nói. “Di nhất định rất vui về.”

Tôn Liễu Tĩnh cười mà không nói. Bà tin tưởng mỗi người làm vợ như bà đều có chung một ý nghĩ, con gái riêng của chồng và người đàn bà hư không xứng đáng có được hạnh phúc!

Người vợ nào có thể mở ra tấm lòng, hòa ái, bao dung đón nhận đứa con gái mà chồng ngoại tình sinh ra? Huống chi còn mang về nhà thay thế địa vị con gái mình, muốn cùng Khương Triệu Đồng xứng đôi, Tôn Liễu Tĩnh tuyệt không cam tâm để Tôn Tiểu Nhã chiếm được lợi ích. Bà càng tin tưởng Khương Triệu Đồng tuyệt đối không coi trọng kẻ xuất thân thấp hèn như Tôn Tiểu Nhã.

Tiểu Nhã một tay nhẹ nhàng chống lên gò má, đầu hơi nghiêng, làm cho ngũ quan trở nên sinh động mỉm cười ngọt ngào.

“Dì trở về phật đường thấp hương, sáng cũng cầu, chiều cũng cầu, cầu Phật tổ sớm cho dì đạt được nguyện vọng! Tôi tin tưởng Phật tổ đã nghe của thỉnh cầu của dì, dạy cho Khương Triệu Đồng cùng dì giống nhau xem tôi chỗ nào cũng đều không vừa mắt, chủ động đối với bên ngoài nói rõ ràng từ bỏ chuyện hôn ước này. Sớm ngày đốt pháo ăn mừng.” Tôn Tiểu Nhã nhấp một ngụm cafe, đôi mắt sáng như sao nhìn thẳng vào mắt Tôn Liễu Nhã nói tiếp. “Bất quá, hình như bà nội ngày nào cũng cầu Phật tổ mong rằng hôn sự này sớm thành thật, để hai nhà đạt được lợi ích, miễn cho Hựu Thừa trước khi có thể một mình gánh vác sự nghiệp gia tộc thì Tôn gia đã bị cha nó phá không thể gượng dậy nổi.”

Mọi người đều biết tài chính tập đoàn Tôn thị có thể sống yên ổn trên thương trường đều nhờ vào thủ đoạn mạnh mẽ và sự khôn khéo, giỏi giang của Tôn Lí Hàn Thúy lão phu nhân, còn đứa con trai độc nhất Tôn Tư Hiền của bà chỉ biết tán gái là giỏi ngoài ra chẳng có tài năng, đức hạnh gì. Cho nên hết thảy hi vọng của bà lão đều đổ dồn lên người đứa cháu trai mười hai tuổi, mong rằng nó có thể nối gót ông cha phát huy sự nghiệp của Tôn gia lên cao.

Tôn Liễu Tĩnh hơi hơi sợ run. Một bên là đứa con gái cưng đã qua đời, một bên là con trai bảo bối chỗ dựa về sau của bà, nên toàn lực bảo hộ người nào?

Tiểu Nhã cười hỏi nhỏ: “Không biết Phật tổ sẽ nghe theo nguyện vọng của dì hay là của bà nội nhỉ?”

“Cô không được ở trước mặt bà nội nói lung tung!” Tôn Liễu Nhã nhỏ giọng trách cứ: “Cô ít tự mình là đúng đi! Trong lòng tôi đang nghĩ cái gì, cô biết à? Thật sự là đứa con gái không có dạy dỗ dám mở miệng bình luận trưởng bối.”

“Dì cùng bà nội là người cùng một phe, tất cả tâm tư đều đặt lên người Hựu Thừa. Tôi làm sao có thể làm lay động tâm tư bảo hộ ‘hoàng thái tử’ của các người được chứ?” Tiểu Nhã lời nói vô cùng bình thường, giống như thảo luận hôm nay thời tiết tốt không, bởi vì đây không phải chuyện của cô, cô muốn quan tâm người ta cũng không cho đâu.

“Cô tự biết bản thân có bao nhiêu cân nặng ở Tôn gia là được rồi.” Tôn Liễu Tĩnh bị mẹ chồng chèn ép bao nhiêu năm, nói trong lòng không có oán hận là không có khả năng, nề hà ông chồng không đáng tin cậy, đành phải chịu khuất phục dưới sự ra oai của mẹ chồng an ổn sống. Bà chỉ có thể cố gắng ẩn nhẫn trong lòng, chờ ngày con trai trưởng thành có thể làm cho bà hãnh diện, không cần nhẫn nhịn im lặng nữa.

“Tôi đương nhiên hiểu rõ cân nặng của mình rồi, càng rõ ràng chính mình nghĩ muốn cái gì, cho nên tôi sống thật sự tự tại.” Tiểu Nhã thở dài nói: “Cho nên dì à, dì không cần phải châm chọc khiêu khích đối với tôi mãi như vậy, thậm chí công kích người nhà của tôi, như vậy chỉ làm cho tôi thêm khinh thường giáo dưỡng của ‘danh môn phu nhân’ và lãng phí nước miếng của dì thôi.”

Tôn Liễu Tĩnh trên khuôn mặt tú lệ xẹt qua một tia không thoải mái, nhưng chợt nở nụ cười lạnh.

“Giáo dưỡng của tôi dạy tôi ‘ăn ngay nói thật’, cái gì là châm chọc khiêu khích? Cái gì là công kích người nhà của cô? Đó là do cô chột dạ vì chuyện cô là con gái riêng tự thấy xấu hổ trong lòng sinh ra tâm ma quấy rối mà thôi.”

Giờ càng già càng cay! Chỉ cần một ngày Tôn Tiểu Nhã vẫn không chịu khuất phục, khúm núm dưới chân bà, Tôn Liễu Tĩnh liền không cho cô sống yên ổn một ngày, ít nhất trên miệng không buông tha cho cô.

Tiểu Nhã mỉm cười: “Dĩ nhiên, tôi có thể thông cảm với khả năng nói xáo ngôn lệnh sắc (Trong những người có lời nói khéo léo, đáng mặt hiền lành, thì ít có kẻ nhân.) của dì, che đậy lỗi lầm, dù sao kẻ làm cho dì trở thành người chanh chua như bây giờ cũng đều nhờ người cha ‘đáng kính’ của tôi.”

“Cô nói những lời này có ý gì?” Tôn Liễu Tĩnh nhíu mi, lạnh mặt.

“Nếu đổi lại là tôi, lấy phải một ông chồng phong lưu thành tính, phụ nữ bên cạnh mỗi ngày đổi một người, lại còn nhảy ra hai đứa con gái riêng nữa. Tôi sẽ mài dao lấy thương tìm hấn nói chuyện, tôi không giống như dì lương thiện dễ nói chuyện như vậy, cố gắng nuốt giận, ra sức bảo vệ gia đình hoàn chỉnh. Kỳ thực, từ lúc người đàn ông bắt đầu phản bội, thì ngôi nhà này đã không còn hoàn chỉnh rồi.”

“Cô thì biết cái gì? Cô dựa vào cái gì ở trong này mạnh miệng nói? Tôi – Tôn Liễu Tĩnh sống đường đường chính chính như vậy mới không cần cô giả mèo khóc chuột. À! Tôi hiểu rồi! Cô muốn khuyên tôi và ba của

cô trở mặt với nhau tốt nhất mau ly hôn sớm để mẹ của cô nhanh chóng chạy tới đây cướp đi cái ghế của Tôn phu nhân đúng không? Cô nằm mơ đi!”

“Mười năm trước mẹ của tôi đã sớm hết hi vọng rồi. Chỉ có dì vẫn đối với ông ta cuồng dại như vậy thôi, rất tốt thưa Tôn phu nhân, bà nội thật lợi hại, ngay cả chọn nàng dâu cũng chưa hề chọn sai!” Cô thở dài nói.

Lời này càng làm cho Tôn Liễu Tĩnh nổi điên, mài dao soàn soạt.

“Bà nội, bà nội, kêu cũng thật thân thiết, cô cho là bà ấy thật sự xem cô là cháu gái đối đãi hay sao? Cô chỉ là vật thay thế! Nếu không phải Hữu Văn bất hạnh qua đời, bà nội của cô cả đời này cũng không muốn gặp mặt lại cô!”

“Việc này tôi rất rõ ràng.” Tiểu Nhã mặc dù trong lòng khổ sở cũng sẽ không biểu lộ ra ngoài, trầm định nói: “Tôi được sinh ra hai mươi năm cũng chưa một lần gặp mặt bà nội, tuy rằng chỉ mới vào Tôn gia nửa năm, những cũng đủ làm cho tôi xem rõ một sự kiện: Bà nội vĩ đại của tôi, Tôn Lí Hàn Thúy lão phu nhân, bà cả đời này chỉ để ý có hai người, con trai của bà cùng đứa cháu đích tôn, bà vì con vì cháu mà khổ tâm bảo vệ tập đoàn tài chính Tôn thị, những kẻ khác đều là vật hi sinh của bà ấy.”

Tại một giây này, Tôn Liễu Tĩnh có chút muốn bội phục cô.

Thật sự là một cô gái thông minh, trầm tĩnh, hoàn toàn biết rõ lập trường của bản thân, cũng không có cảm giác thương tâm mà còn có bộ dạng tính trước mọi thứ kỹ càng.

Nhưng một giây đi qua, lại thêm căm hận mới. Cái này không phải biểu cảm bà muốn nhìn thấy, bà muốn Tôn Tiểu Nhã quỳ xuống khóc lóc van xin bà không cần đuổi cổ cô ra khỏi nhà họ Tôn. Cho dù không thể gả cho Khương Triệu Đồng cũng mặt dày mày dạn lưu lại, như vậy mới phù hợp với hình tượng con gái riêng nịnh bợ. (Ngữ: bà thím xem nhiều tiểu thuyết cầu huyết rồi đó, ít coi phim tâm lí tình cảm Đài Loan đi.)

Thật giận Tôn Tiểu Nhã không cho bà được như nguyện ý, khiến bà tức giận nghĩ rằng nghĩ lợi.

“Tôi thật sự rất hiếu kỳ, một khi Khương Triệu Đồng giải trừ hôn ước, cô còn có lập trường gì ở lại nhà tôi?” Tôn Liễu Tĩnh trong lòng thầm nghĩ Tôn Tiểu Nhã sẽ như con chó vẫy đuôi chạy về phía bà mừng gặp chủ nhân. Cầu xin bà ở trước mặt Tôn Lí Hàn Thúy nói giúp cô: “Bà nội cho tới bây giờ vẫn chưa đem cô giới thiệu cho bạn bè trên thương trường biết mặt, bà đang đợi Khương Triệu Đồng trả lời, nếu anh ta đồng ý hôn sự này thì thôi, anh ta nếu không chịu nhận, bà nội là người nhấn tâm vô tình... cô hiểu mà.”

“Thì sao?” Tiểu Nhã uống xong ly cafe không thêm nói nhiều thêm nữa câu, xem ra cô và bà dì này không thể trở thành bạn bè rồi, lãng phí tiền một ly cafe của cô.

“Cô...cô tin rằng với dung mạo này của cô sẽ không khiến Khương Triệu Đồng trả lại ‘hàng hóa’ hay sao?”

“Dì hi vọng tôi bị trả lại à?” Tiểu Nhã lạnh nhạt hỏi.

Tôn Liễu Tĩnh trừng mắt không nói gì. Đúng vậy, bà hy vọng Tôn Tiểu Nhã bị Khương gia trả lại, thậm chí còn bị đuổi khỏi Tôn gia, con gái của bà không chiếm được hạnh phúc, con gái riêng càng không có tư cách nhận được. Nhưng là mẹ chồng của bà không phải nói dọa mọi người trong nhà, Tôn gia rất cần Khương Triệu Đồng làm con rể. Bởi vì trong vòng mười lăm năm Tôn Hựu Thừa không có khả năng một mình đảm đương gánh vác tập đoàn Tôn thị, mà Tôn Lí Hàn Thúy lại càng ngày càng yếu, tập đoàn tài chính Tôn thị nhất định gặp phải nguy cơ sụp đổ.

Tuy rằng Tôn Tư Hiền tự nhận có thể đảm đương chức vị tổng giám đốc, điều này đừng nói Tôn Lí Hàn Thúy lo lắng, Tôn Liễu Tĩnh cũng dám mạnh miệng phán ông một câu: **THẬT SỰ KHÔNG ĐẢM ĐƯƠNG NỔI!**

Nhưng bà hận nhất là đứa con gái riêng này lại là ân nhân cứu mạng Tôn gia. Đối với Tôn Liễu Tĩnh là cỡ nào châm chọc?

Không, bà tuyệt không thừa nhận Tôn Tiểu Nhã có khả năng ảnh hưởng đại cuộc!

“Vận mệnh của cô không phải là do tôi nắm giữ, mà là ở tay của Khương gia, chính xác mà nói nó nằm ở trên tay Khương Triệu Đồng, anh ta nhìn liền biết cô có xứng hay không xứng trở thành thể thân cho con gái của tôi – Tôn Hữu Văn.” Tôn Liễu Tĩnh ngạo mạn nói.

Cô tự nhiên sẽ không nói cho Tôn Tiểu Nhã, kỳ thực Tôn Hữu Vân tới chết cũng chưa từng gặp mặt ‘vị hôn phu’ của mình. Chỉ có Khương gia cung cấp cho ba tấm ảnh để nhìn mà thôi. Dù sao người chết cũng không biết khóc kể, bà có thể nói ở trong mắt Khương Triệu Đồng, Tôn Hữu Vân là vĩnh viễn không thể thay thế, Tôn Tiểu Nhã cũng không biết được. Đây cũng là một chút tâm tư của người làm mẹ!

Tiểu Nhã thương hại liếc nhìn bà một cái cũng không mở miệng vạch trần.

Không ai thích làm thế thân, cho dù từ con gái riêng biến thành thiên kim tiểu thư, cũng hy vọng tận lực làm chính mình. Tiểu Nhã đã sớm đào ra từ miệng Tôn Hữu Thừa tình hình thực tế, chỉ cần hỏi hần một câu: “Hữu Thừa, chị gái ruột của em có xinh đẹp hay không? Khương Triệu Đồng tiên sinh nhất định thường xuyên hay hẹn hò với chị ấy nhỉ?” Tôn Hữu Thừa thành thật thốt lên: “Một lần cũng không có gặp, Khương Triệu Đồng là tên hôn đản xấu xa, chưa từng tới nhà chúng ta một lần nào hết. Chị hai rất muốn giải trừ hôn ước nhưng sợ bà nội tức giận. Hiện tại, chị hai mất rồi, không cần gả cho hần nữa, chị hai nhất định rất vui về.”

Tôn Hữu Thừa nói xong lại lo lắng bị mẹ mắng, Tiểu Nhã hướng cậu ta cam đoan đây là ‘bí mật’ giữa hai người. Tôn Hữu Thừa cũng yên tâm nở nụ cười, đột nhiên cảm thấy người chị xinh đẹp cùng cha khác mẹ này cũng tăng lên mấy phần hảo cảm.

Cũng bởi vì vậy mà Tiểu Nhã đối với Khương Triệu Đồng có ấn tượng vô cùng kém. Nhận định anh ta là loại người vô tình vô nghĩa không thua kém gì Tôn gia. Đính hôn mười năm mà chưa từng tới gặp mặt vị hôn thê lần nào, cùng Tôn gia đối với chị em của cô chỉ hơn chứ không kém.

Khương Triệu Đồng ở trong tâm lý của Tôn Tiểu Nhã đã sớm bị phán: Knockout!

Khương Triệu Đồng sau khi về nước đã thuận lợi nắm giữ quyền lực trung tâm của tập đoàn Ích Thái. Ông nội cùng cha mẹ của anh ta chờ anh ta trở về thật sự rất lâu rồi, không ai nghĩ đến anh ta sẽ ở lại nước Mỹ hai năm trời, vì dưỡng hần đột nhiên ngã bệnh cần phải có người thu xếp mọi công việc của công ty Uy Thịnh cho đến khi dưỡng hần khỏi hẳn. Giang Nhật Đông cũng đã có năng lực tiếp quản rồi, nên giao lại cho thẳng nhãi đó.

Khương lão gia tin tưởng cháu của ông là kỳ tài kinh thương trăm năm khó gặp, bởi vì trời sinh tính tình bình tĩnh cho nên sức phán đoán rất tốt, bởi vì mưu tính sâu xa cho nên khi anh ta đã thể hiện quyết tâm thì mây cũng không nhấn lại, bởi vì ý thức trách nhiệm cao cho nên rất xem trọng lời hứa, lại không ngừng cầu tiến. Nhà ai có người thừa kế như vậy đều cảm thấy nhờ ơn phúc tổ tông sớm tới thấp hương mà có được.

Đương nhiên một người như vậy tâm tư của anh ta sẽ sâu như đáy biển, ánh mắt như băng, vẻ mặt lạnh tanh, không thể vì một người phụ nữ mà rung động, tinh thần không yên để tình yêu trở thành vũ khí bất lợi cho bản thân, cơ hồ anh ta cả đời không có khả năng thử nếm trải mùi vị khắc cốt ghi tâm của tình yêu.

Nhưng đừng nói bản thân Khương Triệu Đồng sẽ cảm thấy hối tiếc, ngay cả ông nội của anh ta cũng không xem đó là khuyết điểm, ngược lại ông tin tưởng đây chính là chuyện tốt, chỉ cần cưới một cái con dâu thích hợp ở nhà quản lý công việc nội trợ là được.

Khương lão gia khi còn trẻ thậm chí mê mẩn Tôn Lí Hàn Thúy, đó là mối tình đầu của ông, về sau lại vô duyên kết đôi nhưng những thứ không chiếm được ngược lại lại trở thành thứ tốt nhất. Nên ông luôn luôn vì bà mà đau lòng, sau khi bà kết hôn chưa từng được hưởng hạnh phúc, ngược lại còn thay chồng mặc áo giáp lên chiến trường, cả đời phí sức lao động. Ông luôn có nguyện vọng là khi mình còn sống giúp được bà một chuyện, cho nên mười năm trước Tôn Lí Hàn Thúy đột nhiên mở miệng muốn kết thông gia ông liền không do dự gật đầu đồng ý.

Cả đời sống thực tế chưa bao giờ làm chuyện lãng mạn cho nên Khương lão gia mới nghĩ đem hai chữ lãng mạn này ‘áp dụng’ lên đời sau. Thế hệ trước không thể cùng nhau kết duyên như vậy thế hệ này đành cho con cháu hoàn thành tâm nguyện này vậy!

Đây là ý tưởng lãng mạn cả đời này Khương lão gia làm, ông đương nhiên kiên trì rồi.

Đáng tiếc Khương Triệu Đồng không đồng ý, đối với chuyện không vừa ý của anh, ông nội thân yêu này cho dù có nói toạc cả miệng cũng vô dụng.

Khương Triệu Đồng muốn tự mình giải quyết cục hôn sự buồn cười này.

Ăn xong tiệc cuối năm của công ty, chính thức giới thiệu anh cho toàn bộ người của công ty nhận biết, anh không lưu lại cùng mọi người tham gia tiếp tiệc tối, ra lệnh cho lái xe đưa anh đi Tôn gia, đồng thời cho thư kí gọi điện Tôn Tiểu Nhã ra ngoài gặp mặt nói chuyện một lần.

Chuyện hôn nhân của người trẻ tuổi do người trẻ tuổi quyết định. Cha mẹ chỉ cần phụ trách làm chủ hôn là được, đây là ý nghĩ của Khương Triệu Đồng.

Chuyện trưởng bối ‘chỉ hôn’ rất là buồn cười, hay là các trưởng bối muốn trối anh lại quăng lên giường cùng người phụ nữ anh không thích? Nếu đã không được thì đừng tiến đến đám hỏi. Hẳn đối với người phụ nữ mình không thích ngay cả chạm vào cũng không muốn chứ đừng nói tiến xa hơn.

Tôn gia nhận được điện thoại của thư kí bên Khương Triệu Đồng gọi qua, đều đồng ý Tôn Tiểu Nhã cùng anh một mình đi gặp mặt. Bất quá, mọi người đều tề tụ ở phòng khách muốn nhìn xem vị thần long thấy đầu không thấy đuôi, vị con rể vô cùng kiêu ngạo này có đáng giá để bọn họ tạm thời nhẫn nhịn vì lợi ích chung hay không?

Một thân ảnh ngang nhiên cao ngất từ bên ngoài bước vào phòng khách, ngũ quan anh tuần kết hợp cổ khí phách như một bậc quân vương, đôi mắt lợi hại như chim ưng hừng hờ nhìn xuống chúng sinh, không cần ai giới thiệu người của Tôn gia liếc mắt một cái liền nhận ra đó là người trong bức ảnh – Khương Triệu Đồng, chỉ có một chút không giống với ảnh cũ đó là ánh mắt thanh duệ bức người hơn lúc còn trẻ gặp nhiều lần, ai dám lừa gạt anh ta? Quả thực chính là tự mình chuốc khổ vào thân.

Sau khi hai bên gặp mặt, Tôn Lí Hàn Thúy khó được ôn tồn nói: “Để cho đôi trẻ tự mình nói chuyện với nhau đi.” Bà không thể không nhún nhường, ai kêu chính mình không sinh được đứa cháu xuất sắc như vậy chứ.

Phòng khách to lớn bây giờ chỉ còn lại Tôn Tiểu Nhã và Khương Triệu Đồng mạnh ai nấy ngồi mà thôi.

Cùng lúc Tiểu Nhã đang đánh giá anh ta, anh cũng có chút tò mò vị hôn thê trên danh nghĩa này. Cư nhiên làm cho ông nội thân yêu không chịu rút lui mà còn chấp nhận kẻ thể thân làm vị hôn thê vợ vắn này. Tôn Tiểu Nhã rốt cuộc là phương nào thần thánh?

Khương Triệu Đồng nghĩ tới lời ông nội nói vào tối ngày hôm qua: “Triệu Đồng! Ông nội cũng không phải ông già hồ đồ sẽ không hủy hoại hạnh phúc cháu trai của mình đâu. Nếu nói Tôn Hữu Vân có 60% thích hợp cháu, thì Tôn Tiểu Nhã càng thích hợp với cháu, cao từ 80% đến 90% chuyện đó thì cần phải xem cháu đối xử với người ta ra sao thôi.”

“Trên đời này không hề có người 100% phù hợp với nhau, có thể tìm được bạn đời có độ phù hợp từ 70% là cần phải cảm ơn thượng đế nhân từ rồi. Không đối gạt cháu, ta cùng bà nội đã qua đời của cháu chỉ có 50% hợp nhau thôi, sau khi kết hôn phải mất thời gian mười năm để tìm hiểu nhau cuối cùng gần nhau đến đâu bạc răng long. Cha mẹ con càng tệ hơn, bọn họ tự do yêu đương cố hết lần này lại lần khác lại môn đăng hộ đối, ông nghĩ muốn ngăn cản cũng không được, kết quả con cũng thấy rồi đó, ba con ở bên ngoài nuôi dưỡng tình phụ còn sinh con gái riêng. Tệ không thể nói!” Về sau ông bắt con trai mình quăng vào bệnh viện triệt sản, chuyện này là bí mật tự nhiên sẽ không công khai ra.

“Ông nội, Tôn Tiểu Nhã là con gái riêng.” Anh đáp trở về một câu.

Khương lão gia trầm thía nói: “Gia gia xem nhẹ không phải là con gái riêng mà là những đôi nam nữ coi rẻ sự thần thánh của hôn nhân. Ông sở dĩ không cho con gái riêng trở về nhận tổ quy tông, là không hi vọng ngày sau có người cùng con tranh đoạt quyền thừa kế, phân hóa tập đoàn Ích Thái. Một mặt cũng hi vọng vì người mẹ đáng thương của con giữ lại tôn nghiêm, chỉ cần con gái riêng đó không vào cửa, mẹ của con vẫn có thể xem như nó không tồn tại, ở trường hợp xã giao có thể sắm vai một đôi vợ chồng ân ái với ba của con.”

“Chuyện này thật vớ vẩn.” Khương Triệu Đồng giọng nói hơi chán chát.

“Đúng là rất vớ vẩn, nhưng đây là hiện thực.” Khương lão gia ánh mắt thâm trầm thản nhiên nói: “Triệu Đồng, ông không hi vọng hôn nhân của con bị ai giống như của ba con, cho nên mới muốn con tìm một người phụ nữ đảm đang về làm vợ. Lúc trước ông đáp ứng cục hôn sự này, không phải là vì tâm tư như hiện

tại mà là vì khi đó Tôn Hữu Vân là một tiểu mỹ nhân, tính tình lại ôn nhu thân thiện, mà con từ nhỏ độc lập, kiên nghị, tính tự lập rất mạnh. Tôn Hữu Vân có thể phối hợp với con, thuận theo con, sẽ không cùng con xung đột với nhau.”

“Cháu xem ảnh chụp của cô ấy rồi, giống như một pho tượng không có linh hồn, đúng là rất đẹp mắt nhưng con không nghĩ là sẽ đem ‘búp bê’ ôm trong ngực.” Khương Triệu Đồng mặt không chút biểu cảm ăn ngay nói thật.

“Cho nên con một lần cũng không chịu đi gặp con bé, kể cả tang lễ cũng không tham gia.”

“Không cần thiết.” Khương Triệu Đồng vô tình nói.

“Triệu Đồng, tính cách của con thích hợp với chuyện kinh doanh của công ty, đây là may mắn của Ích Thái, nhưng về mặt tình cảm... aizz rất không thuận lợi!”

“Không sao cả.”

“Quên đi, dù sao Tôn Hữu Vân đã không còn ở trên đời, các con nhất định là vô duyên.”

“Con cũng không cần Tôn Tiểu Nhã.” Khương Triệu Đồng lạnh lùng nói: “Chỉ vì để trở thành vị hôn thê của con cho nên mới được Tôn gia đón trở về sửa họ theo người ba, loại con gái không có lai lịch như vậy, ông nội làm sao có thể khẳng định cô ấy thích hợp trở thành phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Ích Thái chứ? Một người mới chỉ tốt nghiệp cấp ba làm gì có cái đáng cho con thưởng thức?” Anh hai mươi tuổi đã lấy xong bằng thạc sĩ kiêm tiến sĩ rồi, Tôn Tiểu Nhã làm sao có thể xứng đôi với anh.

“Có thích hợp với con hay không chờ gặp mặt rồi sẽ nói tiếp!” Khương lão gia đương nhiên hiểu rõ cháu nội trai này có điều kiện kiêu ngạo hơn người vì thế không thể cưỡng chế anh cúi đầu, đành lấy lùi để tiến: “Con hãy thử đi gặp mặt cô ấy một lần rồi mới đưa ra quyết định có đồng ý cùng con bé kết giao hay không, mặc kệ sau này con quyết định thế nào ông cũng không can thiệp.”

“Ông sẽ đáp ứng cho cháu từ hôn sao?”

“Cháu không chịu cưới, ông cũng không có khả năng cưỡng ép con đi động phòng với người ta.” Khương lão gia nháy mắt mấy cái: “Đi gặp Tôn Tiểu Nhã đi! Con không muốn cưới người ta, chưa chắc người ta cũng nguyện ý cưới con đâu!”

Buồn cười!

Không muốn gả vào hào môn thế gia cần gì phải lặn lội trở về Tôn gia nhận tổ tông.

Khương Triệu Đồng cảm thấy cọc hờn sự này rất ư là nực cười cũng không nghĩ sẽ có người cùng hắn bài xích chuyện vô lý này.

Anh sẽ chứng minh cho ông nội thấy những gì ông nghĩ là sai.

Anh không chút nào lưu tình dùng ánh mắt phê phán đánh giá Tôn Tiểu Nhã. Quả thật là một cái đại mỹ nhân! Vừa thanh thuần lại kiều diễm, trong nhu nhược lại ẩn chứa mơ hồ chút tĩnh lặng, dường như muốn nói ọi người biết không ai có thể lay động được trái tim của cô.

Cô không phải là loại con gái yếu đuối vô năng, dễ dàng chịu người khác bài bố, Khương Triệu Đồng dám khẳng định điều này.

Cô hoàn toàn không để ý việc anh vô tình đánh giá, dám nhận lấy ánh mắt phê phán của anh, mà cũng không hề nhả. Khương Triệu Đồng có chút không hiểu rõ cô.

Cô nâng lên mắt nhìn thẳng vào anh ta: “Khương tiên sinh mỗi ngày đều bận bịu trăm công nghìn việc, hôm nay lại đặc biệt phân phó thư ký gọi điện nói muốn cùng tôi gặp mặt, như vậy chuyện này xem ra rất quan trọng không thể không gặp mặt để nói rõ nhỉ? Tốt lắm! Hiện giờ hai bên đều ngồi đây mời Khương tiên sinh nói. Tôi xin chăm chú lắng nghe.”

Khương Triệu Đồng ngạc nhiên, nhìn chằm chằm vào đôi mắt lấp lánh như ánh sao đêm kia. Cô ấy đang chỉ trích hắn ngay cả gọi điện cũng nhờ thư ký mà không đích thân gọi đến, ý bảo anh không có thành ý muốn gặp mặt trò chuyện à? Được! Anh quyết định đi thẳng vào vấn đề như cô mong muốn.

“Tôn tiểu thư, tôi từ đầu tới giờ đều không đồng ý chuyện đính hôn này, mặc kệ Tôn Hữu Vân hay là cô, tôi đều không thừa nhận Tôn gia thiên kim tiểu thư trở thành vị hôn thê của tôi, chuyện này tôi hy vọng cô có thể hiểu rõ.”

“Tôi hiểu được.” Cô mỉm cười một cách kì lạ: “Tôi hoàn toàn đồng ý quan điểm của anh, hôn ước này rất rất là vô văn!”

“Cô... đồng ý bỏ đi hôn ước này?” Anh nhìn thật sâu vào mắt của cô.

“Tôi cầu còn không được.” Cô thần nhiên thừa nhận, khuôn mặt thanh tú cười đến vô cùng sáng sủa.

Khương Triệu Đồng sắc mặt trầm xuống: “Tôi không có nghe sai chứ? Cô thật sự không muốn gả cho tôi.”

“Anh làm sao có thể cho là tôi nằm mơ cũng muốn nghĩ gả cho anh?” Tiểu Nhã cong cong khóe môi lên cười đùa cợt: “Con gái của một người ăn xin còn có quyền lựa chọn đối tượng mình muốn kết hôn. Tôi đâu phải người quái dị, đàn ông yêu thích tôi cũng không ít, nếu thực sự muốn gả thì cũng phải chọn một người đàn ông thật lòng yêu thương tôi. Mà anh, Khương tiên sinh, anh yêu tôi sao? Không đúng! Người như anh cũng sẽ thật tình đi yêu thương một người phụ nữ nào? Tôi rất hoài nghi độ tin cậy của chuyện này nha. Cho nên mới nói, Khương tiên sinh, tôi thật sự không muốn gả cho anh.”

Anh nhúu mày, thật sự anh rất bất ngờ với tình huống này.

“Tôn gia nhận cô về nuôi chính là vì cái hôn ước này, cô nếu không đồng ý thì làm sao ăn nói với bọn họ hả?”

“Khương tiên sinh, tôi thấy anh rất kỳ lạ. Anh nghĩ muốn giải trừ hôn ước, tôi cũng không có ý kiến gì, đáng lí ra anh nên vỗ tay chạy nhanh về nhà mở tiệc ăn mừng chứ! Chỉ cần anh bước ra khỏi cửa của Tôn gia thì cả hai chúng ta liền trở thành hai đường thẳng song song, anh cần gì phải biết tôi ăn nói thế nào với Tôn gia chứ.” Cô nhẹ giọng hỏi: “Hay là vì tôi không để ý đến việc giải trừ hôn ước này cho nên khiến cho lòng tự trọng của đại thiếu gia như anh bị tổn thương?”

Khương Triệu Đồng lắc đầu, anh không yếu ớt như vậy.

“Khương tiên sinh còn có chuyện gì khác không?”

“Không có.”

“Vậy mời anh đi về!” Cô hạ lệnh đuổi khách, giọng nói nhỏ xuống: “Tôi còn phải trở về phòng thu thập hành lí, mời anh đừng làm lãng phí thời gian của tôi.”

“Thu thập hành lý?” Khương Triệu Đồng đột nhiên không thể nào hiểu rõ cô gái nhỏ này muốn làm cái gì nữa, trong đầu có chút ảo não không vui.

Tiểu Nhã cười yếu ớt: “Hôn sự không thành, tôi ở lại Tôn gia cũng chỉ là một kẻ dư thừa mà thôi, không dọn dẹp hành lý trở về nhà. Chính mình không tự đi, chẳng lẽ đợi người ta đuổi khỏi nhà hay sao?”

“Vì sao? Bọn họ không phải ba ruột cùng bà nội của cô à?” Khương Triệu Đồng không hiểu nổi, hôn sự không thành thì Tôn Tiểu Nhã nhất định phải rời khỏi Tôn gia? Càng không hiểu rõ là tại anh đột nhiên có mẩu chuyện hỏi lung tung những vấn đề không liên quan đến bản thân chứ? Anh nên vui sướng vì chuyện này được giải quyết dễ dàng, tiêu sái xoay người bỏ đi mới đúng tác phong của Khương Triệu Đồng anh chứ!

An càng lúc càng không hiểu được tại sao cô lại có thể cười vui vẻ đến như vậy chứ?

“Tôi không thỏa mãn lòng hiếu kỳ của anh thì anh nhất định không chịu rời đi nhỉ?” Cô mỉm cười nói: “Từ lúc được luật sư mang trở về nhà này, hai mươi năm tôi sống đó là lần đầu tiên gặp qua bà nội. Còn về người ba kia của tôi thì từ năm tôi mười sáu tuổi đã không còn gặp qua lần nào nữa rồi. Tôi tự hiểu rõ giá trị lợi dụng của bản thân, một khi giá trị lợi dụng không còn, tôi phải ngoan ngoãn quay về đúng vị trí của mình, tôi vui mừng còn không kịp nữa là! Có thể quay về đoàn tụ cùng mẹ và em gái của mình, đó mới là gia đình của tôi!”

Đôi mắt cô trong suốt nhìn thấu mọi chuyện, miệng cười còn tươi hơn cả đóa hoa mới nở.

Khương Triệu Đồng cổ họng khó chịu khàn khàn giọng: “Cô... tại sao lại chẳng thèm để ý những việc đó?”

Bị người nhà của ba ruột coi thường, vì hôn ước mới đồng ý đón về nhà, hiện giờ hôn ước chính thức tuyên bố thất bại cô còn làm ra vẻ chẳng có chuyện gì, bình tĩnh, thông dong như vậy.

“Tôi cần phải để ý?” Cô nghiêng đầu làm như không hiểu nhìn hắn: “Mọi người đều nói anh là người nắm quyền quyết định của cục hôn sự này, tôi bất quá cũng chỉ là một quân cờ, anh sẽ để ý đến việc tôi có để ý hay không để ý à? Nếu không cần việc gì anh phải hỏi nhiều như vậy chứ? Đồ dối trá!”

“Dối trá!” Khương Triệu Đồng nhú mày lạnh lùng nhìn cô.

Phản nghịch ngầm? Ai không biết? Mối anh đào của Tiểu Nhã khê mím chặt.

“Mười năm nay, anh không hề bước một bước vào Tôn gia, cũng nói rõ không tiếp nhận chuyện hôn sự này. Là bà nội và ba của tôi si tâm vọng tưởng cố gắng ôm hi vọng cùng Khương lão gia duy trì tình nghĩa giữa hai nhà. Nhưng tôi biết anh nhất định sẽ không để ý mấy chuyện này bằng không anh cũng sẽ chẳng tuyệt tình đến như vậy. Kể trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo! Tôi không nhìn lầm chứ?”

“Cho nên, ngay từ đầu tôi đã không nghĩ sẽ phải gả cho anh, cũng chuẩn bị sẵn tâm lý quay trở về nhà mẹ đẻ. Không phải hết thấy những việc này đều rất hợp với ý của anh hay sao? Anh có cái gì ngoài ý muốn? Hay là anh cho rằng tôi sẽ mặt mày phờ phạc, khóc bù lu bù loa, thậm chí cầu xin anh cho tôi thêm một lần cơ hội? A! Như vậy thật là làm cho anh thất vọng rồi! Chính anh rất coi trọng bản thân mình, tôi cũng không xem nhẹ chính tôi, lãng phí bản thân. Cho nên, Khương tiên sinh, hôn ước giải trừ mời anh trở về đi! Không cần lại lãng phí của thời gian của tôi.”

Anh lãng phí thời gian của cô? Rõ ràng là ngay từ đầu cô đã không có ấn tượng tốt với anh rồi mà.

Vì sao? Anh chưa từng đắc tội với cô?

Khương Triệu Đồng rất rõ giá trị bản thân cho nên chưa từng phải ở trước mặt phụ nữ phải cam chịu cúi đầu, ngay cả trách móc cũng chưa từng bị. Tôn Tiểu Nhã có xuất thân kém như vậy lại dám đồng dạng coi thường sự tồn tại của anh.

Tiểu Nhã cảm thấy ‘đại công cáo thành’ trong lòng thở ra nhẹ nhõm. Cô quay lại Tôn gia mục đích duy nhất chính là thoát khỏi cái danh phận ‘con gái riêng’ cho dù hôn sự thất bại, ba cũng không thể triệt để phủ nhận đứa con gái này, như vậy là đủ rồi! Về phần phải lấy một người đàn ông xa lạ, vô tình như Khương Triệu Đồng thì cô nghĩ cũng lười phải nghĩ.

Đầu của cô cũng không phải bị hư hết thuốc chữa! Đây là ý niệm trong đầu cô từ lúc biết chuyện hôn ước này.

Cô không tiếng động sống ở Tôn gia nửa năm, hai ba ngày lại cùng Tôn Liễu Tĩnh đấu khẩu giải sầu, chờ đợi cũng đến ngày này – Khương Triệu Đồng chủ động giải trừ hôn ước, làm bà nội hết hy vọng, bản thân cô được giải thoát.

Rốt cuộc cũng có thể trở về vòng tay ôm ấp ấm áp của mẹ, không cần phải xem sắc mặt của người nhà họ Tôn mà sống nữa.

Tiểu Nhã mặt mày hớn hở thúc giục Khương Triệu Đồng “Mời về! Mời về!” Cô không kịp chờ muốn quay về phòng chuẩn bị hành lý rồi, sáng sớm ngày mai rời khỏi Tôn gia, từ đó về sao chẳng cần có liên lạc gì tới người họ Tôn nữa.

Khương Triệu Đồng nhú chặt chân mày. Cô không cảm thấy bản thân biểu hiện quá phản kích à? Không một chút che dấu niềm vui sướng khi thoát khỏi anh, giống như anh chính là kẻ lang thang ven đường vậy.

“Tiểu Nhã!” Tôn Lí Hàn Thúy rốt cục kiềm chế không được hiện thân, đôi mắt của bà toát lên sự tức giận không hề nhẹ: “Người thật sự làm mất mặt họ Tôn, luôn mở miệng đuổi khách về, ai dạy người cái đạo đối đãi khách như vậy hả?”

Tôn Liễu Tĩnh theo ở phía sau nói: “Mẹ, thiên kim giả sớm hay muộn hội lòi đuôi ra, tự nhiên là do mẹ của cô ta không dạy tốt con gái mình rồi.”

Tôn Lí Hàn Thúy lạnh lùng nói: “Nó một ngày còn mang họ Tôn thì phải giống như một vị thiên kim tiểu thư được dạy dỗ.”

“Bà nội.” Tiểu Nhã hít sâu một hơi, nhướn mày nói: “Khương Triệu Đồng tiên sinh hôm nay đến đây là vì muốn giải trừ hôn ước, anh ta từ đầu tới đuôi cũng chưa từng thừa nhận việc hôn sự này, nếu đã như vậy tại sao phải cố gắng giữ khách chứ?”

Khương Triệu Đồng đứng một bên yên lặng lắng nghe, yên lặng nhìn xem.

“Thật sự?” Tôn Lí Hàn Thúy cảm thấy dự cảm không tốt biến thành sự thật, trong mắt có chút bất đắc dĩ lại có chút mờ mịt.

“Tôi đã sớm biết cô không thể nào thay thế được Hữu Vân, vàng thau lẫn lộn không thể thành sự thật mà.” Tôn Liễu Tĩnh cuối cùng cũng có thể phun ra oán khí trong lòng bấy lâu, vui sướng khi người gặp họa nói: “Đã bị trả lại, cô cũng không nên mặt dày mày dạn ở lại nhà của tôi, mau mau trở về cái khu người nghèo mặt hạng của mẹ con cô đi, đỡ phải khiến người ta thấy chướng mắt.”

Tiểu Nhã trừng lại bà, giọng thanh lãnh nói: “Không cần đi đuổi, tôi đã sớm nghĩ quay về đó rồi.” Có cần phải giương nanh múa vuốt như vậy không, chờ Khương Triệu Đồng rời đi rồi đuổi cô cũng đâu có muộn!

Tôn Tư Hiền có ý muốn an ủi đứng ra nói: “Sắp tới năm mới rồi, không cần rời đi sớm như vậy...”

“Ông xã!” Tôn Liễu Tĩnh u oán nhìn chồng: “Anh từng hứa với em, chỉ cần Khương gia từ chối hôn sự sẽ đuổi nó trở về nhà mẹ nó mà, sẽ không tiếp tục ép buộc em sống cùng một mái hiên với nó!”

Tôn Tư Hiền cười ha ha nói: “Anh biết! Anh biết! Anh sẽ để con bé trở về, không giữ lại nữa. Anh chỉ có Hựu Thừa là con là đủ rồi.”

Biểu cảm của Tiểu Nhã làm cho Khương Triệu Đồng rất để ý. Cô chịu đựng đủ những lời lạnh nhạt vậy mà trên mặt không chút biểu cảm, không hề nói lời, không giận không cười, không thèm để ý, thật ra trong lòng cô rất là bị thương!

Khương Triệu Đồng im lặng nhìn xem khuôn mặt như được phủ một lớp băng tuyết mờ ảo, lạnh lùng, trong lòng đối với Tôn gia tức giận lại không biết nguyên do. (Ngữ: Yêu dzỗi đó!)

Nhưng anh có năng lực làm gì?

Đẩy những suy nghĩ kỳ lạ trong đầu ra hết, Khương Triệu Đồng điều chỉnh lại sắc mặt, nghĩa chính từ nghiêm nói: “Tôi nghĩ, Tiểu Nhã tiểu thư vừa vặn hợp ý với tôi. Tôi bài xích trưởng bối tự ý làm chủ hôn ước, nhưng không bài xích Tiểu Nhã tiểu thư. Nếu Tiểu Nhã tiểu thư không ghét bỏ, hãy để cho chúng ta kết giao một thời gian thử xem.” Anh đang nói cái gì vậy? Tôn Tiểu Nhã bị công kích mắc mớ gì đến anh? Không có việc gì lại nhào vô đây làm anh hùng cứu mỹ nhân? Đợi chút! Anh từ khi nào có ý thức đối với chuyện anh hùng cứu mỹ nhân nhỉ? Rõ ràng là điển hình khốc nam mặt lạnh, vẻ mặt ghi rõ: Xin chó đến gần mà!!!

Anh muốn làm cái gì? Tiểu Nhã cắn môi, phát hiện tim của mình đập loạn mấy nhịp. Kết giao cái gì? Bọn họ lúc này có đề cập vấn đề này sao?

Không đúng! Cô nên bay qua dùng móng vuốt cào nát mặt anh ta rồi bảo anh ta thu hồi vẻ mặt vô liêm sỉ này mới đúng chứ!

Khương Triệu Đồng thấy biểu cảm ngây ngốc của cô, tâm trạng không tốt liền quăng lên chín tầng mây. Cô muốn nhanh chóng thoát khỏi anh, anh liền không cho cô được như ý! Anh tự thuyết phục bản thân rằng hành vi ngu ngốc này chỉ là vì không muốn thấy nàng vui vẻ thoát khỏi quan hệ với anh thôi, hiện tại anh cũng chưa có đối tượng để qua lại, tạm thời trói buộc cô một thời gian rồi nói sau.

Tiểu Nhã bị anh ta nhìn chằm chằm khiến cho tim đập loạn nhịp. Hắn rốt cuộc muốn làm gì? Tám phần là không có ý tốt!

Tên âm hiểm! Cô trừng anh ta!

Anh nhanh nhẹn tao nhã cười cười: “Không biết ý của Tiểu Nhã tiểu thư như thế nào?”

“Chuyện này thật sự rất tốt!” Tôn Lí Hàn Thúy giống như đã sống lại, tiếng vang dội. “Đối với người trẻ tuổi tình yêu luôn đứng hàng đầu, trước hết cả hai cùng nhau kết giao bồi dưỡng tình cảm một thời gian, Tiểu Nhã nhà chúng tôi đương nhiên rất vui vẻ rồi.”

“Lão phu nhân, người tôi muốn hỏi chính là Tiểu Nhã tiểu thư.” Khương Triệu Đồng con người thoáng hiện qua duệ quang, lời nói thanh lạnh như băng: “Người muốn cùng tôi kết giao là Tiểu Nhã tiểu thư, nhất định phải do bản thân cô ấy đồng ý mới có ý nghĩa.”

Anh ta đang hỏi ý kiến của cô sao? Tiểu Nhã có chút ngoài ý muốn.

Tại cái nhà này rốt cuộc cũng có người tôi trọng ý kiến của cô, mà người này lại là Khương Triệu Đồng!

Anh nhú mày chờ đáp án của cô.

Bà nội ánh mắt sắc lém trừng cô, Tôn Liễn Tĩnh không cam lòng nhìn cô có thể phong hồi lộ chuyển (*Phong hồi lộ chuyển : nghĩa bóng là bước ngoặt, có thể hiểu là đột nhiên thay đổi 180 độ.), còn ba cô thì bộ dạng không thèm đếm xỉa có cũng được không có cũng chẳng sao.

Tiểu Nhã cảm thấy mọi chuyện thật sự hết sức hoang đường.

Người duy nhất không hoang đường chính là kẻ đến từ bên ngoài như Khương Triệu Đồng.

Đôi mắt như minh châu của cô xẹt qua một tia sáng kỳ dị: “Tôi đồng ý anh theo đuổi tôi, Khương tiên sinh.”

Đùa giỡn âm hiểm? Ai sợ ai?

4. Chương 2

Theo đuổi? Hắn có nói muốn theo đuổi cô sao?

Khương Triệu Đồng sẽ không theo đuổi nữa phụ nữ, hắn không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy, chưa một lần hẹn hò Tiểu Nhã ra ngoài đi dạo hoặc dùng cơm. Bất quá ba ngày đầu năm mới, nhờ ông nội nhắc nhở hắn mới phá lệ mang theo lễ vật đến Tôn gia chúc tết, làm cho Tôn Liễn Tĩnh vừa mới có ý định một lần nữa tổng cổ Tôn Tiểu Nhã ra khỏi nhà thất bại. Tôn Lí Hàn Thúy là người luôn coi trọng những người ‘có giá trị’ do đó trong thời gian ngắn Tiểu Nhã ở lại Tôn gia tạm thời được an ổn.

Nghĩ đến chính mình hành động nhỏ bé không đáng kể lại có thể ảnh hưởng đến vận mệnh Tôn Tiểu Nhã ở Tôn gia, Khương Triệu Đồng đột nhiên cảm thấy chuyện này thật thú vị, hắn lại phá lệ đưa ra thỉnh cầu: Hẹn Tiểu Nhã đi ra ngoài tản bộ, ăn cơm.

Tôn Lí Hàn Thúy ước gì đem Tiểu Nhã buộc thêm cái nơ con bướm biến cô thành món quà tặng dâng lên cho Khương Triệu Đồng còn không kịp, đương nhiên sẽ đồng ý, thúc giục Tiểu Nhã trở về phòng thay đồ trang điểm mau theo Khương đại thiếu gia đi hò hẹn.

Tiểu Nhã liếc hắn một cái trong đáy mắt hiện lên nhàn nhạt ý cười: “Dạ, bà nội!” Nhu thuận đi vào phòng thay quần áo, mất mười phút trang điểm nhẹ, mang theo túi xách hàng hiệu do bà nội mua cho làm đạo cụ ngoan ngoãn hướng trường bối lễ phép nói: “Thưa cả nhà, con đi đây” , lại ngoan ngoãn lên xe Khương Triệu Đồng ngồi.

Quá biết điều! Khương Triệu Đồng ngược lại có cảm giác là lạ.

“Khương tiên sinh rất nhiều công việc à?”

“Hôm nay không có việc gì.” Hắn lãnh đạm nói: “Giữa nam nữ đang kết giao với nhau hình như nên gọi thẳng tên đối phương, không cần một mực gọi tiên sinh, tiểu thư nghe rất xa lạ.”

“Anh thật sự nghĩ muốn cùng tôi kết giao sao?” Cô hài hước nháy mắt mấy cái: “Mặc kệ là thật hay giả đều tùy anh đi! Chờ ngày nào đó, anh thấy chơi chán rồi hãy thông báo trước cho tôi một tiếng, tôi sẽ rất cảm kích anh.”

“Tôi không có đùa, tôi rất khinh thường cái vụ diễn trò như vậy.” Hấn sắc mặt âm trầm.

Hấn không phải là đại ân nhân của cô hay sao? Cô còn nói đùa hấn!

“Được rồi! Khương đại gia, mọi chuyện đều nghe theo anh mà làm! Khi nào anh nhớ đến ‘người bạn gái’ là tôi đây thì hãy nói thư kí của anh gọi điện cho tôi thông báo một tiếng, để tôi có thể tùy thời ghé thăm.” Tiểu Nhã nhìn thấy quai hàm của hấn cứng lại, đường cong của gương mặt lộ vẻ cứng rắn, thông minh không hề tiếp tục vuốt râu cạo nữa cười nũng nịu: “Có thể tiếp tục ở lại Tôn gia cũng có ưu việt đó chứ. Ít nhất ba của tôi sẽ vì vậy mà trả tiền học phí cho tôi, bà nội sẽ cho tiền tiêu vặt, mẹ cũng đỡ phải nuôi thêm một người, áp lực kinh tế của bà ấy cũng giảm đi một hai phần.” Tiểu Nhã nói thế để tự trấn an mình nhằm giảm bớt nỗi nhớ về mẹ và em gái.

Người mẹ đáng thương của cô cũng nên vì chính bà ấy tiết kiệm dành dụm một ít vốn liếng cho bản thân bà.

Khương Triệu Đồng không hiểu nhìn cô: “Ba của cô cung cấp tiền sinh hoạt hàng tháng cho cô không đủ à?” Ba của hấn phong lưu thì phong lưu, nhưng ông đối với con gái riêng và tình nhân đều rất chu đáo cho nên không một người tình nào chịu rời bỏ ông mà ra đi.

“Không phải rất ít mà là một xu cũng không có. Là mẹ tôi vất vả đi làm nuôi hai chị em của tôi ăn học cho tới bây giờ.” Tiểu Nhã cũng không sợ chuyện xấu trong nhà truyền ra ngoài, cô cũng không có trái tim bao dung đến nỗi đi giúp người ba và bà nội siêu cấp vô tình vô nghĩa giữ gìn mặt mũi.

Khương Triệu Đồng cảm thấy thật sự không thể tin nổi! Mặc dù không mang con gái riêng về nhà nhận tổ quy tông nhưng thân là người ba thì phải làm hết trách nhiệm nuôi dưỡng con cái chứ? Làm sao có thể ngay cả tiền sinh hoạt hàng tháng cũng không cung cấp?

“Anh rất ngạc nhiên nhỉ? Tôi tưởng những người sinh ra ở hào môn như anh đều xem đến phát ngán mấy chuyện thế này rồi chứ.” Tiểu Nhã mang theo một chút trào phúng, một chút bất đắc dĩ thở dài: “Không phải tất cả người thứ ba đều đáng chết, năm ấy mẹ tôi vừa mới tốt nghiệp may mắn được một công ty nhận vào làm việc. Tiếp theo gặp một người có vợ khoác ‘bạch mã hoàng tử’ bắt đầu một hồi oanh oanh liệt liệt yêu đương, đến khi có thai mới phát hiện đối phương đã kết hôn, vợ của hấn cũng đang có thai.”

“Có lẽ anh sẽ nói mặc kệ có phải là bị lừa hay không nếu biết đối phương đã kết hôn thì nên bỏ đi. Nhưng con người mà... dù sao cũng là động vật có tình cảm. Yêu chính là yêu, mẹ tôi cứ như vậy không danh không phận đi theo ba tôi mười năm trời. Qua tuổi ba mươi liền bị bỏ rơi... Mười năm này, tôi chưa từng nghe thấy mẹ tôi oán trách ba một câu, bà cho rằng đó là ‘quả báo’ do bà đã cướp chồng của người ta nên an phận mà sống, chưa bao giờ đi tìm ba. Một mình vất vả nuôi sống cả nhà ba miệng ăn.” Tiểu Nhã không hiểu tại sao lại đem chuyện này kể cho hấn nghe. Đúng rồi, bởi vì cô không muốn hấn coi thường mẹ của cô!

Hấn nghe cô nói, ánh mắt đậm buồn, lồng ngực ầm ầm chút gì đó không thể nói lên lời, đau lòng. Nguyên nhân bởi vì trái tim đã trải qua cả một lộ trình đau thương như vậy cho nên cô mới có thể nhẹ nhàng bình thản như hiện tại? Hấn mở mắt nhìn cô.

Cô và em gái đều bị cả nhà họ Tôn bạc đãi, bị tước đoạt quyền được hưởng thụ cuộc sống vật chất xa hoa, vì sao cô còn có thể cười vui sướng như thế, lại không cảm thấy hận đời?

Hấn thật sự không hiểu đồng thời cũng quần không được việc nhà của người khác!

“Nếu đã nhận cô trở về, vì sao Tôn gia lại không nhận luôn em gái của cô về nhận tổ tông?” Hấn không khỏi tò mò hỏi.

“Chẳng lẽ một Khương Triệu Đồng có thể cùng lúc cưới hai đứa con gái của nhà họ Tôn à?”

Oh! Có người còn so với hấn càng thực tế! Khương Triệu Đồng quả nhiên được mở mang tầm mắt, hấn tự hỏi lòng dạ một người dù có ác độc đến mức nào đi nữa thì cũng không thể sử dụng thủ đoạn lên chính cốt nhục của mình.

“Tại sao không phải em gái của cô trở về Tôn gia?”

“Em gái của tôi chưa có trưởng thành, anh nghĩ muốn làm ‘trâu già gặm cỏ non’ à?”

Hắn thần sắc lạnh lùng: “Tôi một cái cũng không có hứng thú cưới!”

“Cám ơn lòng từ bi của anh nha! Tôi lúc đầu còn lo lắng sẽ bị bà nội ép kết hôn.” Môi anh đào khẽ nhếch, cô cười ngày càng sâu: “Hôm nay nếu anh rảnh có thể chở tôi đến trạm xe điện ngầm được không?”

“Để làm gì?”

“Tôi muốn về nhà thăm mẹ và em gái, bà nội lại không cho phép. Hiện tại đều đã đi ra ngoài, tôi nghĩ về đó một chuyến cùng bọn họ dùng một bữa cơm gia đình đoàn viên.”

“Cô lợi dụng tôi.” Ánh mắt hắn âm trầm.

“Có cần rõ ràng như vậy không?” Cô ngây ngô cười ha ha: “Lần khác tôi mời anh uống cà phê xem như bồi thường. Hôm nay, van cầu anh mở lòng từ bi làm việc thiện, giúp tôi đi!!!”

Bị người lợi dụng cảm giác này thật đáng ghét! Huống hồ cô còn buông tha cơ hội cùng ‘kim quý tế’ đi dùng cơm, hẹn hò, một lòng muốn trở về nhà cùng mẹ và em gái ăn cơm gia đình! Khương Triệu Đồng suýt chút nữa dùng Tam Tự Kinh tra tấn chết cô. Giá trị con người của hắn giảm sút đến mức này hay sao?

Nhưng hắn thiên về lý trí cùng lý tính, cũng không tìm ra được tật xấu của cô. Nhớ thương mẹ và em đều là chuyện bình thường không phải sao? Ai có thể nặng nề trách móc tấm lòng hiếu thảo của cô?

Hắn cũng không phải lòng dạ sắt thép chẳng qua là tâm tư rất ít bị dao động mà thôi, đối với những người và việc vô ích thì hắn căn bản không thêm chú ý, càng đừng nói là vì phụ nữ. Nhất là Tiểu Nhã cô không giống như những người phụ nữ hắn từng gặp, bọn họ suốt ngày chỉ nghĩ đến việc làm cách nào để đeo bám lấy hắn. Sự lạnh lùng của hắn chưa bao giờ dọa được đám phụ nữ có dã tâm đó. Bởi vậy, Tôn Tiểu Nhã nhìn ôn nhu, ngọt ngào kia chính là siêu nhân vật có thể làm cho trái tim hắn rung lên. Hắn cũng không rõ lắm bản thân mình có thích cảm giác này hay không?

Tiểu Nhã nhìn hắn mặt lạnh như băng, liếc một cái hơi hơi nhíu mày, bờ môi cười càng sâu: “Có khó khăn à? Phiên anh dừng xe ở bên đường tôi có thể ngồi taxi đến đó.” Thỉnh thoảng tiêu xài xa xỉ một chút cũng không sao, chỉ cần không phải nhìn thấy khuôn mặt âm trầm dọa người của hắn là được.

Chep! Qua năm mới rồi mà vị tiên sinh này cũng không thể bày ra bộ mặt tươi cười đón mừng năm mới à?

Mà cô vừa mới nói ra những lời quan tâm săn sóc như vậy ngược lại làm cho sắc mặt của hắn càng kém.

“Nếu như cô không phải lấy lùi làm tiền diễn trò cho tôi xem thì chính là hoàn toàn không đem tôi để vào mắt.”

“Khương tiên sinh nói quá lời, có ai dám không xem anh ra gì? Anh chính là ‘kim quý tế’ được mọi người tranh giành sức dầu mỡ trần đó chứ.” Không thèm nhìn sắc mặt đen thui của hắn, cô cười ngọt nói tiếp: “Tôi nghĩ Khương tiên sinh là dạng người tuyệt đối sẽ không chịu để cho người khác tùy ý sắp đặt định đoạt cuộc đời của ngài, nhất là chuyện hôn nhân đại sự. Anh tự nhiên sẽ không khuất phục chuyện hôn sự buồn cười này. Hôm nay, anh nói muốn kết giao với tôi, kỳ thật 1% nguyện ý muốn cưới tôi cũng không hề có, đúng không? Một khi đã như vậy, tôi cần gì phải si tâm vọng tưởng tự tìm kiếm buồn rầu. Tôi đương nhiên không muốn cùng anh tiếp cận thân thiết miễn cho không cần thận yêu thương anh, mà anh lại không đem tôi để trong lòng, vậy tôi có oan hay không? Vết xe đổ của mẹ tôi rất thê thảm, xin lỗi, tôi không thể đối xử thân thiện, nịnh bợ anh được.”

“Tôi có nói muốn cô thân thiện, nịnh bợ tôi sao?” Vì sao cô càng ôn nhu giải thích hắn càng cảm thấy bực tức?

Tiểu Nhã mím môi cười một tiếng: “Tôi đã hiểu, ngay từ đầu tôi đã biểu hiện sai, tôi hẳn là ôm lấy Khương tiên sinh không buông, dùng cái chết uy hiếp anh cùng tôi thực hiện cộc hôn sự này, như thế Khương tiên sinh cũng chẳng bao giờ bước đến Tôn gia lần nào nữa.”

Khương Triệu Đồng đông cứng mở miệng: “Cái này cô nói cũng có lý.”

“Bây giờ tôi diễn kịch vẫn còn kịp chứ?”

“Quá chậm! Cô đã thành công khơi mào lòng hiếu kỳ của tôi rồi.” Hân hừ lạnh một tiếng.

“Lòng hiếu kỳ của anh sẽ không đem tôi vào phòng thí nghiệm giải phẫu một phen?”

“Nếu như có thể.” Hân muốn biết rõ ràng cô nghĩ cái gì.

Tiểu Nhã nhíu mày, trông mắt hiện lên sự quỷ quyệt đột nhiên cười híp mắt không chút do dự nói: “Muốn giải phẫu tôi cũng không thành vấn đề, nhớ đem tiền thí nghiệm gửi ẹ tôi Mã Nghiên Dung, tôi chết cũng nhắm mắt.”

Khương Triệu Đồng nhăn lại tuần mi: “Tôi nói giải phẫu nhưng không phải giải phẫu thân thể con người.” Chỉ số thông minh của cô ấy chỉ có một trăm thôi à?

“À! Khương đại gia, anh nói chuyện không cần cao thâm khó hiểu như vậy được không? Tôi chỉ là sinh viên bình thường chưa từng ra nước ngoài du học, cũng không có song bằng thạc sĩ kiêm tiến sĩ như anh đâu. Trình độ giữa chúng ta chênh lệch rất chi là lớn nha.”

“Hình như cô luôn nhấn mạnh chuyện hai chúng ta là không – có – khả – năng?”

“Đúng là không có khả năng. Tôi tuy không có một phần mười sự khôn khéo, lợi hại của một thiên tài nhưng cũng không quá mức ngu ngốc. Đừng nghĩ rằng tôi không nhận ra được trong lòng anh rất khinh thường ‘con gái riêng’, nằm mơ cũng sẽ không muốn cưới một đứa con gái riêng về làm vợ” Tiểu Nhã không cười, biểu cảm lạnh tanh nhìn Khương Triệu Đồng.

Khương Triệu Đồng im lặng, hân xác thực từng có ý nghĩ như vậy.

“Bất kỳ dạng đàn ông nào cũng đều có thể xem xét để gả, duy nhất chỉ có người đàn ông khinh thường tôi, dù chết tôi cũng sẽ không thích càng đừng nói là gả cho.” Tiểu Nhã lạnh giọng nói xong, mắt nhìn thấy đã đến gần trạm xe điện ngầm, lại lễ phép mỉm cười: “Cám ơn sự giúp đỡ của anh, bất quá tôi không muốn cùng anh nói ‘hẹn gặp lại’, tốt nhất đừng bao giờ gặp nhau nữa!” Dứt lời liền nhanh nhẹn xuống xe, cũng không quay đầu lại tiêu sái đi vào trạm xe điện ngầm.

Khương Triệu Đồng rốt cuộc cũng có thể xác định, Tôn Tiểu Nhã thực sự rất ghét hân.

Vì sao? Không nói đến gia cảnh, tài sản của hân, chỉ nói đến bản thân hân tài cao hơn người, vô cùng xuất chúng cũng đủ khiến các vị tiểu thư, phu nhân,...xua như xua vịt. Duy nhất Tôn Tiểu Nhã này... cô ấy chỉ kém không đem câu ‘tôi ghét anh’ dán ngay cửa miệng thôi.

Bởi vì cô có vẻ thức thời, có thể thấy rõ sự chênh lệch giữa hai người sao? Hoặc là cô nghĩ là chiếm không được hân, nên dứt khoát ghét hân? Phụ nữ quả nhiên là sinh vật khó hiểu!

Phòng yến hội xa hoa, khí phái dưới ánh đèn pha lê thanh lịch và cổ điển càng tăng thêm vẻ lộng lẫy, cao quý.

Đây là một buổi dạ tiệc từ thiện, rất nhiều ngôi sao vừa mới nổi danh đều tranh nhau tham dự, ở trước mặt truyền thông báo chí bày ra vẻ mặt tốt đẹp nhất, nói ra những lời gây xúc động lòng người, trên thực tế kẻ đóng góp tiền thì lại rất ít, nhiều lắm cũng chính là góp mấy bộ quần áo lỗi thời, kết hợp vài bộ trang sức mang ra bán từ thiện liền đạt được hiệu quả tuyên truyền. Còn người chân chính quyên tiền chính là những kẻ vô danh tiểu tốt không ai biết đến, hoặc là một số công ty lớn vì hình tượng công ty rất vui vẻ móc bóp lấy tiền ra.

Ngoại trừ những ngôi sao mới nổi tranh nhau đo nhan sắc, còn có một đồng lớn nhỏ phu nhân, tiểu thư tranh nhau tỏa sáng, mặc hàng hiệu, mang thật nhiều châu báu được thiết kế theo mùa, tất cả đều là những thiết kế mới nhất của năm.

Dĩ nhiên, ở đây nhóm nam sĩ cũng không thiếu nhưng bọn họ so ra vẫn kém với những phu nhân, tiểu thư xinh đẹp chói mắt thu hút các nhiếp ảnh gia nhấn máy liên tục.

Chuyện gì cũng có ngoại lệ, tại đây có mấy vị ‘Kim cương vương lão ngũ’ (Độc thân kim cương : nguyên văn (Hán Việt: toàn thạch Vương lão ngũ, Vietphrase: Kim cương Vương lão ngũ. Độc thân kim cương ám chỉ người đàn ông độc thân có tiền, hoặc là gia đình có tiền có thế, ở Hồng Kông hay gọi những người

đàn ông này là độc thân kim cương! Kim cương đại biểu cho sự cao quý, hiếm có, Vương lão ngũ ý nói người đàn ông độc thân. Cho nên kim cương Vương lão ngũ ý nói người đàn ông rất kiệt xuất, là người độc thân hiếm hoi còn sót lại, không chỉ nhiều tiền mà còn rất đẹp trai, phong độ, học thức uyên bác, tài giỏi và đạt yêu cầu về mọi mặt.) xuất hiện.

Bọn họ đều là thiếu gia đời thứ hai, thứ ba của các tập đoàn lớn, nhưng nếu là các đại thiếu gia nhà giàu ăn chơi trác táng thì không có gì đáng nói, đằng này họ chẳng những có xuất thân từ danh môn vọng tộc, bản thân lại rất thông minh, thủ đoạn lợi hại, dễ dàng tiếp nối sự nghiệp gia đình vì thế không khỏi làm động lòng xuân của các vị thiên kim chưa kết hôn và nữ minh tinh màn bạc.

Nếu có thể ai lại không muốn làm thiếu phu nhân hưởng phúc chứ?

Trong này, hấp dẫn phần đông ánh mắt ái mộ của các vị tiểu thư chính là người thừa kế đời thứ ba của tập đoàn Ích Thái – Khương Triệu Đồng, hẳn cùng em gái hắn Khương Thiên Nghê cùng tham dự.

‘Lãnh nhược băng sương’ cụm từ này vốn nên dùng trên người mỹ nhân nhưng gắn trên người của Khương Triệu Đồng cũng vô cùng thích hợp. Vấn đề là cử chỉ hắn vô cùng thích hợp, không có chỗ nào thất lễ, quả thực làm cho người ta tìm không ra tật xấu, nhưng vô hình gây cho người ta cảm giác xa cách khó tiếp cận. Ngay cả ký giả truyền thông ưu tú nhất cũng không dám xông lên hỏi hắn ‘Có người yêu chưa?’ bởi vì tên ký giả ngốc này nhìn thấy Khương đại thiếu gia cả người đều là vật cách điện. Như vậy có khả năng phóng điện với người khác giới à?

“Anh hai, anh cười một cái thử được không?” Nếu không phải ông nội bắt buộc, Khương Thiên Nghê cũng không thích cùng anh hai ở chung nhiều. Rất lạnh, tuy rằng thỏa mãn lòng hư vinh được mọi người chú ý.

“Có em trêu hoa ghẹo nguyệt đủ rồi.” Hắn giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên. Nói thật đây là thanh âm ngày thường của hắn, tuyệt đối không phải là do hắn cố ý muốn lạnh giọng, hắn cũng không chảnh chọe như vậy.

“Em trêu hoa ghẹo nguyệt?” Khương Thiên Nghê thưởng hắn cái xem thường, lại bận rộn mỉm cười nhìn xung quanh.

“Mang mặt cười đi khắp nơi chính là trêu hoa ghẹo nguyệt.” Xem ra cần tìm thời gian thích hợp cùng ông nội và ba tính toán một chút, đem Thiên Nghê gả cho công tử nhà nào có năng lực mang đến lợi ích cho Khương gia nhiều nhất.

Khương Thiên Nghê hồn nhiên không biết chính mình đang bị anh trai hồ ly xảo quyệt tính kế nghe vậy giương mắt, gắt giọng nói: “Em tìm người.”

“Tìm ai?”

“Tìm..... A! Em nhìn thấy.....” Cô nâng lên tay ngọc trắng mịn cười nói: “Học tử, chị đã đến rồi!”

“Ừ! Rất vui gặp hai người!” Tiết Khả Lệ cười tươi như hoa với Khương Thiên Nghê chào hỏi. Ánh mắt lại chăm chú nhìn vào gương mặt đẹp trai của Khương Triệu Đồng, dừng cảm nhìn thẳng vào mắt hắn: “Triệu Đồng, đã lâu không gặp.” Cười đến diễm lệ không thua kém sự rực rỡ của những nữ diễn viên nổi tiếng. Cô tin tưởng ngoài cô ra chẳng có ai xứng đáng đứng bên cạnh sánh đôi cùng Khương Triệu Đồng. (Ngữ: lay mụ. --)

Khương Triệu Đồng mắt lạnh đảo qua, nhận ra ngay.

“Hoàng Long châu báu” nhị kiệt nhất tú, theo thứ hạng sắp xếp là: Tiết Thành Hổ, Tiết Khả Lệ, Tiết Thành Lượng.

Tiết Thành Hổ coi như đạt tiêu chuẩn của cộc hôn nhân này, miễn cưỡng có thể xứng đôi với Thiên Nghê. Khương Triệu Đồng âm thầm tính toán.

“Anh Thành Lượng, anh gần đây rất bận à?” Biết rõ em thích anh, anh cũng không chịu hẹn hò với em, sợ bản thân anh không xứng với em à? Khương Thiên Nghê có chút dè dặt, có chút u oán nhìn Tiết Thành Lượng.

Tiết Thành Lượng cười rạng rỡ như ánh dương: “Gây dựng sự nghiệp rất vất vả, đương nhiên phải bận rộn rồi.”

Khương Triệu Đồng rũ mắt nhìn xuống giấu đi những suy nghĩ sâu xa, Thiên Nghê thích anh ba – Tiết Thành Lượng, giá trị đám hỏi không đến ba mươi phần trăm, hơn nữa nhìn dáng vẻ này e là chỉ có mình Thiên Nghê động tâm. Không xong! Hắn ở Mi mười năm, Thiên Nghê bị mẹ nuông chiều trở nên quá ngây thơ rồi.

Tiết Thành Lượng ở “Hoàng Long châu báu” không có chỗ đứng, tự hắn thành lập công ty nghiên cứu tín dụng, như thế đã không thể trở thành đối tượng đám hỏi rồi.

Bản thân là Khương gia độc nhất vô nhị thiên kim tiểu thư, không thể cho phép nó có loại yêu đương vớ vẩn này.

Khương Triệu Đồng cũng không vội vã nhỏ đi chồi non tình yêu mới mọc trong lòng của em gái mình, bởi vì hắn nhìn thấy Tiết Thành Lượng không hề có tình cảm đặc biệt gì với Thiên Nghê, cho dù Tiết Thành Lượng cười ầm áp cỡ nào đó cũng là đối với mọi người cười xã giao, không phải chỉ dành cho Thiên Nghê.

Hắn chỉ quan tâm cuộc hôn nhân thất bại không mang lại lợi ích liền thôi, những chuyện khác hắn không để trong lòng. Cô gái nhỏ trước khi gã chồng thường hay đối với người trong lòng bộc lộ vẻ háo sắc cũng không sao, thất tình rồi sẽ trưởng thành nhanh thôi.

Kể cả Tiết Khả Lệ, luôn đối với hắn lạnh nhạt không ngót, háo sắc không kiềm chế! Khương Triệu Đồng chỉ cảm thấy buồn cười.

Tiết Thành Lượng ánh mắt nhìn quanh cười nói: “Tôi gặp được người quen, đi qua chào hỏi một chút, thất lễ.” Chờ một chút nữa trực tiếp về công ty, thoát khỏi Khương Thiên Nghê đeo bám cùng bà mai nhiều chuyện Tiết Khả Lệ này.

Thật là, chị hai thích Khương Triệu Đồng thì kệ chị, làm gì cứ ép hắn cùng Khương Thiên Nghê thành một đôi như vậy. Muốn ‘cô đổi tấu’ à? Ai cần để ý cô, bên cạnh hắn đã có một cô em gái nuôi Mã Nguyên Nguyên rồi.

Hắn trực tiếp hướng khu bàn thức ăn đi đến, nơi đó bày đủ các loại bánh ngọt, điểm tâm ngọt, bánh quy,...các mỹ nữ sợ hãi dáo dạt người biến dị cho nên đều đem nơi đó thành vùng cấm địa. Sợ bản thân không cẩn thận đi qua khắc chế không được sự thèm ăn đồ ngọt, hậu quả sẽ vô cùng thê thảm!

Bọn họ giống như Khương Thiên Nghê và Tiết Khả Lệ dứt khoát cách xa khu đồ ngọt, cũng đều chịu không nổi dụ hoặc đành nhờ bạn trai mang qua một khối ăn thử cảm nhận được vị ngọt tràn đầy trong khoang miệng liền ngưng không dám ăn thêm miếng thứ hai.

Bất quá, có một vị đại mỹ nữ ăn vô cùng vui vẻ không quan tâm đến mọi chuyện đang xảy ra xung quanh mình, Tiết Thành Lượng mỉm cười đi đến trước mặt cô.

“Thật sự là đã lâu không thấy!”

Sau đó, Khương Triệu Đồng cũng thấy.

Tôn Tiểu Nhã cũng đến, Tôn Liễu Tĩnh phụng mệnh mẹ chồng mang cô đi ra ngoài để biết đó biết đây. Dạ tiệc từ thiện là bước khởi đầu tốt nhất chuẩn bị cho việc bước vào xã hội thượng lưu. Không quá trang trọng, bản thân lại có thể mang theo người nhà hoặc bạn bè đi cùng. Hơn nữa lấy danh nghĩa từ thiện, mọi người cũng sẽ chỉ nói đến một số đề tài tế nhị mà thôi.

Tôn Liễu Tĩnh tự nhiên vô cùng thích việc đi ra ngoài xã hội tham gia các hoạt động giao tiếp như thế này, cùng các quý bà làm quen nói chuyện trên trời dưới đất nhưng lần này lại bắt bà mang theo Tôn Tiểu Nhã kêu bà làm sao vui nổi. Bởi vì bà sẽ trở thành đối tượng để người khác bàn tán, hỏi bà ở đâu chui ra một ‘cô con gái’? Là thần thánh phương nào? Hỏi bà cam lòng chịu ông xã mang con gái riêng về nhà sao?

Tôn Liễu Tĩnh căn bản không muốn cùng Tôn Tiểu Nhã cùng xuất hiện ở những trường hợp xã giao như thế này, tuy nhiên đây là lệnh của mẹ chồng bà không dám không nghe.

Chẳng lẽ mẹ chồng quyết định muốn đem Tôn Tiểu Nhã giữ lại ở Tôn gia? Cho nên hiện tại bắt đầu vì cô ta lót đường?

Hai tháng qua, Khương Triệu Đồng chưa một lần hẹn Tôn Tiểu Nhã ra ngoài gặp mặt. Mẹ chồng còn đặt hi vọng lên người Tôn Tiểu Nhã hay sao? Mặc kệ ra sao, Tôn Liễu Tĩnh thật sự vì con gái mệnh khổ của nàng cảm thấy không đáng giá.

Đi vào phòng dạ hội, né tránh đi giới truyền thông, đứng ở một góc khuất đánh giá khách trong phòng. Tôn Liễu Tĩnh căn bản không có lòng giúp đỡ Tôn Tiểu Nhã giao lưu kết bạn với những thiên kim, công tử nhà giàu này, bà cho rằng Tôn Tiểu Nhã không xứng đáng!

“Tôi cho cô biết, một lát nữa tự cô đi chung quanh nhìn xem mà học hỏi, đói bụng thì tự mình đi tìm đồ ăn.” Tôn Liễu Tĩnh gặp rất nhiều người quen, vội vã nở nụ cười giả tạo, cắn răng thấp giọng nói: “Cô nhớ ăn nói cẩn thận, giữ gìn phép tắc đừng làm xấu mặt tôi! Nếu không tôi sẽ nói hết mọi chuyện cho bà nội biết.”

Tiểu Nhã tao nhã cười yếu ớt: “Tốt.” Trong lòng thề lưỡi: Dì cẩn thận cắn rụng răng nanh. Thật xấu!

Tôn Liễu Tĩnh khoe môi trào phúng giương lên: “Bà nội truyền tin đến nói, Khương Triệu Đồng cùng em gái hần cũng đến đây. Tôi thật mỏi mắt chờ xem Khương Triệu Đồng có chủ động cùng cô chào hỏi hay không nha? Hay là...hần có còn nhớ rõ cô hay không?”

Tiểu Nhã cũng mỉm cười, thản nhiên dụ dàng nói: “Hần không nhớ rõ tôi càng tốt! Như vậy, dì mới có cơ hội tống tôi ra khỏi Tôn gia. Dờ phải khiến cho dì mỗi ngày ra ra vào vào vì đụng mặt với tôi mà khó chịu. Lại còn phải ở trước mặt bà nội giả dạng hiền thê lương mẫu, bằng không sớm muộn gì cũng ghen bị nội thương thôi.”

Ngẫm lại cũng đáng thương! Diễn hình oán phụ hào môn.

“Cái này còn không phải nhờ cô mặt dày vô sỉ ban cho?” Tôn Liễu Tĩnh không dám ở trước mặt mẹ chồng đối với bà oán hận rống giận, chỉ có thể đem bực tức trút hết luôn trên đầu Tôn Tiểu Nhã. Trách cô lúc đầu không chịu cương quyết từ chối việc nhận tổ tông, rõ ràng là thấy người sang bắt quàng làm họ.

“Mời đi làm ơn đi tìm đúng đối tượng để oán hận có được hay không? Là mẹ chồng dì quyết định cho người đi đón một trong hai chị em chúng tôi trở về. Nếu không phải do mệnh lệnh của bà, ai dám đi vào Tôn gia?” Nàng thực làm không hiểu Tôn Liễu Tĩnh, đã không chịu đựng được cô con gái riêng ngoài giá thú của chồng tội gì phải cố nén giận? Lấy cái chết uy hiếp, tuyệt đối không đáp ứng, bà nội có lợi hại cỡ nào thì cũng không có khả năng ép con dâu đi chết?

Nói trắng ra, là quyền lực của đồng tiền khiến cho bà phải cúi đầu!

Dù Tôn Tiểu Nhã có tự cao, thông minh thì cô cũng thường kính hãi với vai diễn ‘tắc kè hoa’ của Tôn Liễu Tĩnh. Cô tin tưởng Tôn Liễu Tĩnh khi còn chưa kết hôn nhất định là một cô gái nhu mì, ngọt ngào đáng tiếc do hôn nhân không hạnh phúc mới khiến cho bà trở nên hẹp hòi, keo kiệt nhưng lại không thể trách bà ích kỷ, thích suy bụng ta ra bụng người. Người nào sẽ ‘thật lòng’ hoan nghênh con gái của tình nhân chồng vào cửa?

Tuy nhiên cuộc đời rất thực tế, cần răng chịu đựng thôi!

So với những cô gái cùng tuổi, tâm tư của Tiểu Nhã trong sáng hơn nhiều. Cô từ trên người Tôn Liễu Tĩnh ngộ ra một chân lý: Mặc kệ bạn yêu người đàn ông đó nhiều bao nhiêu cũng không thể bởi vì vậy mà biến mình thành dây tơ hồng, sống bám vào chồng hoặc tiền bạc của nhà chồng. Phụ nữ dù trước hay sau kết hôn cũng nên có một nguồn kinh tế độc lập. Như vậy, bản thân mới có thể mạnh dạn rời bỏ được tên bạn trai xấu xa hoặc người chồng không chung thủy.

Cô nhớ lại một câu chuyện từng xem qua trên một bài báo cách đây mấy ngày, viết: Một người phụ nữ sống trong cảnh bạo lực gia đình, đau khổ vô cùng chị ta quyết định đưa đơn lên chính quyền địa phương nhờ giúp đỡ, nhưng chỉ có một phần sáu người bị hại dám xin ‘lệnh bảo vệ’ để hạn chế quyền lực của người chồng vũ phu, làm cho hần cách xa mẹ con của chị. Tại sao? Bởi vì thu nhập hàng tháng của một phần sáu chị em phụ nữ chỉ có ba mươi lăm ngàn nhân dân tệ trở lên, không có chồng vẫn có thể duy trì kinh tế chi tiêu hàng tháng.

Không phải người đàn ông nào cũng làm tổn thương người phụ nữ, nhưng bản thân mình có năng lực mưu sinh cho dù gặp phải người chồng sinh hư cũng có can đảm mà dứt khoát rời đi.

Tiểu Nhã cũng hiểu được cô không thể nào khuyên được Tôn Liễu Tĩnh, thứ nhất không cùng lập trường, thứ hai Tôn Liễu Tĩnh cả đời này cũng không có khả năng kiếm được tiền, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng dù hiện tại sống không hạnh phúc, vui vẻ nhưng chắc chắn bà ấy sẽ không vứt bỏ đời sống vật chất xa hoa hiện tại ra ngoài tìm ba mươi ngàn nhân dân tệ để làm phí sinh hoạt đâu! Không đủ để bà ấy mua một cái túi xách.

Tôn Liễu Tĩnh đương nhiên sẽ không biết Tiểu Nhã đang âm thầm thương hại bà, bằng không bà càng thêm khó chịu.

“Ít ở trước mặt tôi ba hoa chích chòe, có giỏi thì chứng minh giá trị tồn tại của cô cho tôi xem đi.” Bà nhìn thấy anh em Khương Triệu Đồng, Khương Thiên Nghê xuất hiện ở đây khiến cho phòng tiệc xôn xao hẳn lên, rất nhiều thiên kim, công tử tranh nhau làm quen với bọn họ. Đáng tiếc con trai của bà còn nhỏ quá, nếu không cũng chẳng cần con ranh Tôn Tiểu Nhã này, trực tiếp xúc tiến Khương Thiên Nghê cùng Tôn Hựu Thừa đám hỏi còn chẳng phải giằng co nhau?

Tiểu Nhã nhìn đến một người quen khác, chị em tốt của Tôn Liễu Tĩnh – Lí Hà Na, một người phụ nữ ba mươi kiểu mẫu, nóng bỏng như đoá hồng, chồng bà ấy đột nhiên qua đời, bởi vì bà không có sinh được một đứa con nào, cha mẹ chồng quyết định ngày sau không để lại di sản cho bà. Như vậy, bà còn có gì lưu luyến? Tự nhiên là cuốn đồ bỏ đi rồi.

Tiểu Nhã nhớ Lí Hà Na khóc lóc ỉ ôi cả buổi chiều, cuối cùng cũng nói vài câu vào vấn đề chính: “Cha mẹ chồng của em coi như tốt rồi, chị nhớ con dâu cả của công ty thực phẩm Y không? Cũng giống như em, chồng đột nhiên bệnh qua đời, cha mẹ chồng lời lẽ dối trá lừa cô ấy ở lại thủ tiết thờ chồng, phụng dưỡng hai người họ, chờ sau khi hai ông bà quy thiên sẽ để lại cho cô ấy một khu chung cư để chị cho thuê kiếm tiền sống qua ngày.”

“Cô con dâu cả đó tin là thật, cũng không có bảo cha mẹ chồng viết giấy làm chứng, ngoan ngoãn ở lại hầu hạ cho hai ông bà, cha mẹ chồng sinh bệnh nằm viện đều do một tay cô ấy chăm sóc, vợ chồng hai người em trai của chồng vui vẻ thanh thoi, mỗi ngày đều đến công ty nắm giữ quyền lực, chẳng cần chăm sóc ông bà.”

“Chờ cha mẹ chồng quy thiên thì chị dâu cả cũng đã năm mươi tuổi, sau đó sét đánh ngang tai mới biết bản thân mình một xu cũng không được chia. Bởi vì cô không có con trai cũng không con gái, nếu không có thể nhờ con cái mà hưởng một phần nào gia sản. Thứ hai, cha mẹ chồng cũng không lưu lại di chúc nói muốn đưa cho cô dâu cả tòa chung cư nào hết. Không bằng không chứng, hai người em chồng không thừa nhận, cô tìm luật sư khiếu nại cũng không có tác dụng, cuối cùng chỉ có thể khóc lớn một lúc rồi mang theo hai triệu tiền riêng của mình rời đi. Cho nên nói cha mẹ chồng của em là có lương tâm nhất rồi, không có vẽ một cái bánh lớn giả tạo gạt em nuốt xuống.”

Bất quá, người chồng đã mất của Lí Hà Na khi còn sống đều dựa vào tiền cha mẹ của hắn cho hàng tháng mà sống, hai vợ chồng mỗi tháng đều hoang phí hết tiền, chồng vừa mất, nàng cũng không còn chỗ dựa, lúc này chỉ dựa vào Tôn Liễu Tĩnh và một vài chị em chia tay ra giúp đỡ. Tôn Liễu Tĩnh đặc biệt vui vẻ tay sảng khoái, vì nhìn bộ dạng cảm kích của Lí Hà Na làm cho bà cảm thấy thỏa mãn.

Tiểu Nhã sâu sắc cảm nhận, cô đến Tôn gia ở chỉ nửa năm nhưng những đạo lý đối nhân xử thế phức tạp cô đều gặp qua. So với mười năm đã đi qua của cô càng có thêm nhiều hiểu biết.

Hôm nay, Lí Hà Na không tiền không quyền cũng tham gia dạ tiệc chính là để tìm mùa xuân thứ hai ỉn rồi, vừa thấy Tôn Liễu Tĩnh bước vào, cho nên mới chạy qua chào hỏi.

“Chị Tĩnh.” Lí Hà Na giọng ngọt như mật: “Em còn đang tìm chị này giờ.”

“Em biết chị đến sao?” Tôn Liễu Tĩnh thích Lí Hà Na, ở trước mặt của Lí Hà Na khiến bà cảm thấy mình hơn người.

“Chị Tĩnh là người có lòng dạ bồ tát, em nghĩ chị nhất định sẽ tham gia vào buổi dạ tiệc tối nay. Cho nên ở nơi này chờ chị đại giá quang lâm. Chị xem em có tướng làm thầy bói không?” Lí Hà Na cười nói như

châu, thành thạo trong nghệ thuật nịnh hót, quả nhiên làm cho Tôn Liễu Tĩnh cảm thấy sung sướng.

Tiểu Nhã lễ phép nói: “Chào dì.”

“A..à cô cũng tới à?” Lí Hà Na không phải không nhìn thấy Tôn Tiểu Nhã đứng một bên, chẳng qua bà biết rõ tâm bệnh của Tôn Liễu Tĩnh, Tiểu Nhã không chủ động chào hỏi, bà liền coi như không thấy, dù sao lấy lòng thần tài quan trọng hơn.

Tôn Liễu Tĩnh đối Tiểu Nhã nói: “Tôi đi cùng bạn tôi nói chuyện phiếm, chính cô tự tìm chuyện giết thời gian đi!”

Tiểu Nhã dịu ngoan nói: “Dạ, dì.” Nãy giờ cũng chỉ chờ lời này thôi.

Tiểu Nhã không thích những trường hợp thế này, sự có mặt của tầng lớp quý tộc có người nào nói lời thật lòng chứ? Đều là những trường hợp khoe ra thân phận mà thôi.

Bất quá, cô đột nhiên nở nụ cười, đi đến bàn dài trưng bày những món ngọt, đối với những cô gái bình thường hay phải tiết kiệm mà nói có bánh ngọt cao cấp miễn phí để ăn, liếm mút ăn đến đo, thật sự có lời.

Tiểu Nhã không khách khí đứng ở trước chiếc bàn dài phủ khăn trắng bên trên bày biện đủ các loại món điểm tâm ngọt tha hồ nếm thử từng món. Hoàn toàn không để ý những ánh mắt ghen tỵ của phái nữ muốn ăn lại sợ béo.

Một bóng người nghiêng qua mang theo âm thanh cười nói: “Tôn Tiểu Nhã tiểu thư.”

Lại có người quen biết cô? Tiểu Nhã nhắc mắt lên, cũng cười: “Tiết Thành Lượng tiên sinh, ngài cũng đến đây à?” Lúc trước bà nội ủy nhiệm Trương Thành Lượng điều tra hai chị em cô xem người nào thích hợp để đón trở về Tôn gia, kết quả cô trúng tuyển, em gái Mã Nguyên Nguyên của cô lại trở thành em gái cưng của hắn.

Tiết Thành Lượng đánh giá cô từ trên xuống dưới, cười đến xán lạn: “Xem ra cô sống không tệ, giống như cá gặp nước, Nguyên Nguyên và mẹ của cô cũng có thể an tâm rồi.”

“Đó là đương nhiên, bọn họ là những người tôi yêu quý nhất, tôi sẽ không để cho bọn họ lo lắng đâu.” Tiểu Nhã cũng có một đoạn quá khứ ‘đau đến không muốn sống’ khiến mẹ và em gái đau lòng, sau đó, cô nghĩ thông suốt, trên đời này có ai đáng giá để cô đau khổ đến không muốn sống? Không bao giờ nữa.

Cho dù trời có sập, đất có nứt, chỉ có tình thương yêu của mẹ và em gái dành cho cô là không thay đổi. Thay đổi duy nhất đó chính là cô từ Mã Tiểu Nhã biến thành Tôn Tiểu Nhã, yên lặng chờ cơ hội trả thù.

Ở trước mặt của mẹ và em gái, cô đều chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu. Sống trong Tôn gia có chuyện gì không vui liền để Tôn Tiểu Nhã cô tự mình gánh vác, cô không đành lòng khơi mào yêu hận tình thù giữa mẹ và ba.

Tiết Thành Lượng con người u ám xem xét từng biểu cảm trên mặt cô, khóe miệng nhàn nhạt cười, đứng đắn nói: “Tôi rất khâm phục sự kiên trì của cô, bác gái có cách giáo dục vô cùng tốt, những cô gái bình thường nhất định sẽ không chịu nổi sự ức hiếp của mẹ lớn, khẳng định ba ngày hai lần chạy về nhà mẹ ruột khóc lóc kể lể.”

Tiểu Nhã cười cực nhạt: “Mặc cảm y hoa phục, ăn sơn trân hải vị, sau đó khóc lóc kể rằng chính mình sống rất cực khổ, có ai tin không? Có ai đồng tình không? Không có! Trừ mẹ và em gái của tôi... nhưng tôi cần gì phải làm tăng thêm phiền não, lo lắng cho bọn họ chứ? Dù sao tôi cũng đối phó được, từ từ tìm ra bí quyết.”

“Vậy là tốt rồi.” Tiết Thành Lượng nhắc nhở nói: “Bất quá, không vui thì nhớ phải nói ra, nếu không coi chừng cô sẽ biến thành Tôn Liễu Tĩnh thứ hai đó.”

“Tôi biết.” Tiểu Nhã biết hắn là thật lòng quan tâm, cười tươi với hắn nói: “Tôi cũng có tri kỷ của mình, tùy thời đều có thể ngồi xuống lắng nghe tôi tâm sự, hơn nữa, tôi không đem Tôn gia trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của tôi. Cả ngày đi học, rồi đi dạy kèm chuyện của bọn họ làm cũng không liên quan gì đến tôi.”

Tiết Thành Lượng cũng yên tâm, hiếu kỳ hỏi: “Bà dì họ đồng ý cho cô đi làm thêm à?”

“Bà nội là nữ một cường nhân, cho nên bà cũng không phản đối con gái tự lập, hơn nữa dì cũng hát đệm vô tình giúp tôi dễ dàng được bà đồng ý cho ra ngoài làm việc, thời gian tôi ở nhà càng ít thì dì ấy càng dễ chịu, tôi nghĩ bà nội cũng hiểu được điều này.”

“Không sai! Không sai! Cô nắm bắt được bí quyết đối phó với mẹ lớn rồi.”

Tiết Thành Lượng tuy ôm tâm lý ‘yêu ai yêu cả đường đi lối về’ nhưng Tiểu Nhã dù sao cũng là do hắn đưa về Tôn gia, hắn cũng hi vọng cô sống an nhàn, hạnh phúc.

Hai người thân thiện nói chuyện với nhau, nhưng hình ảnh này rơi vào trong mắt người khác liền khiến người ta khó chịu.

Khương Triệu Đồng trong lòng dậy sóng, không nghĩ lại gặp Tôn Tiểu Nhã ở đây, nói không nên lời. Cô căn bản không thích hắn, hắn còn mong chờ cô chủ động đi qua chào hỏi à?

Cô đương nhiên sẽ không chủ động đi qua cùng hắn chào hỏi, dứt khoát làm bộ như không thấy Khương đại thiếu gia vui đầu ăn điểm tâm ngọt. Sau đó, cô cùng Tiết Thành Lượng nói liên miên không ngừng nghỉ, con mắt cũng không thèm liếc nhìn qua chỗ hắn đứng một lần.

Thật giận mà! Trong mắt của cô Khương Triệu Đồng hắn nhỏ bé không đáng kể hay sao? Ngay cả một Tiết Thành Lượng cũng không bằng à?

Khương Triệu Đồng không hiểu chính mình vì sao tức giận, nhưng hắn thực sự tức giận!

Tốt! Núi không ở gần, bốn thiếu tự mình lên núi!

Khương Triệu Đồng ngàn năm một lần phát tác tính tình trẻ con, không tùy hứng một chút sẽ không thể nào nuốt nổi cục tức này. Đương nhiên hắn không thừa nhận chuyện này đâu, hắn chỉ là muốn thể hiện nghi lễ xã giao, có phong độ đi tìm ‘vị hôn thê’ của mình chào hỏi thôi.

“Tiểu Nhã, em cũng đến rồi à?”

Người này giống như cây cổ thụ lớn đứng trước mặt cô, Tiểu Nhã tự nhiên không thể không nhìn thấy.

“Khương Triệu Đồng tiên sinh, không nghĩ tới anh cũng sẽ tham gia dạ tiệc từ thiện đêm nay.”

Hắn thoát nhìn giống người không có tình cảm hay sao?

Hắn lạnh lùng nhìn nàng: “Em đã quên tôi nói gì rồi à?”

Tiểu Nhã nháy mắt mấy cái: “Có sao? Anh nói câu gì?” Cô tốt xấu gì cũng là sinh viên đại học, trí nhớ cũng không kém nha!

Tiết Thành Lượng bị xem nhẹ đứng một bên bất quá hắn cũng không thêm để ý, ánh mắt dạt dào hứng thú không ngừng chuyển động trên người của họ. Ủ! Có giấu giếm huyền cơ! Tiếp theo, khóe mắt nhìn thấy Khương Thiên Nghê và Tiết Khả Lệ sắp sửa qua đây, hắn vội vàng cáo từ: “Tiểu Nhã tiểu thư, Khương tiên sinh có duyên sẽ gặp lại.” Theo cánh cửa kế bên chuẩn ra ngoài.

Tiểu Nhã mỉm cười nhìn theo bóng lưng của hắn Tiết Thành Lượng, thầm nghĩ: Một ngày nào đó, hắn sẽ trở thành em rể của mình hay sao?

Khương Triệu Đồng giờ lên mi mắt, quan sát kỹ Tôn Tiểu Nhã.

Cô dám ở trước mặt hắn lưu luyến đưa tiễn người đàn ông khác, hắn không bằng cả bóng lưng của Tiết Thành Lượng?

Vô cùng tốt! Tôn Tiểu Nhã hoàn toàn khơi dậy bản năng khiêu chiến của hắn. Không đoạt được trái tim của cô trở lại thì không bỏ qua!

5. Chương 3

“Triệu Đồng.”

“Cái gì?” Hấn tự nhiên gọi tên của mình làm gì vậy? Tự kỷ cuồng à?

“Tôi nói rồi, bạn bè trai gái với nhau gọi tên là được, em không nhớ à?”

“Không tốt chút nào! Chúng ta không quen thân lắm!” Tiểu Nhã bình tĩnh nhìn hấn, con người không hề có sự ái mộ, háo sắc. Thuận tay đem khối bánh ngọt Cappuccino nhét vào miệng, ăn ngon, không uống công chuyển đi đêm nay.

“Gọi tôi là Triệu Đồng.” Khương Triệu Đồng nói thẳng.

Ai để ý đến hấn chứ, vị tiên sinh này tốt nhất nên làm rõ, hấn so với bánh ngọt mà nói...hoàn – toàn – không – có – sức – hấp – dẫn!

“Gọi Triệu Đồng.”

Tiểu Nhã cắt một miếng nhỏ bánh ngọt nhân blueberry có phết một lớp kem mỏng bỏ vào cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng nhấm nháp, vẻ mặt thỏa mãn như con mèo vừa ăn vụng xong. Ai nha! Thật muốn gói hết mang về ẹ và Nguyên Nguyên cùng ăn.

“Tiểu Nhã, tôi ra lệnh cho em, gọi tôi là Triệu Đồng!” Bệnh gia trưởng phát tác, Khương Triệu Đồng nhìn chăm chăm cô, dùng khí thế của đại thiếu gia mạnh mẽ ra lệnh cho cô, buộc cô phải ngoan ngoãn nghe theo.

Hấn cho rằng hấn là ai vậy? Tiểu Nhã cứng đầu bảo trì trầm mặc.

Khương Triệu Đồng ơi Khương Triệu Đồng! Người đàn ông này thật sự không hiểu trái tim của phụ nữ.

Hấn có năng lực nhật lý vạn ky (1) lại không cách nào đối phó được với cô gái nhỏ trước mắt này. Nhưng vô luận như thế nào hấn cũng thuyết phục bản thân không chấp nhận thất bại.

“Tôn Tiểu Nhã! Gọi tôi là Triệu Đồng.” Âm thanh của hấn dần trở nên cứng rắn.

“Tôi không phải bạn gái của anh, tôi không cần phải gọi theo anh ý muốn của anh.” Tiểu Nhã rút cục mở miệng, tiếng nói ngọt phát ngấy.

Hấn càng thêm tức giận. “Em không phải bạn gái của tôi, em là vợ chưa cưới của tôi!” Hấn nổi giận nói.

Hấn ta đang nói cái gì vậy? Mọi người ở xung quanh đều đứng hình, nín thở lắng nghe câu kế tiếp, kể cả Khương Thiên Nghe cùng Tiết Khả Lệ đang dắt nhau đi qua cũng dừng sững sờ.

Tiểu Nhã bị hấn dọa cho giật mình đứng bất động lại, một lúc sau mới cắn răng nói: “Tôi...không phải.” Vị đại thiếu gia vênh vang (2) này anh làm ơn tiếp tục coi thường con gái riêng đi, có được không?!

“Có ý gì?” Hấn đã mở miệng nói vậy, cô còn muốn từ chối?

Cô yên lặng nhìn hấn, vẻ mặt cực kỳ quái dị: “Xuất thân của tôi, bằng cấp của tôi đều không thể xứng đối với đại thiếu gia nhà họ Khương như anh.” Cô rất muốn cực tuyệt hấn một cách thẳng thắn, nhưng đôi tai của Tôn Liễu Tinh rất thính, nếu không khi về nhà phải chịu sự tra tấn, bức cung cùng lời lẽ nghiêm khắc, khó nghe của bà nội Võ Tắc Thiên trong mấy ngày liên tục.

Bản thân cô chỉ là một đứa con gái yếu đuối không tiền không quyền cô tự biết chính mình không gánh vác nổi hậu quả làm ‘người xấu’, đành đem vai diễn ‘người xấu’ này dâng tặng cho người. Tôn Tiểu Nhã ở trong lòng lắm mặt quỷ.

Khương Triệu Đồng kéo âm thanh lên cao, tiếng nói vang dội cả phòng dạ hội: “Tôi không cần em xứng với tôi, quan trọng là tôi muốn em!”

Có cần quỳ xuống dập đầu khấu tạ hoàng ân mệnh mong cuồn cuộn không? Shit!

Tiểu Nhã cúi đầu chọc miếng bánh ngọt che giấu đi ánh mắt đầy lửa giận, lạnh nhạt nói: “Anh có thể không cần, nhưng tôi đứng bên cạnh anh sẽ khiến tôi tự ti chết mất; dè dặt, cẩn thận e sợ bản thân nói sai, cần bản không cảm nhận được cảm giác hạnh phúc của con chim sẽ bay lên cảnh cao trở thành phượng hoàng.”

Cái nĩa trong tay không chút do dự chọc vào miếng bánh, người bên ngoài nhìn vào nghĩ rằng cô giống như thụ sủng nhược kinh (3), tay chân luống cuống. Thực ra trong đáy lòng có một tiểu ác ma hừng hực lửa giận rống lớn: Tên tự đại cuồng! Muốn kết hôn với ta? Cầu hôn một trăm lẻ tám lần trước đi!!!!

Khương Triệu Đồng nếu không phải vì đánh cuộc một lần, mất hết lý trí, sẽ không lâm vào “Tình thế bất buộc” như vậy mà rơi vào cục diện bế tắc.

Hắn trời sinh tính tình lạnh lùng, đến nay cũng không vì phụ nữ mà động lòng, còn nhiều phụ nữ muốn có được lợi ích từ anh, cho nên hắn chưa từng vì phụ nữ là động lòng lại càng không để ý đến những người phụ nữ có nhiều quý giá. Do đó, hắn không hiểu được lòng phụ nữ, nói chính xác hơn là hắn không thèm đi tìm hiểu!

“Tôi không có cách xóa bỏ đi cảm giác tự ti của em, nhưng nếu việc cử hành nghi thức đính hôn chính thức có thể tạo cảm giác an toàn cho em, tôi nguyện ý.” Hắn cố gắng giữ cho giọng nói bình thản, trong lòng lại vô cùng kinh ngạc trước sự xúc động của chính mình.

“Anh nói chuyện nghiêm túc chứ?” Tiểu Nhã nhìn hắn từ dưới lên.

“Đương nhiên.” Hắn lạnh lùng nhìn cô, xem cô còn có thể cự tuyệt hắn được không? Hắn không tin có người không muốn làm vợ tương lai của tổng giám đốc tập đoàn Ích Thái.

Tiểu Nhã liếc hắn một cái, trong mắt xẹt qua một tia sáng kỳ dị: “Tôi không thể đồng ý với anh, nếu một ngày anh cảm thấy hối hận vì sự xúc động nhất thời của bản thân chọn một cô gái hoàn toàn không xứng đáng với mình, khi đó tôi sẽ càng hận chính mình.”

“Tôi sẽ không?”

“Anh nhất định hối hận! Anh có tài trí hơn người, ánh mắt phi phàm biết nhìn xa trông rộng chỉ có thiên kim đại tiểu thư chính quy, xuất thân từ danh môn vọng tộc như ‘chị Hữu Vân’ mới có thể xứng đôi vừa lứa với anh thôi!” Cô nhẹ nhàng nói nhỏ, lẳng lặng mỉm cười, lễ phép cự tuyệt, gương mặt xinh đẹp đoan trang tao nhã tự nhiên toát lên một cỗ kiên quyết.

Khương Triệu Đồng ngây ngốc!

“Tôn Hữu Vân? Tôi căn bản không nhớ cô ta, hơn nữa cũng chưa từng gặp mặt, tôi sẽ không cần cô ta làm bạn gái cũng như vị hôn thê của tôi.”

“Anh thật vô tình.” Tiểu Nhã giọng nói hơi run. “Bà nội nói ‘chị Hữu Vân’ từ lúc mười tuổi đã bắt đầu chờ đợi ngày trở thành cô dâu của anh rồi. Mãi cho tới khi chị ấy bất hạnh gặp tai nạn qua đời, chưa từng quen biết bạn trai nếm thử mùi vị yêu đương.”

“Chuyện đó không liên quan đến tôi! Cô ta không có bạn trai nhất định là do trường bối trong nhà không cho phép, mắc mớ gì đến tôi.” Khương Triệu Đồng nhất tâm kiến huyết (4) nói, hắn căn bản không tin Tôn Hữu Vân chưa từng trực tiếp gặp mặt hắn chỉ dựa vào tấm ảnh chụp mà khẳng định nhất kiến chung tình với hắn thì...heo mẹ cũng biết leo cây!

Tiểu Nhã thở dài nói: “Ngay cả ‘chị Hữu Vân’ anh cũng cảm thấy không vừa mắt thì càng không có đạo lý xem trọng tôi.”

“Tôi xem trọng em đó!” Hắn không kiên nhẫn nhắc lại. Nếu đổi lại là người khác có lẽ cô ta đã chạy một vòng căn phòng này hô to ọi người biết hắn thích cô, đăng báo chúc mừng, lo sợ hắn đổi ý.

“Tôi đã nhìn thấy ‘chị Hữu Vân’ qua những ảnh chụp, chị xinh đẹp, thanh tú, tràn đầy mị lực của phái nữ...”

“Không cho phép lại nhắc tới Tôn Hữu Vân, cô ta có như thế nào cũng không liên quan đến tôi!” Khương Triệu Đồng khuôn mặt nghiêm nghị, lạnh đạm nói.

Tôn Liễu Tinh cuối cùng cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, nhảy vào chất vấn Khương Triệu Đồng: “Khương Triệu Đồng, con gái của tôi có chỗ nào không tốt? Ngay cả khi nó mất rồi cũng không nghe được cậu nói một câu nghe lọt tai?”

Khương Triệu Đồng cảm thấy không giải thích được sự tức giận của bà chỉ: “Con gái của bà là tốt hay xấu, bà làm mẹ không phải biết rất rõ à, cần gì tới hỏi tôi?”

Tôn Liễu Tĩnh yên lặng nghe hắn nói trong lòng càng tức giận: “Con gái của tôi đương nhiên tốt nhất rồi, mọi thứ của nó đều hoàn mỹ, mới ngoan ngoãn mang danh phận vị hôn thê của cậu, chờ cậu mười năm. Mà cậu thì sao? Vô tình đến mức tang lễ của con bé cũng chẳng thêm bay về đưa tiễn nó một đoạn đường.”

“Tôi thực chất không có nhớ bản thân từng đính hôn.” Khương Triệu Đồng lạnh lùng nói.

“Cái gì?” Tôn Liễu Tĩnh vẻ mặt khiếp sợ không thể tin tưởng hắn.

“Chưa từng gặp mặt một lần, chưa từng tổ chức công khai nghi thức lễ đính hôn, như thế tôi làm sao có vị hôn thê? Vị hôn phu của Tôn Hữu Vân ở chỗ nào chui ra? Tôi đương nhiên không cần phải gấp rút từ New York chạy về đưa tiễn cô ta đoạn đường cuối cùng.”

“Cậu...thật quá phận! Quá vô tình!” Tôn Liễu Tĩnh khóe mắt run rẩy, cọ xát một hồi tức giận: “Cậu không thừa nhận cọc hôn ước này nên sớm nói rõ, đừng để cho con gái tôi phải chờ đợi cậu mười năm.”

“Tôi không tin con gái của bà một lòng chờ tôi mười năm, làm gì có người nào ngu tối như vậy chờ đợi một người chưa từng gặp mặt? Trừ phi cô ta là thứ con gái háo sắc.” Khương Triệu Đồng bình tĩnh đến vô tình nói. Bất quá cũng không thể trách hắn, hắn chỉ ăn ngay nói thật mà thôi.

Tôn Liễu Tĩnh thở hắt vì kinh ngạc, có người mẹ nào chịu được con gái mình thương yêu nhất sau khi chết còn bị vị hôn phu ghét bỏ?

“Không cho phép cậu mắng con gái tôi!” Bà gào rít, vẻ mặt kích động hoàn toàn quên mất mình đang ở đâu: “Khương Triệu Đồng cậu là động vật máu lạnh vô tình vô nghĩa, cậu không phải người, cậu là đồ khốn...”

Tiểu Nhã vội vàng kéo cánh tay của bà, lo lắng khuyên nhủ: “Dì, dì bình tĩnh một chút, không cần...”

Phản ứng của Tôn Liễu Tĩnh chính là trở tay đánh vào nàng một bạt tai vang lên một tiếng ‘bốp’. Dem bạt tai muốn đánh ở trên mặt Khương Triệu Đồng ‘thưởng’ cho Tiểu Nhã, khế mắng: “Cô là đứa con gái riêng không biết xấu hổ, cô nghĩ Khương Triệu Đồng cho cô ba phần nhan sắc, liền tự cho bản thân cao quý rất giỏi à? Còn muốn xen vào quản chuyện của tôi?”

Hôm nay nếu không phải Tôn Tiểu Nhã ở đây, Khương Triệu Đồng cho dù không tiếp thu Tôn Hữu Vân là vị hôn thê của hắn, Tôn Liễu Tĩnh có lẽ vẫn cố nhịn xuống uất hận, không cùng Khương Triệu Đồng nói phải trái. Cố tình Tiểu Nhã lại vạch trần lời nói dối của bà, bà không thể lại khoe khoang ‘Khương Triệu Đồng đối Hữu Vân tình ý khó phai’ để thỏa mãn bản thân, thế nhưng bây giờ sự thật lại bị phanh phui ra ánh sáng khiến bà mất lý trí.

Tiểu Nhã bị đánh đầu óc choáng váng, trước đầu đầy sao bay bay. Khương Triệu Đồng nhanh tay đỡ lấy cô.

“Dì.” Tiểu Nhã hít sâu một hơi, giọng khàn khàn nói: “Chúng ta còn muốn cùng tập đoàn Ích Thái hợp tác làm ăn, không thể đắc tội Khương tiên sinh.”

“Chúng ta? Ai với cô là ‘chúng ta’?” Tôn Liễu Tĩnh nâng lên cằm, dùng tư thái kiêu ngạo, bề ngễ nhìn cô.

“Cô chỉ là con rơi của chồng tôi và người phụ nữ hư hỏng sinh ra, không xứng mang họ Tôn.”

Tôn Liễu Tĩnh giận đến hồ đồ, mới đem chuyện xấu trong nhà nói ra ọi người nghe phô bày ra cho bàn dân thiên hạ xem. Nàng đã quên các phú thương, thân sĩ có mặt ở đây người nào cũng có phòng hai, phòng ba, phòng tư...nuôi vợ nhỏ. Các bà sinh con trai, con gái đều mang họ của cha, số người không cho con riêng theo họ cha rất ít. Bà vừa nói câu này không chỉ đắc tội các phú thương, càng đắc tội các thiếu gia, thiên kim do các bà nhỏ sinh ra.

Tiểu Nhã bất đắc dĩ lại thương cảm nói: “Tôi biết dì rất khó chấp nhận tôi, nhưng tôi luôn luôn cố gắng làm tốt bốn phận của thiên kim nhà họ Tôn, tôi biết tôi không thay thế được chị Hữu Vân...”

“Không cho phép cô gọi Hữu Vân là chị, con gái tôi chỉ có một em trai không có em gái.” Tôn Liễu Tĩnh không hề lưu lại một chút mặt mũi cho Tiểu Nhã, bà muốn ọi người biết, Tôn Tiểu Nhã ở Tôn gia địa vị không bằng một người ở.

Tiểu Nhã miễn cưỡng tươi cười: “Bà nội đón tôi về, ba cho tôi theo họ, tôi chính là con gái nhà họ Tôn, nhất định phải vì lợi ích, tiền đồ của Tôn gia mà tính toán. Dì, Khương Triệu Đồng tiên sinh đại biểu ‘tập đoàn’ Ích Thái, không thể đắc tội.”

Tôn Liễu Tĩnh lạnh buốt nhếch môi: “Vậy cô gả cho hắn đi! Hắn không phải chấp nhận cô là vợ chưa cưới của mình hay sao?” Chuyện này giống như cây gai trong thịt của bà. Con gái cưng bà so ra không bằng đứa con gái riêng này sao?

Tiểu Nhã nhàn nhạt phản bác: “Hắn làm sao có thể thật tình muốn cưới tôi chứ? Tôi chưa bao giờ dám vọng tưởng. Khương Triệu Đồng tiên sinh chính là chưa từng gặp phải người phụ nữ nào dám cự tuyệt anh ta mà thôi, muốn đánh cuộc một lần thôi!”

Khương Triệu Đồng thất kinh. Hắn thật sự là như thế?

Tôn Liễu Tĩnh cười lạnh nói: “May mà cô không vui đến nỗi đầu óc ngu ngốc, cũng biết tự mình hiểu lấy.” Bà mừng thầm Khương Triệu Đồng không có phản bác, tiếp tục đả kích Tiểu Nhã: “Cô và em gái cô là hai đứa con riêng bị Tôn gia vứt bỏ hai mươi năm, nếu không phải con gái của tôi gặp chuyện bất hạnh thì bà nội cũng sẽ không sử dụng biện pháp ‘vàng thau lẫn lộn’ để giải quyết cộc hôn ước này, bằng không hiện tại có lẽ cô vẫn sinh hoạt tại một cái xóm nghèo nào đó ở Đài Bắc rồi.”

Mẹ chồng không ang chuyện xấu nói ra ngoài, nhưng hôm nay bà dựa vào lửa giận khi này đối với Khương Triệu Đồng đem bộ mặt xấu của Tôn Tiểu Nhã phơi ra. Kể từ đó, Khương Triệu Đồng còn để mắt Tôn Tiểu Nhã sao?

Tiểu Nhã kỳ thực cũng không để ý, bởi vì đó đều là sự thật, muốn đau lòng thì mười năm trước đã đau lòng đủ rồi, Bất quá, để phù hợp với yêu cầu của Tôn Liễu Tĩnh, cô liền cúi đầu khổ sở thỏa mãn bà ấy vậy.

Tôn Liễu Tĩnh nằm mơ cũng tưởng không đến, Tiểu Nhã đã sớm đem thân thể nói ra cho Khương Triệu Đồng nghe rồi.

“Vị Tôn phu nhân này, bà nói đủ chưa?” Khương Triệu Đồng lời nói bình thản tỉnh táo, không một chút pháp phòng, sắc mặt nghiêm nghị so với lời nói tàn khốc càng làm cho da đầu người ta tê dại: “Ở giờ khắc này tôi càng xác định tâm ý của mình, ‘có mẹ tất có nữ’, hôm nay cho dù Tôn Hữu Vân còn sống tôi cũng sẽ không thêm liếc cô ta dù chỉ một cái.”

“Cậu nói cái gì?” Tôn Liễu Tĩnh cắn răng nói.

Khương Triệu Đồng lười lại để ý nàng, nhìn nhìn Tiểu Nhã một bên gò má sưng vù lên, tiếng nói bỗng nhiên trở nên trầm thấp: “Đi thôi! Tôi đưa cô trở về.”

Tiểu Nhã cũng không nói gì thêm cùng hắn đi ra hội trường.

Tôn Liễu Tĩnh vừa tức lại hoảng loạn. Bà trở về có bị mẹ chồng trách mắng không?

Khương Thiên Nghê bắt lực lại mờ mịt. Anh hai hôm nay uống lộn thuốc à? Mẹ không phải nói có thể hủy hôn sao.

Tiết Khả Lệ vừa kinh ngạc lại tức giận. Tôn Tiểu Nhã ở chỗ nào chui ra? Khương Triệu Đồng đột nhiên vì cô ta bỏ lại em gái ở đây, đi làm hộ hoa sứ giả? Chuyện thứ nhất khi về nhà, hỏi thăm em trai mọi chi tiết của tình địch.

Lí Hà Na tránh ở phía sau cây cột vui sướng khi người gặp họa, ai kêu Tôn Liễu Tĩnh khi thấy bà gặp nạn liền vui sướng ra mặt, hiện giờ...ha ha quả báo.

Những người tham gia yến tiệc bắt đầu nghị luận ồn ào, tin đồn nhanh chóng lan truyền.

Tôn Tiểu Nhã – lực lượng mới xuất hiện ở xã hội thượng lưu.

Ngồi vào trong xe, Tiểu Nhã lẳng lặng rơi lệ.

Khương Triệu Đồng nhấn một cái nút, cửa kính của xe dâng lên che chắn không gian bên trong xe.

“Vì sao lại khóc?”

“Tôi không khóc.” Cô nức nở nói.

Tốt, hỏi lại.

“Tại sao lại rơi nước mắt?” Thuận tay đem một hộp mặt giấy đưa cho cô, đây chính là hành động săn sóc dành cho phụ nữ mà từ trước tới nay Khương tiên sinh nhà chúng ta mới làm lần đầu.

Tiểu Nhã lau nước mắt, đỏ mắt thì thầm nói: “Từ bé đến lớn mẹ tôi chưa từng đánh tôi, một lần cũng không có.” Nước mắt lại lần nữa như đê vỡ òa ra.

“Có muốn trở về nhà mẹ ở một thời gian không?” Hần thấp giọng hỏi.

Thân mình cô khẽ run lên, vội vàng lắc đầu. “Mẹ tôi nghĩ rằng tôi ở Tôn gia sống rất tốt, rất hạnh phúc, tôi không muốn trở về làm tăng phiền buồn khổ cho bà. Bà ấy nhất định sẽ tự trách bản thân vì những việc làm trong quá khứ.” Cô ngừng khóc, một lần nữa mỉm cười, tuy rằng nụ cười hơi gượng gạo. “Mẹ tôi nói không thể ở trước mặt người khác bộc lộ cảm xúc của mình, khóc thút thít, vì như vậy sẽ khiến người ta cảm thấy lúng túng. Tôi thất lễ, xin lỗi tiên sinh.”

“Tôi không phải người khác.”

“Cũng đúng, anh giúp tôi hai lần, chúng ta cũng coi như là bằng hữu.”

Cô nhanh chóng thu hồi cảm xúc uể oải của mình.

Coi như là? Khương Triệu Đồng có chút chán nản, hần có nên vặn cổ cô gái nhỏ nhiều lần không biết điều này hay không?

Về mặt của hần có chút không vui, liếc nhìn cô bằng nửa con mắt: “Cô thật sự chỉ tính xem tôi là bạn?” Không phải lấy lùi làm tiến? Không phải làm dáng già mồm cãi lại chứ?

“Anh nhìn lại anh đi! Anh là nhân vật nhật lý vạn ky, có thời gian rảnh rồi đi cùng với tôi làm bạn bè sao?” Cô ngoái đầu nhìn lại, cười rất tự nhiên.

Cô ấy không muốn có được hần, không muốn một mình độc chiếm hần sao?

Cô ấy thực sự buông tha ột con cái lớn nạm kim cương như hần à?

Không hề nghi ngờ! Cô ấy có thể là một kẻ ngốc. Ngu ngốc đến mức không biết nắm bắt cơ hội ở trước mặt mọi người túm lấy hần.

Rốt cuộc trong lòng cô đang nghĩ cái gì? Đối với cô Khương Triệu Đồng cảm thấy trong lòng dâng lên một loại cảm xúc rất phức tạp.

Không phải vì cô cự tuyệt hần, mà là vì hần không nhìn thấu được cô.

Cô nhoẻn miệng nở một nụ cười ôn nhu bao vây nội tâm thờ ơ của mình ở bên trong làm cho hần càng thêm mê muội.

Vì cái gì?

Nụ cười nhạt nhẽo trong suốt, dáng vẻ thanh cao ảm áp, cho dù bị Tôn Liễu Tĩnh đánh một cái tát ở trước mặt mọi người cũng không làm giảm bớt đi phong độ vốn có, một cô gái so với em gái của hần còn nhỏ hơn hai tuổi lại có thể có được những suy nghĩ sâu như biển.

Khi cô nhìn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng cô đang ở bên cạnh lại giống như cách hần rất xa, hần vô vọng nắm bắt được cô.

Xe tới Tôn gia, Tiểu Nhã chuẩn bị xuống xe, Khương Triệu Đồng hừ lạnh một tiếng, “Đừng quên, cô còn nợ tôi một ly cafe.”

Nhất định là ảo giác, không có người phụ nữ nào hần không nắm bắt được.

“Hả?” Cô ngoái đầu lại nhìn, con người sáng như nước nhìn khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hần. “Anh còn nhớ rõ như vậy à?”

“Thiếu nợ không trả, chính là phạm vào điều cấm kỵ của tôi.” Hần nhìn chằm chằm vào nét mặt của cô.

Tiểu Nhã nhìn chăm chú hần một hồi lâu. “Đúng là tác phong của Khương tiên sinh, tôi xin nhớ kỹ.”

“Triệu Đồng.” Hần lại nhấn mạnh một lần nữa, không cho phép đối phương chống cự lại ý hần.

“Được, Triệu Đồng.” Giọng nói trong veo mềm mại mang theo một chút... buồn cười. Chị đây không rảnh cùng anh cãi nhau tiếp! “Tôi nhất định sớm trả nợ ly cafe như đã hứa cho anh.”

Xuống xe cô cũng không quay đầu lại đi một mạch vào trong.

Hắn chỉ một mình chau mày chăm chú nhìn bóng lưng của cô, thầm nghĩ rằng đây là lần thứ hai.

Tôn gia.

Quyền cao chức trọng, tin tức linh thông như Tôn Lí Hàn Thúy đã muốn nhận được tin tức ‘trò hay’ diễn ra ở buổi dạ tiệc khiến cho bà xanh mét mặt ngồi ở phòng khách. Tôn Tư Hiền cũng được ‘lão thái hậu’ triệu hồi trở về, ngồi cạnh bên.

“Bà nội, ba, con đã về.” Tiểu Nhã kính cẩn chào hỏi.

Tôn Lí Hàn Thúy nhìn thấy má phải của cô sưng phù lên, trầm giọng nói: “Cô về phòng nghỉ ngơi đi, nhớ chườm đá.” Nếu Khương Triệu Đồng nhìn trúng ‘hàng hóa’ này thì nên có được đài ngộ tốt.

“Dạ, bà nội.”

Tiểu Nhã đi vào phòng bếp cùng người giúp việc Philippines lấy một túi nước đá, đi trở về phòng ngủ trái tim cô liền chìm xuống đáy.

Phòng của cô không lớn, khoảng chừng năm mét vuông, kèm theo một nhà vệ sinh. Đây là một trong hai gian phòng của Tôn gia. Cô từng xem qua phòng ngủ của Tôn Hữu Vân, đó là một căn phòng công chúa rộng hơn hai mươi mét vuông. Tôn Liễu Tinh khẳng khái không cho phép con gái riêng như cô ở đó, bà ấy nói muốn lưu lại cho con dâu tương lai và Hựu Thừa dùng.

Lúc mới chuyển vào, Tôn Liễu Tinh mang cô đi tham quan khắp nhà, dùng ngữ khí cao cao tại thượng cười nói: “Tôi nói cho cô biết, căn phòng khách này giống như căn phòng năm sao mà thôi.”

Bà cho rằng mẹ con các cô cư trú ở ổ của heo sao?

“So với dân đen tốt hơn nhiều.” Cô cười hết sức ngọt ngào.

“Dân đen có khả năng dùng chăn đệm nhập khẩu à?” Tôn Liễu Tinh ánh mắt ước gì lập tức có thể đem cô đuổi ra khỏi nhà.

Bà chủ dân đen so với bà dì này dễ thương hơn nhiều.

Bất quá nhờ có nhà vệ sinh ở trong phòng Tiểu Nhã cảm thấy thực sự tự do hơn nhiều. Cho dù một mình trốn trong ổ chăn im lặng rơi nước mắt cũng không người biết, lau mặt một cái là được rồi.

Tiểu Nhã ngồi ở trước bàn trang điểm nhỏ, dùng khăn lông bao lấy nước đá đặt lên má phải, loáng thoáng nghe được tiếng bà nội cao giọng mắng Tôn Liễu Tinh, âm thanh mười phần mang theo ý trách cứ, Tôn Tư Hiền ngồi cạnh bên cũng không dám mở miệng xen vào.

Làm con dâu nhà giàu thực không dễ chút nào, có bao nhiêu nỗi khổ cũng đều phải nuốt vào trong bụng, không hiểu vì sao có rất nhiều người muốn gả vào nhà giàu? Bởi vì hào quang xinh đẹp của đồng tiền hấp dẫn họ sao?

Tiểu Nhã tháo xuống đôi hoa tai kim cương nho nhỏ đây là một trong những món trang sức làm tăng thêm thân phận mà bà nội tặng cho cô. Gặp trường hợp quan trọng hoặc cần thiết thì mang vào, vì thể diện của Tôn gia, mà không liên quan gì đến chuyện ‘yêu thương cháu gái.’

Mất nửa giờ rồi bà không mệt hay sao?

Nói chung, chi phí trang hoàng phòng ở dành cho khách không bằng các phòng của chủ nhà, dĩ nhiên cách âm so với các phòng khác cũng kém hơn nhiều rồi. Hơn nữa phòng của cô đang ở cách phòng khách gần nhất, cho nên với âm thanh vang dội của Tôn Lí Hàn Thúy thì chẳng có chuyện gì là bí mật.

Tiểu Nhã chắc chắn rằng bọn họ chưa từng ở thử phòng dành cho khách, cho nên không biết được khi có tiếng hét quá lớn thì trong phòng này đều nghe hết thấy. Nếu không Tôn Lí Hàn Thúy ít nhiều cũng giữ mặt mũi cho Tôn Liễu Tinh, chỉ ít là ở trước mặt Tiểu Nhã.

Cuộc sống như thế này Tôn Liễu Tĩnh đã chịu đựng hơn hai mươi năm, bà còn muốn chịu đựng tiếp tục hay sao? Nếu người chồng bằng lòng bảo vệ bà lên tiếng bênh vực vài câu ít nhiều cũng khiến cho bà cảm thấy được an ủi một chút, nhưng mà ngay cả niềm an ủi như thế cũng không có được. Tôn Tư Hiền vĩnh viễn như vậy không thêm điểm xía tới, cố gắng bị lửa giận liên lụy, Tôn Liễu Tĩnh làm sao còn có thể nhẫn nhịn tiếp tục được nữa?

Tiểu Nhã lén lút gửi tin nhắn cho Tôn Hựu Thừa, đây là tín hiệu cầu cứu. Không đến 10 phút, Tôn Hựu Thừa chạy một mạch từ lầu hai xuống, kêu to: “Mẹ, mẹ, con muốn ngủ. Mẹ không đến hôn chúc ngủ ngon con à?” Đây là bí mật thứ hai của Tiểu Nhã và Hựu Thừa, tuy rằng Tôn Hựu Thừa biết bản thân đã trưởng thành, làm như thế này thì thật là trẻ con, nhưng hấn vẫn bằng lòng làm người hùng nhỏ cứu vớt mẹ mình.

Nể mặt đứa cháu vàng cháu bạc của mình, Tôn Lí Hàn Thúy cuối cùng cũng buông tha cho con dâu, để con dâu đi chăm sóc sinh hoạt thường ngày của cháu đích tôn, việc này quan trọng hơn.

Tôn Hựu Thừa là niềm an ủi và hạnh phúc vẹn vẹn của Tôn Liễu Tĩnh bà.

Tiểu Nhã cuối cùng cũng có thể an tâm mà ngủ.

Ngay cả bản thân cô cũng không hiểu được tình cảm mâu thuẫn của cô đối với Tôn Liễu Tĩnh, vừa đồng tình lại căm hận. Khi Tôn Liễu Tĩnh bài xích cô, kích thích cô, làm nhục cô, khi đó cô muôn phần chán ghét bà, đôi lúc cô cũng chơi xấu đáp trả lại bà ta một chút cho hả dạ.

Nhưng khi Tôn Liễu Tĩnh bị bà nội đồng soi mói tây bới móc gây phiền phức, thấy ba đi ra ngoài ăn vụng mà tức giận đến rơi lệ, Tiểu Nhã lại vô cùng đồng tình bà.

Bất quá cô cũng biết, cô cùng Tôn Liễu Tĩnh không có khả năng tương thân tương ái (5) bởi vì sự tồn tại của cô và Nguyên Nguyên chính là ‘tâm bệnh’ của bà. Hơn nữa, bà nội rất thực tế lại coi trọng lợi ích muốn dùng cô thay thế địa vị của Tôn Hữu Vân đi đám hỏi, biến thành đả kích to lớn đối với Tôn Liễu Tĩnh, làm tổn thương lòng của bà.

Trong lòng Tiểu Nhã hiểu rõ, Tôn Liễu Tĩnh không cần cô cảm thông bà.

Cô cũng không có dự tính nói cho bà, bởi vì cô cũng không muốn người khác đồng tình với cô, cô có thể hiểu.

Trước khi ngủ, cô có thói quen gọi điện về nhà chúc ngủ ngon với mẹ, sau đó mới bình thản đi vào giấc ngủ.

Hôm nay không phải là một ngày tồi tệ nên có thể sẽ làm một giấc mộng ngọt ngào!

Chiều ngày hôm sau, Tiểu Nhã chỉ lên lớp có một tiết, hết giờ học liền trở về Tôn gia, buổi tối có khóa dạy kèm tại nhà, cô muốn về bổ sung giấc ngủ một chút.

Cô ngồi thay giày ở cửa ra vào, liền nghe được âm thanh nói chuyện của Tôn Liễu Tĩnh và Lí Hà Na. Trời ạ! Lại nữa rồi!

Ở nhà một người đi làm, một người đi học, lúc này Tôn Liễu Tĩnh mới cảm thấy bà là bà chủ của ngôi nhà này. Tiếng nói trở nên trong trẻo hơn, sai khiến người giúp việc làm cái này làm cái kia còn bà chỉ cần bắt chéo chân ngồi uống cafe. Ngoài những việc đó ra, bà thích nhất là gọi các chị em tới nói chuyện phiếm, cùng nhau nói ra những nỗi khổ chất chứa trong lòng, kể ra chỗ sai của cha mẹ chồng và chồng.

Khi Tiểu Nhã mới dọn đến, Tôn Liễu Tĩnh còn đề phòng cô đem chuyện này đâm thọc với bà nội, chỉ hơi kiềm chế lại, dần dà bà phát hiện Tiểu Nhã không có đi đâm chọc sau lưng, liền chứng nào tật ấy.

Tiểu Nhã không thích nghe người ta nói chuyện thị phi, nhưng nàng cảm thấy, không cho Tôn Liễu Tĩnh oán trách một chút thì thật đáng thương, sớm hay muộn cũng ức chế thành bệnh trầm cảm. Dù sao người bị mắng không nghe được thì tốt rồi.

Nhưng dì à dì cũng nên giúp đỡ tôi một chút, không cần thường thường ‘dắt kéo’ câu chuyện đến trên người tôi có được không?

Tôn Liễu Tĩnh oán trách mẹ chồng tối hôm qua đối xử cay nghiệt, mắng nhiếc bà tệ hại hết mức. Hoàn toàn xem nhẹ sự hiện diện của Tiểu Nhã, tiếp tục khóc lóc với Lí Hà Na: “Em có hiểu được không? Tối hôm qua chị khóc cả đêm, vừa nghĩ đến bản thân phải chịu đựng bao nhiêu là áp lực cùng oan ức, nước mắt liền

nhịn không được rơi xuống, sáng sớm thức dậy áo gối đều ẩm ướt. Mà toàn bộ mọi chuyện đều phải trách đứa con gái riêng kia! Nếu không phải nó, chị cũng sẽ không mất đi lí trí cùng Khương Triệu Đồng cái cò, mà chị có lỗi gì chứ? Chẳng lẽ người làm mẹ lại không vì con gái số khổ đứng ra tranh luận một chút hay sao chứ?”

“Cho tới nay, mặc kệ mẹ chồng hà khắc, ích kỷ ra sao nhưng chí ít chị cũng có chút biết ơn bà, tin tưởng rằng ở tận đáy lòng bà trước sau đều coi trọng đứa con dâu này. Ngày đó bà học theo Khương lão gia, kiên quyết không cho con gái riêng của người đàn bà buông thả kia sinh ra vào cửa! Mà hiện tại, bà ngay cả chuyện này cũng làm không được, một mực tàn nhẫn ép chị chấp nhận sự thật này, còn bắt chị phải rộng lượng đối xử với tốt với con nhỏ kia. Bà làm sao có thể làm chuyện gây thương tổn với chị như vậy chứ?”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Lí Hà Na cũng xem như không thấy Tiểu Nhã, vẻ mặt bi thương hòa theo nói.

Tôn Liễu Tĩnh giọng nói căm hận: “Lão yêu bà chỉ biết ức hiếp chị, kêu chị phải độ lượng mà chính bản thân bà ấy thì sao? Cha chồng ta lúc còn sống cũng có một đứa con gái riêng, bà chết cũng không chịu cho con gái riêng của chồng vào cửa, nghe nói mẹ của đứa con gái riêng kia vừa sinh con xong liền qua đời, bà như cũ vẫn không chịu chấp nhận, làm cho cha chồng phải đem con gái cho người ta nuôi nấng, em nói xem mẹ chồng chị dựa vào cái gì bắt chị phải rộng lượng?”

Tiểu Nhã bước chân tạm dừng một chút rồi lại tiếp tục đi vào bên trong. Không nghĩ tới Tôn gia còn có một bí mật như vậy.

“Chuyện này làm sao chị biết được? Mẹ chồng của chị chắc phải giấu giếm chuyện như thế này chứ.” Lí Hà Na hiểu kỳ nói.

“Năm ấy chị được gả đến Tôn gia, cha chồng bệnh tình nguy kịch, trước khi ông ấy phát bệnh ông đã đem một ít của hồi môn tặng cho cô con gái riêng chuẩn bị lấy chồng. Sau khi mẹ chồng ta biết chuyện đó bà giận dữ, cha chồng chị bắt chấp tất cả cùng mẹ chồng chị cãi nhau một trận. Dem mọi chuyện trong quá khứ toàn bộ vạch trần cùng nhau chửi mắng một lúc. Mọi chuyện chị đều nghe hết.” Tôn Liễu Tĩnh cười lạnh một tiếng: “Bản thân mẹ chồng chị không cho phép con gái riêng vào nhà, nói là bảo vệ tôn nghiêm phụ nữ của bà. Năm trước, bà lại cho phép chồng chị mang con gái về nhà, nhận tổ quy tông. Tôn nghiêm của chị không đáng giá một xu hay sao? Bà ấy cho bản thân chính mình được phóng hỏa, lại không cho phép người khác đốt đèn...”

Tiểu Nhã đem cửa phòng khép lại, ngăn cách tiếng nói bên ngoài phòng khách.

Cái nhà này còn có bí mật không muốn người khác biết?

Hèn gì Tôn Liễu Tĩnh phẫn hận, bất bình như vậy.

Con gái riêng của ông nội chính là cô của cô, hiện tại người này đang ở đâu? Sống có tốt không?

Cái nhà này thật sự thần bí, may mắn phong cách của họ khiêm tốn, nếu không đã bị ‘Bát Phong Tuần San’ đào móc khai quật rồi.

Tiểu Nhã tùy ý mà nghĩ, cũng không nghĩ ngợi nhiều nhún nhún vai, thoáng chốc ngủ trưa.

Thời buổi kinh tế khó khăn làm gì cũng phải thắt lưng buộc bụng nên đi làm thêm kiếm tiền quan trọng hơn.

So sánh với giá cả thị trường, tiền lương cao nhất của gia sư học sinh trung học khoảng chừng năm trăm nhân dân tệ.

Tiểu Nhã cảm thấy vận mệnh của mình vô cùng tốt, bắt đầu từ năm nhất đại học, dựa vào điều kiện sinh viên ưu tú hạng nhất của trường cao đẳng, liền thu được học trò giỏi như Võ Tuấn Tư.

Khi đó Võ Tuấn Tư học lớp mười, bởi vì cha mẹ là người phụ trách cửa hàng lớn và đa dạng về hàng hóa có tiếng ở trong nước, gia đình có rất nhiều tiền của, nhưng lại không có thời gian quan tâm chuyện học của con cái, đi học thì lo lắng con trai giao du với bạn xấu, cho nên từ nhỏ liền mời gia sư về dạy dỗ, chỉ cần thành tích của Võ Tuấn Tư luôn giữ vững ở hạng ba thì tiền lương dạy kèm sẽ được tăng gấp đôi so với bên ngoài. Kiểm tra được hạng nhất sẽ có được tiền thưởng khen ngợi dạy tốt.

Tiểu Nhã dạy kèm từ năm nhất đại học đến năm thứ ba, Võ Tuấn Tư cũng lên lớp mười hai, tháng bảy thi đại học thành công hẳn sẽ trở thành đàn em khóa dưới của cô. Hai người đã sớm trở thành bạn tốt không có gì giấu nhau, Tiểu Nhã thật lòng đem hẳn làm em trai mà đối đãi.

Khi cô từ Mã Tiểu Nhã biến thành Tôn Tiểu Nhã ngoại trừ người trong nhà thì chỉ có Kỳ Nhu Trúc và Võ Tuấn Tư là biết rõ nội tình.

Võ Tuấn Tư có bề ngoài to lớn như cây tùng thật ra hẳn cực kỳ dịu dàng, chu đáo.

Khi hẳn biết Tiểu Nhã thực sự cần công việc làm thêm, không phải kiếm tiền để mua hàng hiệu cho nên thành tích của hẳn chưa từng bị lọt ra khỏi top ba, còn thường giành lấy được hạng nhất làm cho cha mẹ hẳn đối với Tiểu Nhã vừa lòng vô cùng, phá lệ mời cô tiếp tục dạy hẳn ba năm liền, làm cho Tiểu Nhã ‘ăn no cả bụng’.

“Tuấn Tư, bài học hôm nay chị giảng em hiểu hết chứ?”

Tiếng nói mềm mỏng trong trẻo tựa như gió nhẹ, làm mềm nhũn trái tim của hẳn.

“Hiểu được.” Võ Tuấn Tư khuôn mặt đẹp trai ngây ngất pha chút ngây ngô trẻ con nhàn nhạt nở nụ cười, ý tứ hàm súc nói: “Cô giáo, tháng chín này em sẽ thành sinh viên, không cần phải gọi chị là ‘cô giáo’ nữa rồi.”

Hắn chờ ngày này lâu lắm rồi, thậm chí còn cự tuyệt đề nghị ra nước ngoài du học của cha mẹ.

Đúng vậy, hẳn lâu nay luôn thâm mến gia sư của hẳn – Tôn Tiểu Nhã.

“Tuấn Tư, em nhắc nhở chị sắp thất nghiệp à?” Tiểu Nhã đối với nam sinh trung học không có cảm giác đặc biệt, hơn nữa để tránh cho phụ huynh học sinh hiểu lầm vì thế cô luôn mặc những bộ quần áo bảo thủ, áo dây mỏng và váy ngắn không bao giờ mặc trên người.

Hắn chuẩn bị sau khi vào đại học sẽ tiếp cận cô để tỏ tình.

“Cô giáo, em có thể giúp cô hỏi xem bà con thân thích có cần mời gia sư dạy kèm hay không, cô đừng lo, có học sinh ưu tú như em đi làm quảng cáo nhất định sẽ có khối người tranh sứt đầu mẻ trán đón cô về dạy cho con em họ.”

“Tuấn Tư là do em trời sinh đã thông minh hơn người, cô chỉ phụ đạo thêm cho em thôi.” Tiểu Nhã thu dọn xong tài liệu giảng dạy, cũng không ngại cùng ‘em trai’ nói chuyện phiếm sau giờ học.

“Cái đó cũng không nhất định. Em từng gặp qua rất nhiều gia sư đáng ghét, cho nên mỗi lần kiểm tra em đều cố ý thi rớt khỏi top mười.”

“Ngoan hiền, có lẽ phép như Tuấn Tư cũng làm những trò này à?” Tiểu Nhã lần đầu tiên nghe được có chút khó tin nhìn hẳn hỏi.

“Em từng gặp phải một thầy giáo, ở trước mặt cha mẹ em hẳn nịnh bợ vô cùng ghê tởm, trong giờ học thì thô thiển cộc cằn thô lỗ, khiến cho em cảm thấy rất khó chịu, nên cố tình học hành sa sút, cho nên khi đó cha mẹ lập tức thay đổi người liền.”

“Thì ra là thế, là do gia sư kia không đúng, bắt nạt con nít.”

“Lão sư, em không phải con nít.” Võ Tuấn Tư vội vàng tuyên bố, hẳn chỉ kém cô ba tuổi thôi mà, Tiểu Nhã xinh đẹp như linh lan hơn nữa vóc dáng của hẳn cao to, vạm vỡ không nói ra cũng chẳng ai biết bọn họ là ‘tình yêu chị em’.

Tiểu Nhã nhẹ nhàng thở dài: “Con người thật sự là mâu thuẫn, em vội vã muốn lớn còn chị ước gì chính mình vẫn là một đứa trẻ không lo không nghĩ vui vẻ sống qua ngày.”

Cẩn thận tỉ mỉ như Võ Tuấn Tư lập tức nghe ra ưu sầu của cô, hẳn rất muốn quan tâm cô nhưng lại sợ biểu hiện quá rõ ràng, chỉ có thể sốt ruột ở trong lòng, thâm hận bản thân không có năng lực kinh tế như người lớn, có thể cứu vớt công chúa.

Tiểu Nhã nhanh chóng thay đổi tâm tình, biểu lộ nụ cười thân thiết của chị gái: “Tuấn Tư, cố gắng kiểm tra cho thật tốt! Hẹn tuần sau gặp lại.”

Võ Tuấn Tư muốn giữ cô ở lại lâu hơn một chút, nhanh trí giữ chân cô lại.

“Cô giáo!”

“Chuyện gì?”

“Lần này kiểm tra xong cô dẫn em đi khu vui chơi xả stress được không?”

“Em muốn đi khu vui chơi?”

“Cha mẹ em chưa từng dẫn em đi.”

“Cái gì? Em chưa từng đi chơi ở khu vui chơi?”

Đương nhiên là có đi, chính là đều không phải cha mẹ dẫn hẳn đi.

Hắn không phản bác.

Tiểu Nhã đồng tình nhìn hắn: “Được, chị dẫn em đi, bất quá, có điều kiện à.”

“Điều kiện gì?” Võ Tuấn Tư ngừng cười.

“Chỉ cần em kiểm tra đứng hạng nhất, chị sẽ dùng tiền lương của cha mẹ em đưa chị dẫn em đi khu trò chơi.”

“Cô giáo, một lời đã định không được nuốt lời.”

“Ok! Một lời đã định.”

“Nha nha nha!” Võ Tuấn Tư nhảy dựng lên hoan hô. Tiểu Nhã lắc đầu bật cười. Đúng là một đứa nhỏ hồn nhiên! Nhưng cô không ngờ rằng trong lòng Võ Tuấn Tư hoan hô chính là: Mình cuối cùng cũng có thể cùng với cô giáo tiến hành lần hẹn hò đầu tiên rồi!!!!

1457749y7j9af57e4

(1) Nhật lý vạn ky: (): chỉ việc Đế vương ngày xưa xử lý muôn vàn chính sự, chăm chỉ đến cực điểm. Hay hàm ý người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết.

(2) (vẻ mặt, thái độ) kiêu ngạo, lên mặt, khoe khoang tự đắc với người khác về những cái mình có.

(3) Thụ sủng nhược kinh: được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

(4) Nhất châm kiến huyết còn là gãi đúng chỗ ngứa, nói đúng điểm mấu chốt của vấn đề.

(5) Yêu thương lẫn nhau.

6. Chương 4

“Anh họ, em nhớ anh như nước sông Hoàng Hà chảy cuộn cuộn không dứt, ...” Giang Nhật Đông gần đây say mê điện ảnh hài Hương Cảng (1) vừa nhìn thấy Khương Triệu Đồng ngay lập tức khoe hiển bảo (2).

“Hoàng Hà? Kéo dài qua vài tỉnh của Trung Quốc à?”

“Eh?”

Vuốt mông ngựa (3) không đúng chỗ sao?

“Làm lại. Anh họ, nỗi nhớ em dành cho anh có thể sánh bằng thác nước Nicaragua (4) ào ào đổ xuống.”

“Cậu muốn tôi chết đuối à?”

“Làm lại một lần nữa, anh họ, tình cảm giữa chúng ta giống như dòng suối nhỏ vào mùa xuân chảy không ngừng.”

“Đến mùa hè thì khô cạn.”

Âm thanh lạnh lùng và giọng điệu vô tình này làm cho người ta nhớ thương biết bao nhiêu, Giang Nhật Đông có chút ham mê tự ngược mình.

“Anh họ...”

“Cút về Mĩ đi!”

“Không cần! Nếu em về bây giờ, nhất định sẽ bị ba đánh chết!”

“Liên quan gì đến tôi!”

Nói rất hay! Anh họ lãnh huyết vô tình một chút cũng không có thay đổi, Giang Nhật Đông không biết nên khóc hay nên cười đây.

“Anh họ, van cầu anh thu nhận em một tháng thôi! Một tháng là tốt rồi!”

“Không bàn nữa.” Khương Triệu Đồng rất ghét ở chung với người khác. “Muốn ở lại Đài Bắc thì đi tìm khách sạn mà ngủ trọ.”

“Thẻ vàng của em bị ba tịch thu rồi.” Giang Nhật Đông sử dụng chính sách quan nhân bi thương: “Anh họ, anh không biết đâu, từ ngày anh rời đi em bị ba thao luyện rất là thâm, anh nhìn đi, mắt em đều biến thành mắt gấu mèo rồi đây này.”

“Đó là kết quả hàng đêm phóng túng.” Khương Triệu Đồng bắt vi sở động. (5)

“Đâu có. Em chỉ là kết giao với một người bạn gái thôi mà.”

“Sau đó, ba ngày hai nơi đổi một đối tượng.”

“Em... em chỉ là... tìm kiếm... tìm kiếm... tìm kiếm một người phù hợp với em thôi mà.”

“Cậu không cần vớ vẩn mù quáng tìm kiếm, đừng đã tìm giúp cậu rồi.”

“Oa ~ Em không cần!!!!!!!!!!” Giang Nhật Đông khoa trương kêu gào thảm thiết, còn thiếu chút nhỏ lệ nam nhi. “Anh họ à anh họ, anh cũng biết em thích loại con gái nhỏ bé, dịu dàng, uyển chuyển hàm súc mà, nhưng là ba em thật độc ác, thể nhưng muốn em cùng một bà chằn làm đám hỏi, anh nói thử xem làm sao em chịu nổi chứ?”

“Đúng là đáng thương.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Ô ô anh họ cuối cùng cũng hiểu được nỗi khổ của hần.

“Rất là không thích hợp.”

“Đúng vậy rất là không thích hợp!”

“Người như cậu chỉ xứng lấy một con heo mẹ thôi, cô gái mạnh mẽ tài giỏi thật sự không thích hợp với cậu, nhà gái thật đáng thương!”

“Anh họ, anh không phải là anh em của em!!!!” Gianh Nhật Đông tức giận nói.

“Tôi xui xẻo tám đời nên mới có người anh em như cậu, nhưng mà đáng tiếc, số của tôi không có xui xẻo tới như vậy. Tôi với cậu chỉ có quan hệ anh em bạn dì mà thôi. Nếu cậu muốn cùng tôi đoạn tuyệt quan hệ cứ tự nhiên, tôi đây tùy thời phụng bồi.” Khương Triệu Đồng lạnh lùng, kiên định trả lời.

“Anh họ ~ Em không thể mất anh, anh là cứu tinh của em,...” Khí khái nam tử hán là cái rắm gì? Quan trọng là... Trước tiên ôm lấy chân Phật cứu mạng quan trọng hơn. “Em bị ba đuổi giết từ bên Mĩ về đây, ngay cả dì cùng dượng cũng không giúp được, ba chỉ nghe lời anh thôi, anh nhất định phải cứu em!!!!”

“Cậu sợ chết như vậy làm sao dám từ trong tiệc rượu thân thiết trốn ra?” Khương Triệu Đồng vẽ mặt bình tĩnh hỏi hần, lần này Giang Nhật Đông bỏ trốn, người có đầu óc đều biết hần nhất định chạy về Đài Bắc tìm anh họ, tin tức này hần đã sớm biết.

“Em...” Giang Nhật Đông cười hắc hắc, bướng bỉnh nói: “Anh họ! Em học theo anh nha! Dừng cảm phản kháng sự an bài hôn nhân của trưởng bối, không hề chùn bước chạy theo tình yêu chân chính.”

“Học tôi?” Khương Triệu Đồng cười, cười đến mức Giang Triệu Đồng cảm thấy lông tơ tóc gáy đều dựng ngược lên: “Muốn học thì học cho giống một chút, học tôi trở về đối mặt vấn đề mà không phải bỏ trốn mất dạng.”

“Anh anh anh, anh... không phải anh cũng đã bỏ trốn mười năm đó sao?”

“Tôi không có bỏ trốn. Tôi chưa từng gặp mặt Tôn Hữu Vân một lần, căn bản xem cô ta như không tồn tại, mà cậu cùng Điền Na tiểu thư chính thức gặp mặt, không thích người ta thì cứ trực tiếp từ chối, không nên mỗi ngày đều nghĩ cách trốn tránh.”

Giang Nhật Đông kêu oan nói: “Em cũng muốn cự tuyệt nhưng cô ta lại nói rằng đối với em nhất kiến chung tình, vừa gặp đã yêu.”

“Thật đáng thương.”

“Anh cuối cùng cũng thấy em đáng thương rồi à?”

“Thì ra Điền Na tiểu thư mắt chó đui mù, ánh mắt rất kém, thực sự nên đi thay tròng mắt.”

Giang Nhật Đông xúc động muốn khóc. Hắn tại sao lại đại dột chạy tới Đài Bắc để cho anh họ thỏa sức chà đạp, hắn mắc chứng bị cuồng ngược đãi à? Nhưng trừ bỏ anh họ, trên đời này không có ai có thể ngăn chặn được lửa giận của ba, hắn còn chưa muốn chết nha!

“Anh họ, coi như em cầu xin anh đi, thu nhận em một tháng thôi, em có thể làm đầy tớ cho anh, làm công việc lật vật, trợ lý, thư ký,... Em cái gì cũng chịu làm, anh nhất định phải thu lưu em.” Giang Nhật Đông hạ quyết tâm đến cùng, bởi vì vào Khương gia trốn cũng vô dụng, đều bị lôi về.

Khương Triệu Đồng lạnh nhạt chăm chú nhìn hắn, tuần mâu sâu không thấy đáy.

“Cậu biết nấu cơm?”

“Em đường đường là một đại thiếu gia làm sao biết nấu cơm?”

“Biết pha cafe?”

“Nhấn nút máy pha cafe thì biết.”

“Tôi hiện tại chỉ thiếu một người hầu biết thông thạo việc bếp núc và pha cafe, chờ khi nào cậu học xong hãy đến hưởng ứng lệnh triệu tập.”

Tăng gấp đôi độ nịnh hót: “Em nhất định sẽ cố gắng học tập, xin anh hãy cho em thêm một lần cơ hội.”

“Tôi không thu nhận kiến tập sinh giữ bên người, hơn nữa tôi cũng không biết nấu ăn, làm sao có thể dạy cậu?”

“Anh họ, em muốn khóc...” Giang Nhật Đông mặt như trái khổ qua, chuẩn bị bắt chước Mạnh Khương Nữ.
(6)

“Đủ rồi! Cậu đi tìm mẹ tôi, bà ấy sẽ giúp cậu trốn ở nơi thật kín. Dượng có bản lãnh lớn tới đâu thì cũng không thể đào từng tấc đất ở Đài Loan lên tìm cậu.”

“Nhưng... ba của em rất nghe lời anh.” Giang Nhật Đông lời nói có chút men chua, giống như... ghen: “Ba mỗi lần giận em đều nói: Thật hy vọng Triệu Đồng mới là con ta!”

Khương Triệu Đồng nhíu mày giống như đang đánh giá hắn: “Người nói thật hay giả?”

“Nói ra chuyện này em cũng không dễ chịu gì.”

“Tôi biết rồi.” Khương Triệu Đồng qua loa đáp ứng: “Cậu đi tìm mẹ của tôi, chờ dượng về đây tôi sẽ thảo luận với dượng.”

Giang Nhật Đông suy nghĩ nửa nhảy dựng lên hoan hô, anh họ một khi đã hứa thì hắn có thể an tâm ngủ một giấc thật ngon rồi. Bắt đầu từ ngày mai, hắn phải đi dạo hết các địa danh ở Đài Loan, ăn hết tất cả

những món ngon nơi này, còn nữa, nghe nói quán bar ở Đài Loan rất đặc sắc, mỹ nữ còn nhiều hơn sao trên trời nữa nha!!! (Ngữ: Ta rất ghét tên này, sao Điền Na lại yêu 1 thằng bản như vậy chứ? Không đáng mà L)

Loại bỏ vẻ mặt nhăn nhó ủ ê, mặt khổ lộ ra nụ cười gian. Quả nhiên có chuyện gì không giải quyết được cứ tìm anh họ là thiên hạ thái bình. Giang Nhật Đông vui vẻ dự định rời khỏi văn phòng làm việc của anh họ, để tránh việc hấn thay đổi chủ ý.

Lúc này, thư ký Cao xinh đẹp bước vào gõ cửa: “Tổng giám đốc, Tôn tiểu thư đến tìm ngài.” Nếu nói thư ký Cao là xinh đẹp thì người đứng phía sau cô – Tôn Tiểu Nhã chính là tiên tư ngọc chất (7), gọn gàng làm rung động lòng người.

Giang Nhật Đông giật nảy mình, càng làm hấn kinh ngạc là cái tên ‘Tôn Tiểu Nhã’ này chẳng phải là vị hôn thê thể thân của anh họ sao? Anh họ không phải một lòng suy nghĩ phủ nhận sự tồn tại của người này sao? Hiện tại là tình huống gì?

Cao thư ký đã rời đi. Giang Nhật Đông quyết định ở lại xem kịch vui.

Tôn Tiểu Nhã chỉ lẳng lặng đứng đó, thoạt nhìn có vẻ yên tĩnh, khéo léo, tao nhã.

“Triệu Đồng, tôi đem hai ly cafe này đến trả nợ cho anh.” Tiểu Nhã cười vô cùng trong trẻo, đáy lòng lại âm thầm cảm thấy đáng tiếc, cô cố tình chọn thời điểm đang trong giờ làm việc của tập đoàn Ích Thái để tìm Khương Triệu Đồng, nghĩ rằng ở lâu một quầy tiếp tân sẽ ngăn cản không cho cô lên, như vậy cô sẽ có cơ ‘xù’ nợ với Khương Triệu Đồng. Không ngờ Khương đại thiếu gia đã thông báo cho nhân viên biết trước, cho nên cô được đãi ngộ đặc biệt đi thẳng lên lầu mười tám vô cùng thuận lợi.

Tên này vừa chào đời miệng đã ngậm chìa khóa vàng, hiển nhiên trở thành thái tử của tập đoàn Ích Thái, vậy mà thiếu có một ly cafe cũng so đo. Thật keo kiệt! Đồ bủn xỉn!

“Trễ mười ngày, cái này coi như tiền lãi.” Hấn liếc cô.

“Hai ly này đều cho anh uống, cả vốn lẫn lãi đều tính xong một lần.” Tiểu Nhã giấu cợt nói đùa.

“Tôi không chấp nhận.” Hấn bày ra bộ mặt ngạo mạn nói.

“Xin hỏi tiên sinh, một ly cafe muốn tính tiền lời như thế nào? Mỗi một loại khác nhau à?”

Phốc! Giang Nhật Đông nhin không được cười đi ra.

Khương Triệu Đồng dùng ánh mắt cảnh cáo hấn, Tiểu Nhã thì tò mò nhìn hấn.

Giang Nhật Đông chủ động hướng mỹ nhân giới thiệu: “Xin chào! Tôi gọi là Giang Nhật Đông, em họ của Khương Triệu Đồng, mẹ chúng tôi là chị em ruột.”

“Chào Giang tiên sinh, tôi là Tôn Tiểu Nhã.”

“Tôi biết. Đúng là trăm nghe không bằng một thấy.” Giang Nhật Đông không khỏi cao giọng, hưng phấn nói.

“Đúng không?” Tiểu Nhã không hiểu.

“Anh họ ngàn dặm xa xôi trở về để hủy bỏ hôn ước kỳ quái kia, tôi nghĩ là đã giải quyết xong rồi chứ. Không thể nghĩ được các người sẽ cùng nhau gặp mặt riêng nữa chứ.”

Khương Triệu Đồng nhíu mày. Tên lăm mồm này, ông trời cho hấn mượn gan à?

Tiểu Nhã đạm mạc liếc nhìn Khương Triệu Đồng một cái, lại quay qua đối với Giang Nhật Đông nói: “Các vị thật là chuyện bé tí lại xé cho nó to ra. Không có nghi thức đính hôn, lấy đâu ra hôn ước? Bất quá chỉ là do hai người già nói miệng mà thôi, mặc kệ là ở trên pháp luật hay là trong mắt người đời đều không có giá trị gì hết. Tôi từ trước tới nay đều không có nghĩ chuyện đó là thật.”

Giang Nhật Đông mắt sáng lên: “Cô không muốn gả cho anh họ?”

Nga ha ha ha ~ Anh họ cũng có một ngày này!!!!

“Tôi trèo cao không được cũng lười phải bắt cây thang.”

“Người có điều kiện tốt như anh họ rất ít, cô bỏ lỡ cơ hội này thì sẽ không tìm được cái thứ hai đâu.”

“Trên đời này không có bữa ăn cơm nào miễn phí hết, cũng không có ai đem vinh hoa phú quý tặng không cho người khác. Đây là quy tắc cần thiết của cuộc sống.” Tiểu Nhã nói thẳng ra.

Giang Nhật Đông huýt sáo một tiếng: “Nói rất hay. Thật đúng là bị cô nói đúng hết rồi.”

Tiểu Nhã nâng cao cafe trong tay: “Nếu không uống cafe đều nguội.”

“Tôi cũng muốn.”

“Đi ra ngoài nói thư ký Cao pha cho cậu.” Khương Triệu Đồng lên tiếng, giọng nói có chút cảnh cáo.

Giang Nhật Đông vừa nghe liền biết, nghĩ lại anh họ chính là ân nhân cứu mạng của hắn, không thể đắc tội. Vì vậy, mặc dù trong lòng hắn có rất nhiều nghi hoặc cũng chỉ có thể nén xuống đáy lòng, ngoan ngoãn đi tìm thư ký Cao uống cafe, nói chuyện tình tứ.

“Cafe có hai ly các người có thể cùng uống.” Cô đang muốn chuồn đi nha!

“Không cần, không cần.” Khó có cơ hội anh họ muốn cùng người đẹp uống cafe, hắn làm sao có thể phá đám chứ? Hắn là người em họ vô cùng tốt cho dù tìm hết trên trời dưới đất cũng không có người thứ hai đâu. Cho nên anh họ, anh nhất định phải biết quý trọng em nha!!!

Chờ người chương mắt rời đi, Khương Triệu Đồng chỉ vào chiếc sofa màu đen nói: “Ngồi đi!”

Tiểu Nhã thở dài, cái gì phải đến sớm muộn gì cũng sẽ đến! Lần đầu tiên cùng hắn ngồi ở một nơi rộng lớn như vậy, cô bắt buộc mình phải bình tĩnh. Một bên uống cafe được bày bán ở bên ngoài, một bên đánh giá văn phòng tổng giám đốc. Từ một ít vật trang trí nhỏ cũng có thể nhìn ra được giá trị của con người, vật trang trí trên bàn của ông chủ là con báo đen Châu Mỹ bằng thủy tinh,...

“Nhìn đủ chưa?” Khương Triệu Đồng cũng đang đánh giá cô, có cần giống như Lưu bà bà đi tham quan công viên rực rỡ hay không?

“Rất khí phái!” Tiểu Nhã thu hồi tầm mắt, ngượng ngùng hướng hắn cười cười.

“Tôn thị cũng là một tập đoàn nổi tiếng cô nên nhìn quen mới đúng.”

Nụ cười trên môi cô hết như phù dung sớm nở tối tàn, Tiểu Nhã cầm cafe lên uống lảng tránh đi đề tài này, Khương Triệu Đồng có chút giác ngộ, cô ấy nhất định là chưa từng đi đến Tôn thị xí nghiệp tham quan, không có xem qua chỗ làm việc của bà nội và ba mình.

“Cô biết nấu cơm không?” Khương Triệu Đồng đột nhiên hỏi.

“Biết một chút.” Tiểu Nhã khách sao đáp.

“‘Biết một chút’ là sao?” Khương Triệu Đồng ghét ba chữ này.

“Chỉ biết nấu mấy món ăn gia đình thôi.” Đề tài này có chút kỳ quái!

“Như vậy được rồi. Cô nấu cơm cho tôi ăn, coi như trả hết nợ.”

Tiểu Nhã nuốt chút nữa bị sắc cafe: “Khụ! Anh không phải cho vay nặng lãi chứ?”

“Thời gian chính là tiền bạc, cô có biết một giờ của tôi kiếm được bao nhiêu đô la Mĩ không? Cô làm tôi phải chờ mười ngày, làm một bữa cơm coi như cô được lời rồi.”

“Anh nói chuyện không phân rõ phải trái à? Tôi không nghĩ anh không có khả năng mua hoặc pha một ly cafe để uống.”

“Nếu như nghiêm túc mà nói, cô nợ tôi kể từ ngày đầu năm... tính đến nay đã một tháng?”

Tiểu Nhã trừng lớn đôi mắt trong suốt, hắn lãnh khốc ghènh tiếp ánh mắt trừng to của cô, cầm cafe uống hết.

Gian thương a gian thương, xem như bản tiểu thư xông lằm vào hang ổ trộm cướp đi.

Tiểu Nhã thừa nhận: “Làm một bữa cơm thôi sao? Không thành vấn đề. Nhưng mà...”

“Muốn tăng thêm lãi à?” Hấn ngăn chặn không cho cô mượn có khước từ.

Cô không nhận được liếc mắt hấn một cái, mặc kệ thực nữ hay không thực nữ.

“Ồ Tôn gia, tôi không được phép sử dụng phòng bếp.” Không phải là cô muốn quyt nợ mà là cô không có phương tiện thực hiện.

Khương Triệu Đồng mắt cũng không hề chớp nói: “Đơn giản. Đến nhà tôi làm.”

Cô nghĩ kiếm có? Hấn không cho cô được như ý!

“Như vậy sao được? Tôi...” Con gái thường hay có ý thức nguy cơ.

“Cô yên tâm! Trừ phi cô cởi sạch dũ hoặc tôi, nếu không tôi cũng sẽ không bá vương ngạnh thượng cung.”

Cô ngây người một lúc, thán phục nói: “Anh thật rất giỏi! Dùng âm thanh vô tình lãnh khốc để nói ra những lời ái muội, quả thật là cao tay, khiến cho người ta ghen hòng trần trối không thể phản bác!”

“Cô sẽ dũ hoặc tôi à?” Hấn không muốn thừa nhận chính mình có chút mong chờ.

“Anh tốt nhất không cần xem là thật, càng không cần thăm dò tôi.” Tiểu Nhã nhìn thẳng hấn, môi anh đào mềm mọng trơn bóng, kiều kỳ mấp máy: “Trước khi trở về Tôn gia, mẹ tôi từng bảo tôi thề, trước khi kết hôn tuyệt đối không lên giường với đàn ông. Nói cách khác, ai chiếm được ‘lợi ích’ của tôi, người đó sẽ phải phụ trách cưới tôi.”

Đến lượt Khương Triệu Đồng ngây người. Hiện tại không phải là thể kỷ hai mươi mốt rồi sao?

“Mẹ tôi nói nếu tôi và em gái tôi cũng giống như bà, bà nhất định sẽ tự tử.” Cô hất cằm, cười mà như không nói: “Sợ rồi sao? Cho nên nói, không phải ‘hoa’ của mình thì đừng có hái, trừ phi anh muốn tạo ra tai nạn chết người nếu không phải dùng hôn nhân cả đời để trả giá. Tính tới tính lui đều phải dùng tiền bồi thường buôn bán nha!”

Ha ha đủ đe dọa rồi chứ?

Lúc cần thiết, đóa hoa xinh đẹp cũng sẽ mọc gai độc tự bảo vệ mình thôi.

“Anh bận rộn như vậy tôi cũng không muốn quấy rầy lâu.” Cô đứng dậy từ biệt: “Trưa chủ nhật tôi sẽ đến nhà anh nấu cơm, có được không?”

“Có thể. Mười giờ sáng tài xế sẽ đến đón cô.”

“Sợ tôi chạy trốn à?”

“Không sợ. Đối với con nợ tôi luôn có biện pháp... chỉ cần đem lãi gộp chung là được.”

Tiểu Nhã bị sặc, liếc hấn một cái.

“Tạm biệt.” Cô muốn bỏ thạch tín vào thức ăn của hấn.

Vấn đề là... thạch tín mua ở đâu???

Để lên mạng tra thử.

“Ha ha anh họ, anh cùng Tôn tiểu thư nói chuyện vui vẻ chứ?”

“Tại sao cậu còn chưa đi.”

“Em làm sao đi được? Em là ai? Em là người em họ có tình có nghĩa, dù chết cũng trung thành với anh – tên vàng ba chữ Giang Nhật Đông. Anh họ lãnh huyết vô tình của em cuối cùng cũng động lòng phàm, em đương nhiên phải quan tâm và duy trì anh rồi. Cho dù sông có cạn đá có mòn cũng không thể ngăn cản tình cảm anh em của chúng ta, nó giống như sông Nile cuộn cuộn...”

“Không cần dùng thành ngữ bậy bạ, tiếng Trung kém như vậy cũng không biết che giấu.” Khương Triệu Đồng lạnh lùng giễu cợt.

“Anh họ, anh lại tổn thương trái tim em một lần nữa.” Giang Nhật Đông ôm tim ai oán. “Anh là người có ý chí sắt đá, nếu em là phụ nữ em cũng sẽ không yêu anh đâu.”

“Vô cùng cảm kích.” Khương Triệu Đồng cười lạnh.

“Bởi em không phải là phụ nữ cho nên em không hiểu, vì sao phụ nữ si mê anh luôn nhiều như vậy? Mặc dù anh đối xử với họ vô tình, họ vẫn cứ như cũ không chịu buông tay, chết sống gì cũng muốn trèo lên giường của anh. Em thường hay nghĩ, phụ nữ yêu thương anh khẳng định có chúng bị cưỡng ngược đãi. Anh càng vô tình bọn họ càng yêu thích.” Giang Nhật Đông nói một hơi dài.

Khương Triệu Đồng trầm mặc, hẳn không biết bản thân mình vô tình, chỉ là không có hứng thú với phụ nữ cho nên không có động tình thôi, ai mà không như vậy? Đám phụ nữ kia càng kỳ lạ, hẳn đều nói rõ hẳn ‘không có hứng thú’ vậy mà bọn họ còn muốn dính đi lên không tha, bọn họ càng như vậy hẳn càng cảm thấy chán ghét thôi.

“Miệng của cậu sẽ không chua?”

“Không có.” Giang Nhật Đông cảm thấy buồn cười, cười nhạt hai tiếng: “Mới nói mấy câu làm sao có thể chua? Anh họ, chuyện yêu đương của em, em không có giấu anh. Anh cũng nên ‘bánh ít đi, bánh quy lại’ nha! Đem chuyện kết giao của anh và Tôn Tiểu Nhã kể em nghe với, em làm cố vấn tình yêu miễn phí cho anh.”

“Cậu tỉnh lại đi.” Khương Triệu Đồng lời nói như phi đao một phát trúng đích: “Thứ nhất, tôi đối với chuyện yêu đương của cậu không có hứng thú, là cái tính khoe khoang của cậu tự mình nói cho tôi biết. Thứ hai, tôi và Tiểu Nhã chưa kết giao, không thể trả lời. Thứ ba, chờ chuyện tình cảm của cậu đơm hoa kết trái khi đó cậu mới có tư cách đồng dạng làm cố vấn tình yêu.”

Tiếng cười trong trẻo vang lên.

“Anh họ, anh lòi đuôi rồi kìa!” Giang Nhật Đông sớm quen thuộc với những lời nói lạnh nhạt của hắn, da mặt dày có thể sánh cùng mình đồng da sắt: “Tôn Tiểu Nhã gọi anh là Triệu Đồng, anh gọi người ta là Tiểu Nhã. Nếu không phải có tình ý, anh một phần cũng sẽ không chịu nhượng bộ. Sẽ không kéo dài đến tận bây giờ vẫn chưa giải quyết xong vấn đề hôn ước, còn gọi nhũ danh của nhau. Anh họ, anh thật sự động lòng phàm rồi!”

“Bất tự còn chưa có xem, cậu vui mừng cái gì?”

“Không, em rất cảm động. Anh họ, anh có lẽ không cảm thấy, muốn cùng anh sống chung thật sự phải có một trái tim cứng rắn mạnh mẽ, mới chịu đựng được nhiệt độ lạnh đến thấu xương và những lời nói vô tình của anh. Em phải mất ba năm mới có thể thích ứng với cá tính này của anh đó.” Giang Nhật Đông còn giả vờ giả vệt lau nước mắt.

“Không tiền đồ, Lục Nghị thoắt cái liền thích ứng.” Khương Triệu Đồng trời sinh như thế, tự bản thân hắn sẽ không bao giờ cảm thấy không thích hợp.

“Anh không biết phân biệt phải trái à? Anh họ? Lục Nghị là nhân viên của công ty, ở trên công việc đương nhiên là việc chung làm chung, em tin tưởng không chỉ có Lục Nghị, tất cả mọi nhân viên trong công ty đều cho rằng anh là một ông chủ tốt, phán đoán sáng suốt, thưởng phạt rõ ràng, có năng lực mang lại lợi ích cao cho công ty, bọn họ cũng không phải lo cuối năm không lãnh được tiền thưởng. Cho dù anh lãnh khốc hay không cũng không liên quan gì họ.”

“Bọn họ không cần phải sống chung với anh, đời sống cá nhân hoàn toàn không xảy ra xung đột, bạn bè và người quen của anh lại càng không giống, vì chúng tôi đã quen thuộc với tính cách của anh rồi. Nhưng trong tương lai, bạn gái hoặc là vợ anh, người phụ nữ phải cùng anh đồng giường cộng chằm cả đời, anh cũng muốn đối xử với người ta như vậy à? Anh họ à anh họ, em thật lo lắng ‘chị dâu họ’ tương lai sẽ bị anh đồng cứng thành ‘băng mỹ nhân’!” Giang Nhật Đông nghĩ đến cảnh tượng đó, thật sự đồng tình rơi lệ.

Khương Triệu Đồng ánh mắt tinh tường, nghe em họ giống như vô tình nói một phen lại ít nhiều khiến nội tâm hắn chấn động.

“Tôi chưa từng nghe phụ nữ oán giận.”

“Vô nghĩa! Làm gì có người phụ nữ nào ngu ngốc đi đắc tội với đại gia có nhiều tiền? Trừ bỏ em luôn nói thật lòng với anh, còn có ai to gan như vậy?”

Tôn Tiểu Nhã! Trong đầu Khương Triệu Đồng xuất hiện cái tên này. Cô ấy chính là một lần lại một lần dùng lời nói ngông nghênh thẳng thắn nói chuyện với hần, một chút cũng không sợ đắc tội với hần.

Bởi vì như vậy cho nên hần mới tìm lý do để cho cô chủ động gần gũi hần?

Một ly cà phê? Một bữa cơm? Hần sao lại để ý những thứ đó? Nhưng... suy cho cùng hần không thể không đòi lấy bồi thường thỏa đáng ỉnh.

Khương Triệu Đồng vẫn chưa xác định được động cơ chính xác của mình, hần chính là không muốn để cho Tôn Tiểu Nhã được như ý bị Tôn gia đuổi về nhà mẹ đẻ, cô phải ở cùng tầng lớp với hần, để khi nào hần muốn gặp cô thì có thể gọi tới.

Hần làm như vậy là lãnh khốc vô tình à?

Kỳ thực không nghĩ hần cũng biết Tiểu Nhã ở Tôn gia sống không thoải mái. Không có được sự tôn trọng của bọn họ, chỉ là cô coi như biết tự mình tiêu khiển đối đáp trả lời thực sự thỏa đáng mà thôi.

Hần quyết định gọi một cuộc điện thoại đến Tôn thị xí nghiệp cho Tôn Lí Hàn Thúy. Vì chủ nhật sẽ cho lái xe đến đón Tiểu Nhã mà thông báo một tiếng. Quả nhiên, Tôn Lí Hàn Thúy vui vẻ đáp ứng.

Cầm tắc trước cầm vương.

Chỉ cần Tôn Lí Hàn Thúy để ý Tiểu Nhã nhiều hơn một chút, Tôn Liễu Tĩnh sẽ ít ức hiếp Tiểu Nhã một chút.

Hơn nữa kể từ đó, Tôn Tiểu Nhã, cô chạy không thoát!

Khương Triệu Đồng đột nhiên nở nụ cười, làm Giang Nhật Đông sợ tới mức muốn xoay người bỏ chạy. Tiểu Nhã đột nhiên rùng mình.

“Làm sao vậy?” Kỉ Nhu Trúc quan tâm hỏi.

“Không biết, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh lạnh.”

“Mấy điều hòa lạnh lắm à?”

Tiểu Nhã lắc đầu: “Không sao đâu.”

Rời khỏi văn phòng của Khương Triệu Đồng cô đi thẳng đến nhà của Kỉ Nhu Trúc, hai người hẹn nhau thảo luận tìm những vấn đề trọng điểm của tài liệu thi ôn thi đại học sắp tới. Năm nay, học sinh của Kỉ Nhu Trúc cũng chuẩn bị thi lên đại học, nếu có thể thi đậu một trường cao đẳng hạng nhất, các cô cũng sẽ cảm thấy an ủi, rất có cảm giác thành tựu.

Tri kỷ gặp nhau đương nhiên là phải tán gẫu rồi!

“Tiểu Nhã, bạn cố tình đến giúp mình phải không? Học sinh của bạn xuất sắc như vậy làm sao còn cần đến mấy cái mẩu u chốt của tài liệu ôn thi này chứ.”

“Xuất sắc thì cũng cần phải cố gắng. Bằng không mà thất tiền đề (8), thất bại trong gang tấc.”

“Bạn dự tính cho Võ Tuấn Tư học thuộc hết những thứ này à?” Kỉ Nhu Trúc ước chừng trọng lượng của mấy cuốn giáo trình hoàn toàn trầm mặc.

“Không học hết thì khỏi đi chơi ở khu vui chơi.” Tiểu Nhã đối với chuyện học hành có yêu cầu rất nghiêm ngặt.

“Đi khu vui chơi?”

“Đúng vậy!” Tiểu Nhã đem chuyện Võ Tuấn Tư xin xỏ kể lại Kỉ Nhu Trúc nghe: “Đứa nhỏ này thật đáng thương, trong nhà có nhiều tiền lại chưa từng được cha mẹ dẫn đi chơi.”

Đứa nhỏ? Có đứa nhỏ nào cao 1m80 à?

Kỉ Nhu Trúc gặp Võ Tuấn Tư một lần, thân hình cao lớn, gương mặt lại rất đáng yêu, lúc hắn nhìn Tiểu Nhã trong ánh mắt không chứa đựng sự kính trọng, ngưỡng mộ của đứa em trai với chị gái, mà là một ánh mắt cất giấu sự yêu thương của nam đối với nữ. Đáng tiếc, Tiểu Nhã chỉ xem hắn là em trai, cho nên cô không có suy nghĩ phức tạp gì cho nên không phát hiện ra thôi.

“Tiểu Nhã, bạn định ngày nào đi khu vui chơi? Mình đi cùng có được không?”

“Được chứ! Càng đông càng vui.”

Kỉ Nhu Trúc không khỏi có chút đồng tình Võ Tuấn Tư. Tiểu Nhã hoàn toàn không cảm nhận được tình yêu của cậu nha !!!!

Cũng phải. Tiểu Nhã thích người đàn ông lớn tuổi hơn cô một chút, vì thế cô ấy đối với những nam sinh như Võ Tuấn Tư hoàn toàn không cảm giác!

“Bạn với ‘vị hôn phu’ của bạn tiến triển tới đâu rồi?” Kỉ Nhu Trúc mỗi mắt mong chờ vì bạn bè, thân thích của cô không có ai ‘dính’ đến ‘hào môn vọng tộc’ hết. Mãi cho tới khi Tiểu Nhã được rước về Tôn gia.

Tiểu Nhã liếc trắng cô một cái: “Mình không có ‘vị hôn phu’.”

“Nếu để bà nội bạn nghe được bà ấy nhất định lột da của bạn cho hả giận.” Nhu Trúc đối với tình hình gần đây của Tiểu Nhã đều rành mạch, rõ ràng. Tiểu Nhã rất đáng thương không dám về nhà kể khổ ẹ. Vì thế nhà của Nhu Trúc liền biến thành nơi xả stress của cô.

“Bà nội không có đôi Thuận Phong Nhĩ, sẽ không nghe thấy được.” Tiểu Nhã trốn ở trong phòng Nhu Trúc tinh thần buông lỏng: “Bà không nghe được dì và bạn của dì ấy nói xấu bà thì càng không thể nghe được mình nói cái gì, mình chỉ cần biểu hiện thỏa đáng không làm mất mặt bà là được.”

“Nếu mình là bạn, suốt ngày bị mẹ lớn ức hiếp trên đầu trên cổ, mình nhất định đi thọc gậy bánh xe với bà nội. Cho bà nội đối phó với bà ấy, mình cam đoan bà ấy mặt sẽ xám xịt như tro luôn.” Nhu Trúc hùng dũng, Tiểu Nhã thì bầm bụng chịu đựng.

“Tiểu Trúc, mình không có dự định ở lại Tôn gia cả đời, cần gì phải phá hư hình dạng cuộc sống vốn có của nó?” Tiểu Nhã lặng lẽ thở dài: “Mình không cần làm gì cả. Sự tồn tại của mình cũng đủ khiến dì ấy không thể chịu đựng rồi.”

“Cũng đúng! Giống như luôn nhắc nhở bà ấy chuyện bị chồng phản bội là sự thật. Trước kia ít nhiều còn có thể giả vờ không biết, hiện tại... muốn giả vờ cũng không thể.”

Tiểu Nhã bắt đầu dĩ gậy đầu: “Cho nên chỉ cần dì ấy không làm chuyện gì quá đáng mình đều có thể nhịn. Có một mẹ chồng cùng người chồng như vậy mình tin tưởng kiếp sau dì ấy không muốn làm phụ nữ nữa đâu.”

“Bạn có thể thông cảm bà ấy, bà ấy lại không chút thương hại bạn. Bạn cũng là người vô tội bị hại thôi.”

“Muốn một người bất hạnh đi thông cảm cho người khác, giống như đơm đó ngọn tre, treo cây tìm cá vậy. Chỉ là tự mình than khóc cho số phận bất hạnh của mình là đủ rồi.” Tiểu Nhã cũng từng thống khổ đến tan nát cõi lòng. Tại thời điểm đó trong mắt cô không hề có người khác, trong mắt chỉ thấy được vết thương của chính mình, ngay cả mẹ vì cô mà đau lòng, cô cũng không nhìn thấy.

“Tốt lắm, bạn không muốn cả đời ở lại Tôn gia, có định tìm đối tượng kết hôn không?”

“Bạn chưa tốt nghiệp đại học, bạn có nghĩ tới chuyện kết hôn chưa?” Tiểu Nhã hỏi lại.

“Không!”

“Mình cũng không.”

Nhu Trúc liếc cô một cái: “Bạn khai thật đi, Khương tiên sinh không có chút nào làm cho trái tim bạn rung động à?”

“Nếu mình muốn mẹ mình được sống sung túc, hẳn lại có tiền có thể phù hợp yêu cầu. Mình biết mẹ mình không ham những thứ đó!”

“Hắn không tốt à?”

“Không có tật xấu.” Tính tình đăm đạc là trời sinh, không tính tật xấu.

“Như vậy còn chưa đủ hấp dẫn bạn?” Kỉ Nhu Trúc không hiểu.

“Mình hỏi bạn, Tiểu Trúc, Bùi Dũng Tuấn có đẹp trai không? Có hấp dẫn bạn không?”

“Đẹp trai ngất ngây! Mình ước gì có thể cùng hắn nắm tay một lần.”

“Bạn có nghĩ gả cho hắn không?”

“Bạn điên à? Người ta sẽ để ý tới mình sao?” Kỉ Nhu Trúc vừa nói xong, đột nhiên lộ ra biểu tình bưng tỉnh, ngộ đạo: “Mình hiểu rồi. Bạn cảm thấy Khương Triệu Đồng rất cao, không thể trèo tới.”

“Không chỉ cao không với tới nổi, hắn so với sao trên trời còn lạnh.”

“Bạn cự tuyệt hắn?”

“Cự tuyệt? Mình làm gì có tư cách cự tuyệt hoàng thái tử chứ? Hắn cố tình cùng mình dây dưa chỉ vì không muốn để ỉnh dễ chịu thôi.” Tiểu Nhã thật sự không hiểu nổi tư duy của những kẻ có tiền.

“Có lẽ hắn đối với bạn có tình ý?”

“Hắn không có hành động theo đuổi, như vậy cũng có thể xem là có tình ý à?”

Nhu Trúc vò đầu bứt tóc: “Vậy bạn tính sao?”

“Theo ý hắn chứ sao.” Tiểu Nhã thần nhiên nói: “Ít nhất hiện tại mình sẽ không bị đuổi khỏi Tôn gia, bọn họ cho tiền mình đóng học phí, tiêu vặt, mẹ sẽ không cần vất vả như trước.”

“Một bạn còn có thể nghĩ vậy. Nếu là mình biết được người ta coi mình là quân cờ để lợi dụng mình không khóc chết thì cũng tức chết. Trên đời này tại sao có loại bà nội và cha đẻ như vậy chứ!” Kỉ Nhu Trúc cảm giận bất bình.

Tiểu Nhã đã sớm qua giai đoạn tức giận rồi, khẽ cười nói: “Kỳ thực chỉ cần biết bản thân mình muốn cái gì, ai lợi dụng ai còn không biết được!”

“Có ý gì?”

“Ít nhất mình có thể đạt được nguyện vọng thoát khỏi thân phận ‘con gái riêng’, trên giấy chứng minh có ghi tên cha, nghiêm túc tính đứng lên thì mình cũng không chịu thiệt.”

“Tiểu Nhã, bạn sẽ không là...”

“Cái gì?”

“Không có gì. Á! Hơn mười một giờ rồi, hôm nay tiệm rất đông khách, mẹ mình bận không thể nấu cơm được, mình đi giúp mẹ, bạn ở lại đi lát nữa dùng cơm chung với nhà mình.” Nhu Trúc đứng dậy đi vào phòng bếp.

“Mình giúp bạn.”

Mẹ Kỉ mở một tiệm uốn tóc ở tại nhà, tên gọi là ‘Tiệm uốn tóc Thái Hồng’ danh tiếng rất tốt, mời về hai người trợ lý mà vẫn không hết việc, Kỉ Nhu Trúc bắt đầu từ trung học đã bắt đầu học nấu cơm, nấu ăn còn ngon hơn cả mẹ Kỉ.

Tiểu Nhã thường giúp mẹ nấu cơm cho em gái ăn khi mẹ bận làm việc cả ngày, cho nên việc cô vào bếp cũng như ăn cơm thôi.

Nhu Trúc nhìn Tiểu Nhã đang cắt rau, trong lòng khổ sở nghĩ: Tiểu Nhã, bạn một lòng muốn thoát khỏi thân phận ‘con gái riêng’ là vì Trần Anh Trị sao? Bạn không quên được những tổn thương mà hắn gây cho bạn sao? Cho nên bạn mới cam lòng chịu đựng hết thảy?

Nhưng Tiểu Nhã, bạn làm như vậy có đáng giá không?

(1) Hương cảng: Hong Kong.

- (2) Hiến bảo (xiànbảo): hiến vật quý, dâng vật quý.
- (3) Vuốt móng ngựa: ý nói là nịnh bợ.
- (4) Thác Nicaragua: viết tắt là Nic
- (5) Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục.
- (6) Mạnh Khương Nữ: Mạnh Khương Nữ hay Nàng Mạnh Khương () là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Câu chuyện kể rằng, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh Giang Nam tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vùi thây dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương Nữ đau buồn khóc lóc thảm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương Nữ vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn. Ngày nay, tại quận Sơn Hải Quan thuộc địa cấp thị Tần Hoàng Đảo của tỉnh Hà Bắc có miếu thờ Mạnh Khương Nữ.
- (7) Tiên tư ngọc chất: dung mạo nữ tiên, cao quý như ngọc trong trắng và đẹp đẽ.
- (8) Mã thất tiền đề: ngựa mất móng trước – ý nói vô tình phạm phải sai lầm)

7. Chương 5

Ba chén thịt gà, cá chua ngọt, trứng, bắp cải chiên giòn, súp xương sườn rong biển ngô, những món ăn gia đình rất bình thường nhưng lại tinh tế lại nhìn rất ngon miệng.

Khương Triệu Đồng im lặng chén sạch hai bát cơm, coi như hành động đó là một lời khen ngợi dành cho cô, thấy Tiểu Nhã thu dọn bát đĩa mới lên tiếng nói: “Không gấp! Lát nữa sẽ có người giúp việc đến thu dọn.” Anh làm việc cũng biết đúng mực, sẽ không bắt cô làm người giúp việc mà sai bảo.

Ngồi trong phòng khách uống trà, nghĩ đến anh một mình ở trong căn nhà to lớn này, Tiểu Nhã buột miệng nói ra: “Vì sao anh không ở nhà ba mẹ, ba bữa cơm đều có người lo?”

“Không thích!” Anh không có biểu hiện gì không hài lòng khi cô tò mò hỏi, thành thật nói ra.

“Vì sao không thích?”

“Mẹ tôi vừa nhìn thấy tôi liền lôi kéo tôi nói một đống chuyện linh ta linh tinh chẳng có ý nghĩa gì, theo ý kiến của tôi căn bản là không có bệnh. Em gái tôi thì cả ngày vô công rồi nghề, chỉ biết làm nũng, làm càn ăn vạ, cầu xin không có chừng mực, còn tự mình là thiên kiều chi nữ (con gái cưng của ông trời), kỳ thực căn bản chính là phế vật vô dụng.” Anh phê bình người nhà mà cứ như đang tán dóc ấy.

Tiểu Nhã trợn mắt há mồm kinh ngạc, thật muốn khóc thay mẹ cùng em gái anh.

“Bọn họ chỉ muốn nói chuyện phiếm với anh thôi!”

“Tôi biết bọn họ buồn chán, căn bản là sống uống phí thời gian, lãng phí sinh mệnh, bởi vì không cần đi tìm kiếm miếng cơm suốt ngày ở nhà suy nghĩ miên man, chế tạo yêu hận tình thù.”

Cho dù là đối đãi với người nhà của mình, Khương Triệu Đồng vẫn nhất tâm kiên huyết nói ra lời thật lòng của mình, mà Tiểu Nhã lại không thể phản bác anh.

Ngẫm lại cũng đúng, nếu sống một cuộc sống khổ cực, mỗi ngày phải đi sớm về trễ đi làm kiếm từng đồng về nuôi gia đình, giống như mẹ của cô thì làm gì còn thời gian đi tìm người tổn hơi thừa lời, oán trách kẻ

bạc tình? Cùng lắm là thương tâm mười ngày nửa tháng, sau đó liền nhanh chóng xốc lại tinh thần, ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi tìm công việc kiếm tiền.

“Tôi từng đọc người suốt ngày âu sầu, khóc thương cho xuân thu như Lâm Đại Ngọc, nếu như cha của cô ta mất đi, cô ta phải làm việc như một con sen nuôi sống bản thân, còn có tâm tình Đại Ngọc táng hoa, vì Giả Bảo Ngọc mà chết?”

Tiểu Nhã phốc xích cười một tiếng: “Người như anh thật sự là nhàm chán! Sao có thể đọc tiểu thuyết như vậy? Không bằng anh đi tìm một cuốn luận văn thương nghiệp đọc cho rồi. Bất quá, tôi không nghĩ tới anh cũng đọc.”

“Mười năm sống bên Mĩ, để tiếng Trung của mình không thụt lùi, tôi mang theo một vali văn học cổ điển, ép buộc chính mình mỗi ngày đọc ít nhất mười trang, về sau ngay cả truyện của Kim Dung tôi cũng xem xong xuôi.” Anh có chút không được tự nhiên. Vì sao nói cho cô ấy nghe mấy thứ này? Ngay cả mẹ và em gái cũng không biết mấy việc này.

“Thực không? Tôi cũng đã xem qua, bộ nào cũng viết rất tuyệt vời.” Tiểu Nhã khóe môi cười xán lạng vui vẻ.

“Con gái cũng xem tiểu thuyết võ hiệp?” Khương Triệu Đồng ánh mắt tăng lên độ âm.

“Không xem thì sẽ tụt hậu.”

Giữa hai người đột nhiên có đề tài chung để nói, không khí không còn im lặng nặng nề như mấy phút trước nữa, anh một câu tôi một câu nói lên cách nhìn của mình đối với truyện của Kim Dung, từ miêu tả nhân vật, bố cục cốt truyện, ám cộc phệt bút (1), liên tục ngôn luận...

“Rất khó có thể xuất hiện một Kim Dung thứ hai.” Hai người đồng thời kết luận, bởi vì cái loại trình độ này đích thực là trình độ (2) nền văn học quốc gia. Nếu không phải là từ nhỏ lớn lên trong một dòng dõi thư hương thế gia thì rất khó bồi dưỡng ra được.

Hai người nhìn nhau cười, chỉ là khẽ mỉm cười, lại cười rất thật lại không chút nào ngăn cách.

Không khí ôn hòa hiếm thấy.

“Anh thích nhân vật nào trong của Kim Dung?” Tiểu Nhã cười mi mắt cong như trăng lưỡi liềm. “Tôi thích nhất là A Tử trong Thiên Long Bát Bộ, tuy cô ta rất xấu xa, rất ích kỷ, thực không hiểu chuyện, thậm chí còn không có tình nghĩa. Nhưng cô ta đối với chuyện tình yêu vô cùng nghiêm túc khiến cho người khác phải rung động. Fan của Kim Dung không có ai có thể quên được A Tử vì Bắc Kiều Phong chết mà đồng huyệt. Không tiếc móc đôi mắt ra trả lại cho Du Thủ Chi. Ôm xác Kiều Phong cùng nhảy xuống vạt ruộng vực sâu.”

“Cô ta cũng biết rõ Kiều Phong đối với cô chỉ là tình cảm anh em, nhưng cô ta lại vì tình yêu của mình mà phải trả giá bằng cả tính mạng, coi như cô ta là thiên hạ đệ nhất si tình đi! Mặc dù tình yêu như vậy sẽ quấy nhiễu cho người kia, nhưng tôi vẫn hâm mộ A Tử vì cô ta hoàn toàn trung thành với lựa chọn của bản thân, làm theo ý của mình. Tôi tự hỏi tôi làm không được, cho nên tôi hâm mộ cô ấy rất nhiều.”

Thử hỏi, trên đời này có ai có thể trung thành với chính mình, không khuất phục cách nhìn của xã hội?

Khóe môi anh nhẹ nhàng ngoéo một cái: “Tôi có thể hiểu, tôi cũng có lúc nghĩ như vậy, chúng ta đều hi vọng bản thân có thể là người khác, một người tương phản với chính mình.”

Đuôi lông mày của cô hơi giương lên: “Anh cũng nghĩ như vậy?”

“Tôi cũng là người mà! Chẳng lẽ cô luôn nghĩ tôi là người ngoài hành tinh?” Anh như cười như không hỏi lại.

“Gần giống như vậy.” Cô lớn mật thừa nhận. “Vậy anh thích ai?”

“Cô Ngốc?” Anh ột đáp án kỳ quặc.

“Cô Ngốc? Truyện Anh Hùng Xạ Điêu vì... vì sao?”

“Bởi vì cô ta rất ngốc, người ngốc rất có phúc!” Anh trả lời hùng hồn ngắn gọn.

Tiểu Nhã có chút ngoài ý muốn, lại dường như hiểu được một chút, làm ‘Khương Triệu Đồng’ trách nhiệm rất to lớn, rất vất vả.

“Quả nhiên là không có khả năng đóng vai nhân vật mình muốn, nhưng Triệu Đồng, nếu sinh mệnh cho phép anh lựa chọn một lần nữa anh vẫn sẽ chọn làm cô Ngốc hay là Khương Triệu Đồng?”

Anh chỉ suy ngẫm ba giây, gọng gàng dứt khoát nói: “Tôi không chịu đựng được người khác chi phối, chỉ có thể làm Khương Triệu Đồng.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Tiểu Nhã mím môi cười không ngừng.

Anh nhìn chăm chăm cái miệng hồn nhiên tươi cười của cô, hai cánh môi anh đào phấn nộn hôn lên chắc chắn rất thơm và ngọt chứ!

Anh muốn nói chuyện tình cảm nghiêm túc à? Hơn nữa phải lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết!

Ở Mĩ, anh không thiếu được người khác phái yêu thích, nhưng chưa bao giờ bị cám dỗ. Hiện tại, anh động tâm phải không?

Nhìn vẻ mặt anh ngưng trọng nhìn chăm chăm vào cô, Tiểu Nhã cảm giác được con nai vàng ngơ ngác nhảy loạn xạ trong tim, da gà tóc gáy sồn hết cả lên.

“Anh... vì sao lại nhìn tôi như vậy?” Cô buột miệng hỏi.

“Cô bằng lòng chủ nhật tuần sau tới nữa không?” Khương Triệu Đồng ánh mắt thâm thúy khóa ánh mắt của cô, anh cần phải cân nhắc lại một chút nặng nhẹ lợi hại. Bởi vì chỉ cần nghĩ đến người nhà họ Tôn một lòng muốn biến anh thành thông gia với họ, anh lười đối phó. Ở nhà anh... bà con thân thích tham lam nhiều quá rồi!

“Lại muốn tôi nấu cơm?” Tiểu Nhã có chút không vui, con gái chỉ vì người mình yêu mà nấu nướng thôi! “Chủ nhật tuần sau tôi có hẹn, hay là anh cũng muốn cùng chúng tôi đi khu vui chơi?”

“Khu vui chơi?” Anh quả nhiên nhăn mặt.

“Học trò mà tôi dạy kèm thi được hạng nhất, tôi đã đồng ý dẫn cậu ta đi chơi.”

“Tiểu quỷ nhảm chán!” Anh nghĩ đến mấy nhóc con tiểu học hoặc trung học, lông tóc chưa mọc đủ, vẻ mặt chán ghét bĩu môi.

“Tuấn Tư là một đứa nhỏ vô cùng ưu tú mới không phải là tiểu quỷ vô vị, nhảm chán như anh nói.” Dạy kèm gần ba năm, Tiểu Nhã không thể không đem Tuấn Tư thương yêu như em trai được, cô không thích có người phê bình em trai mình.

Khương Triệu Đồng không khỏi có chút ghen tị, cho dù tiểu quỷ thối cô cũng không nên bênh vực nam sinh khác chứ.

Lúc này, chuông cửa vang. Anh nhìn Tiểu Nhã.

“Đây là nhà của anh, mời ông chủ đi mở cửa!” Tiểu Nhã trừng lại anh.

“Là tôi sai.” Anh khẽ xin lỗi, đứng lên.

Vì sao anh lại rất tự nhiên nghĩ Tiểu Nhã sẽ đi mở cửa? Cô cũng không phải bà chủ của nhà này.

Cửa mở ra, Khương Thiên Nghê ăn mặc trang điểm rất xinh nhào vào lòng anh, làm nũng nói: “Anh hai, mẹ gọi anh về ăn cơm trưa. Tại sao anh lại không về? Cho nên, bản tiểu thư đích thân đến đây bắt người, anh không về ăn cơm chiều là không được đâu nha.”

Khương Triệu Đồng nhẹ nhàng đẩy em gái ra, không vui nói: “Con gái con đứa không nên tùy tiện ôm đàn ông, bà đâu nói đấy, anh đây nhìn cũng không ưa nổi rồi.”

“Anh! Em là em gái anh!” Khương Thiên Nghê oan ức nói. Cô nên có một ông anh trai bảo sao làm vậy, yêu thương cưng chiều cô đến tận xương tủy mới đúng chứ. Người trước mắt không phải dạng anh trai cô muốn.

“Nếu em không phải em gái anh, anh sẽ cho em nhào bổ vào sàn nhà.”

“Anh thật quá đáng! Em muốn méc mẹ...” Khương Thiên Nghê dậm chân một cái, đi theo anh vào nhà.

Tiểu Nhã đứng dậy nghênh tiếp, cười đến mi mắt cũng đều mềm mỏng, Khương Triệu Đồng nhìn liền cảm giác thoải mái.

“Cô... cô... cô làm sao có thể ở trong này?” Ít thấy thiên kim tiểu thư nói chuyện lấp bắp, thật sự là bị hù hết hồn. Trong phòng anh hai lại có phụ nữ?

“Anh trai cô gọi tôi tới đây nấu cơm cho anh.” Tiểu Nhã thích thú nháy mắt mấy cái với cô ta nói.

Cư nhiên tiến triển đến mức có thể về nhà nấu cơm cho anh hai ăn? Khương Thiên Nghê hít sâu một hơi lạnh.

“Không được! Không được! Anh hai và Tôn Tiểu Nhã không thể ở chung, kỳ thực lúc đầu cô ta tên là Mã Tiểu Nhã, là đứa con gái riêng, mẹ từng nói mẹ không chấp nhận con dâu là một đứa con gái riêng. Anh hai, anh mau đuổi cô ta ra ngoài đi, cùng cô ta đoạn tuyệt quan hệ. Cô ta 200% cũng không xứng với anh. Chị Khả Lệ tốt một ngàn lần so với cô ta, anh nên lựa chọn chị Khả Lệ mới đúng!” Cô gái được nuông chiều khi soi mói người khác cũng giống như đạn bắn liên thanh. Ánh mắt chứa đựng sự khinh thường, oán hận lườm Tiểu Nhã.

Tiểu Nhã bề ngoài giống như ôn hòa, kỳ thực xa cách đứng một bên.

“Thiên Nghê, em biết anh ghét nhất có người xen vào đời sống của anh, phải không?” Khương Triệu Đồng mặt lạnh nói: “Hiện tại, anh thu hồi thẻ vàng của em.”

Khương Thiên Nghê chột dạ: “Anh! Là mẹ...” Thẻ vàng anh hai cho trong đó có một triệu nhân dân tệ nha!

“Lấy ra!”

Khương Thiên Nghê vẻ mặt đau khổ móc trong túi xách ra một tấm thẻ vàng sáng lóng lánh, trơ mắt nhìn anh hai bề gãy tấm thẻ, không cam lòng nói: “Anh! Vì sao anh làm như vậy? Em là em gái duy nhất của anh đó nha! Hơn nữa, em chỉ chuyển đặt ý tứ của mẹ thôi...”

Khương Triệu Đồng căn bản không tán thành sự xa xỉ lãng phí của em gái, là mẹ cứ nhắc đi nhắc lại làm phiền hần, nói cái gì là mỗi người trong nhà đều cho Thiên Nghê thẻ vàng tiêu xài, hần làm anh trai không thể không cho. Hần vì để lỡ tai được thanh tịnh nên mới cho Thiên Nghê thẻ vàng, kết quả mỗi tháng cô dùng thẻ hần đưa cho tiêu xài hết hai mươi vạn nhân dân tệ, hần vẫn ngấm ngấm chịu đựng, cho đến hôm nay mới tìm được cơ hội thu hồi thẻ vàng về.

Mẹ muốn làm hư Thiên Nghê là chuyện của bà, hần không cần phải nổi giảo cho giặc.

“Thiên Nghê, câm miệng!” Hần cắt đứt lời của nàng, lạnh mặt nói: “Tiểu Nhã là vị hôn thê do ông nội giúp ta chọn. Em nói mẹ không thích? Vậy em về nói với mẹ mời ông nội ra đại chiến ba trăm hiệp, rồi đến đây nói cho anh biết người nào thắng, khi đó anh nghe lời người đó!”

Khương Thiên Nghê ghen lời. Uy quyền của ông nội ngay cả cha đều kính sợ ở trong lòng, càng đừng nói là mẹ.

“Nhưng... nhưng chỉ cần anh cương quyết không thích, ông nội cũng hết cách. Ở nhà chúng ta, ông nội chỉ chịu nhượng bộ với anh, giống như Tôn Hữu Vân ngày trước, anh liền gặp mặt người ta một lần cũng không gặp, ông nội cũng theo ý anh.”

Khương Thiên Nghê lời nói có chút ghen tỵ. Ông nội trọng nam khinh nữ.

“Em lại muốn quần chuyện của anh?”

“Không có, không có.” Cô gái được nuông chiều bĩu môi giận dữ nói: “Em chỉ cảm thấy anh thỉnh thoảng nên đứng về phía mẹ, dù sao bà cũng là người sinh ra anh.”

“Ai có lý thì anh đứng bên người đó.” Về phần mẹ, chỉ cần cho bà tiền tiêu xài cả đời không hết là được rồi.

“Phải không? Chỉ cần em có lý, anh sẽ đứng bên em sao?”

Khương Triệu Đồng gật đầu.

“Như vậy anh hai, anh ra lệnh cho Tôn Tiểu Nhã trở về khuyên rằng em gái cưng của cô ta, đừng có dây dưa không rõ với Tiết Thành Lượng nữa. Tiết Thành Lượng là người em thích, kêu em gái cô ta cút xa ra.”

Tiết Thành Lượng? Khương Triệu Đồng nhớ Tiểu Nhã từng đối với bóng lưng của hắn ngóng nhìn một hồi thật lâu.

Khương Thiên Nghê luôn luôn không chiếm được tình cảm của Tiết Thành Lượng, tôn nghiêm của tiểu công chúa bị đả kích trực giác cho thấy nguyên nhân chính là do con nhỏ nhìn hoạt bát, đáng yêu tên Mã Nguyên Nguyên cản trở, liền vội đối với Tiểu Nhã nói: “Chỉ cần cô khuyên em gái cô rời khỏi anh Thành Lượng, tôi sẽ không ngăn cản cô và anh hai đến với nhau.”

Cô ngăn được sao? Nếu đã không ngăn được dựa vào cái gì để trao đổi lợi ích? Từ nhỏ đến lớn làm đại tiểu thư được nuông chiều quen rồi, lớn đầu hơn cô hai tuổi mà còn ngây thơ hơn cô nhiều lắm.

Tiểu Nhã lộ ra khuôn mặt vô tội tươi cười: “Tôi chỉ biết Tiết Thành Lượng tiên sinh thu em gái tôi là em nuôi. Đối với Nguyên Nguyên yêu thương rất nhiều, còn những chuyện khác tôi không biết. Bởi vì bà nội không cho phép tôi thường trở về nhà!”

“Anh trai? Em gái nuôi? Em gái cô rõ ràng là mơ mộng chim sẽ hóa phượng hoàng, nên mới bám riết anh Thành Lượng không buông thì có!”

“Nhất định không có chuyện này. Nguyên Nguyên tính cách hồn nhiên ngây thơ, đối với chuyện tình cảm hoàn toàn không hiểu, đến nay cũng chưa từng nói chuyện yêu đương. Cho nên, trừ phi Tiết Thành Lượng tiên sinh chủ động thổ lộ, bằng không Nguyên Nguyên không có khả năng đi theo đuổi con trai.” Tiểu Nhã nói chuyện chắc chắn, thanh âm dịu dàng, tươi cười tự tin, Khương Thiên Nghê càng tức.

“Ý của cô là bản tiểu thư đang nói dối?” Khương Thiên Nghê ghét ốc cạp ô (3) đối Tôn Tiểu Nhã không hảo cảm.

“Tôi không có ý đó...” Thật sự muốn đánh cô ta.

“Cô có!”

Khương Triệu Đồng âm thanh lạnh lùng nói: “Thiên Nghê, em ồn ào có đủ chưa?”

Khương Thiên Nghê không nghe theo nói: “Anh hai đã nói, chỉ cần em có lí liền đứng về phía em mà. Hiện tại, em gái của cô ta cướp đi anh Thành Lượng của em, anh phải lấy lại công bằng giúp em!”

“Cần quấy! Nếu Tiết Thành Lượng là bạn trai của em. Mẹ tại sao không nói cho anh biết?”

“Nhưng... em thích anh ta! Em đối với anh ta vừa gặp đã yêu!”

“Đó là chuyện của em, người ta không có nghĩa vụ phải đáp lại tình cảm của em.” Khương Triệu Đồng ánh mắt sắc bén nhìn cô, khiến cho đáy lòng cô dâng lên một nỗi sợ hãi: “Nhân dịp này, hôm nay anh nói luôn cho em biết, Thiên Nghê, anh đã bàn với ba và ông nội, Tiết Thành Lượng không đủ tư cách cùng Khương gia đám hỏi, Tiết Thành Hồ miễn cưỡng có thể.”

“Em không thích anh Tiết Thành Hồ, em sợ anh ấy.”

“Vậy thì không chọn họ Tiết nữa.”

“Nhưng em thích...”

“Câm miệng! Khương Thiên Nghê, em nghe rõ cho anh! Bản thân em là con gái nhà họ Khương, vinh hoa phú quý của Khương gia không phải cho em hưởng không, lúc cần thiết, em phải dùng hôn nhân để báo đáp lại cho Khương gia.” Khương Triệu Đồng âm thanh lãnh khốc như điện thoáy chốc làm não cô tê dại.

“Không, em không cần.....” Khương Thiên Nghê yếu ớt từ chối.

“Sự tình nhất định sẽ làm như vậy, em không cần cũng phải cần. Giả sử em đủ thông minh, biết đi tìm một người đàn ông đủ tiêu chuẩn làm con rể Khương gia để yêu đương, như vậy, em sẽ được hạnh phúc.”

“Tình yêu là vô giá, không thể cân đo đong đếm hoặc mua bán! Anh hai rất máu lạnh cho nên anh không hiểu.”

“Tùy em.” Khương Triệu Đồng cười lạnh làm người ta khó có thể nhìn gần: “Tình yêu của em vĩ đại bao nhiêu, em liền vĩ đại cho anh xem đi! Nhưng mà anh đây cảnh cáo cho em biết trước: đối với những đứa con gái không nghe lời, ngày gả đi rồi sẽ bị chặt đứt đường lui ngay lập tức. Khương gia sẽ không cho của hồi môn, một xu cũng không cho. Anh muốn nhìn xem tình yêu vô giá của em có thể cung ứng tiền cho em tiêu xài lãng phí mua đồ hiệu hay không?”

Khương Thiên Nghê dần dần giật mình tưởng tượng.

“Không tin có thể trở về hỏi ba hoặc ông nội.”

“Em... em... em... em muốn đi tìm mẹ, mẹ nhất định giúp em!” Khương Thiên Nghê đột nhiên hô một tiếng, nắm chặt túi xách hàng hiệu trong tay chạy đi. Không biết là cô ta sợ mất đi tình yêu hay là sợ không có tiền mua hàng hiệu nữa.

Khương Triệu Đồng lắc đầu: “Không biết bản thân chính mình có bao nhiêu cân nặng, mới là người đáng thương nhất.”

Tiểu Nhã cảm thấy người làm anh trai này quá độc ác, mà Khương Thiên Nghê cũng quá vô dụng. Khương Thiên Nghê nếu đồng ý đi làm, chính mình kiếm tiền mua hàng hiệu e sợ gì người khác uy hiếp?

Bất quá, người đàn ông như vậy có thể yêu sao?

Đối với em gái còn có thể giải quyết việc chung, lúc anh có bạn gái anh sẽ đối xử ra sao?

Khó hiểu!

Tình cảm mới vừa lặng lẽ đâm chồi lại lặng lẽ vùi lấp.

Tiểu Nhã thủy chung vẫn duy trì nụ cười không chứa đựng cảm xúc gì nói: “Tôi phải về đây.”

“Tôi đưa cô.” Khương Triệu Đồng giọng nói lạnh lùng không hề giảm, nhưng đã ít đi mùi vị nghiêm khắc: “Bất quá, có cái vấn đề muốn cô trả lời trước, lần trước ở trong yến hội, cô vì sao nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Tiết Thành Lượng không tha?”

“Có sao?” Tiểu Nhã hỏi tưởng.

“Chẳng lẽ cô cũng thích Tiết Thành Lượng?” Anh không có lớp dự phòng.

Tuy rằng không rõ dụng ý của anh, Tiểu Nhã vẫn tươi cười nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Tiết Thành Lượng là một người đàn ông thật làm cho người ta ưa thích, anh ta tính tình cởi mở, cá tính sôi nổi, rất phù hợp với em gái bảo bối của tôi. Khi đó trong lòng tôi suy nghĩ: Ngày nào đó, anh ta sẽ trở thành em rể tôi?”

Đây là đáp án Khương Triệu Đồng không thể nghĩ ra.

“Nữ nhân! Đầu của cô toàn chứa mấy chuyện nhảm chán này à?”

“Đúng vậy! Tôi chính là người phụ nữ toàn suy nghĩ mấy chuyện vớ vẩn!” Cô nghiêm túc đáp lại, giọng nói có chút châm biếm.

“Tôi không có ý chê bai cô.” Mặt anh vẫn lạnh lùng như cũ, mặc dù cảm thấy cô có vẻ tức giận nhưng anh cũng không muốn giải thích.

“Tôi biết, anh chỉ biểu đạt cách nhìn của anh mà thôi.” Cô cũng làm mặt lạnh, quay lại nhìn thẳng anh nói: “Ít nhất anh cũng làm cho tôi hiểu được, anh bề ngoài nhìn giống như thân sĩ, kỳ thực nội tâm suy cho cùng giống như heo đất.” (Ngữ: mô phật xoắn não)

Ngoài đầu nhìn lại nhìn nhau, hai người đều có cảm giác không giống khi nãy. Từng bước tìm hiểu đối phương làm người như thế nào? Quả thực là chuyện tốt sao? Cả hai đều ngốc nghếch trong chuyện yêu đương, không hẹn mà cùng hăm mộ người xưa hôn nhân do mai mối, chỉ cần nghe lời cha mẹ đi vào động

phòng là xong, không cần tốn nhiều tế bào não cho chuyện yêu đương! Thậm chí nói chuyện cũng chưa từng nói, cũng không biết rõ mặt của đối phương, như vậy còn có dũng khí tiến thêm bước nữa hay không?

Tiểu Nhã không nghĩ tới Khương Thiên Nghê còn đến tìm cô, Tiết Thành Lượng không phải không đủ tư cách làm Khương gia con rể sao?

Thì ra Khương Thiên Nghê đã lấy được sự ủng hộ của mẹ Khương, Khương Thiên Nghê khóc lóc ỉ ôi cuối cùng nói ra một câu thuyết phục được bà: “Đàn ông nhà họ Tiết rất chung tình, chưa bao giờ ngoại tình.”

Khương phu nhân vì chồng ngoại tình khiến cho bà không được yên lòng, cho tới bây giờ cũng đã hết hi vọng với ông. Nhưng trong lòng bà vẫn tiếc nuối bản thân không có chiếm được lòng chung thủy của chồng. Bà mong muốn con gái có thể đạt được như ý, có được tình yêu và hạnh phúc. Huống hồ, Tiết Thành Lượng cũng không phải đứa nghèo khó, anh ta tuy rằng không có cần quyền ở “Hoàng Long châu báu” tự mình thành lập công ty tin tức, nhưng anh cũng là con trai Tiết Hoàng Long, tương lai tài sản khổng lồ cũng có phần của anh, con gái gả cho anh cũng không có chịu khổ!

Nếu như hôm nay Tiết Thành Lượng chỉ là thằng nhóc mặc áo bán trên vỉa hè thì Khương Thiên Nghê đại tiểu thư cũng không xem vào mắt. Cô tự chiều chuộng thức phi phạm, cũng thích nam giới đẹp trai biết ăn mặc.

Hai mẹ con thống nhất ý kiến, chỉ cần Tiết Thành Lượng yêu thương Khương Thiên Nghê, chịu cùng cô về nhà ra mắt trưởng bối, Khương phu nhân đồng ý giải quyết cửa ải của chồng bà, rồi cùng chồng đi thuyết phục cha chồng.

Cho nên mấu chốt là Khương Thiên Nghê cần nhanh chóng đem trái tim của Tiết Thành Lượng bắt giữ. Cố tình con bé Mã Nguyên Nguyên không chịu được thời bảm riết không chịu đi. Mang danh ‘em gái nuôi’ của Tiết Thành Lượng dính sát lấy anh. Cô mỗi lần đem đồ ăn đến công ty tìm người cho Tiết Thành Lượng thì hơn một nửa bị Mã Nguyên Nguyên ăn rồi.

Khương Thiên Nghê tức giận đến nghiến răng, lại muốn duy trì hình tượng thực nữ, không muốn để Tiết Thành Lượng xem thường. Muốn đi tìm Mã Nguyên Nguyên dần mặt lại sợ cô ta đi tìm Tiết Thành Lượng khóc lóc mách lẻo, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể ra tay từ Tôn Tiểu Nhã.

“Cầu xin cô về nói em gái cô đừng có cản trở con đường tình yêu của tôi nữa, có được không?” Cô tự cho bản thân phải ăn nói khéo léo nhưng trên thực tế không làm được, không có biện pháp, đối với con gái riêng cô không có cảm tình.

Tiểu Nhã khề nhưn mày, em gái bảo bối nhà cô có thể áp đảo được thiên kim đại tiểu thư, giành được sự ưu ái của Tiết Thành Lượng! Rất giỏi!

Khương Thiên Nghê không biết chính mình “Đăng môn bá tử” sẽ bại lộ khu vườn tình yêu hoang vu cần cỗi của mình. Tiết Thành Lượng không phải người làm vườn của cô, Mã Nguyên Nguyên, là một gốc cỏ dại chướng mắt cô ta. Cố tình thiên kim đại tiểu thư không muốn tự mình lao động tay chân, không tự nhổ lại muốn Tôn Tiểu Nhã cô ra tay.

“Cô rốt cuộc có đồng ý giúp tôi hay không?” Cô gái được nuông chiều tính nhẵn là có hạn!

Đối với sự tự cho là đúng của cô ta, Tiểu Nhã chỉ có thể im lặng.

“Khương tiểu thư, tôi với cô không có quen biết. Nguyên Nguyên là em gái tôi, cô cứ nhiên lại yêu cầu tôi đi tổn thương nó, chỉ số thông minh của cô có vấn đề à?”

“Cô... cô... cô... cô...” Lửa giận vừa mới lùi đi lại một lần nữa thăng lên.

“Huống chi, Tiết Thành Lượng thích ai là quyền tự do của anh ta, tôi không can thiệp được, em gái tôi càng không can thiệp được. Tiết Thành Lượng nếu yêu cô, một cái Mã Nguyên Nguyên thì nhằm nhò gì? Tiết Thành Lượng nếu không yêu cô, cho dù không có Mã Nguyên Nguyên hẳn cũng sẽ không yêu cô.” Bên môi nụ cười yếu ớt như hoa, Tiểu Nhã giọng nói êm ái: “Nguyên Nguyên bình thường đều đến trường, Khương tiểu thư ngược lại có rất nhiều thời gian đi tìm Tiết Thành Lượng bồi dưỡng tình cảm, lấy điều kiện thân thể của cô, đàn ông muốn kết hôn với cô cũng không ít, cô nên để cho Tiết Thành Lượng hiểu được điều này, làm cho hắn đưa ra lựa chọn chính xác.”

Khương Thiên Nghê lần đầu tiên phát hiện, Tôn Tiểu Nhã cùng anh trai cô đều là nhân vật khó đối phó, cô không cần chị dâu như vậy! Chị dâu của cô phải giống mẹ chuyện gì cũng phải nghe theo cô, sau đó bắt anh hai cũng cưng chiều cô. (Ngữ: ta tát vỡ nướu rớt răng nhà mi ấy chứ ~ con nhỏ này xứng làm tiểu tam thôi, gả cho nhà giàu làm gì!! Thấy mà ứa gan!!!)

Cảm xúc không vui dời núi lấp biển mà đến, cô ta ác ý nói: “Tôn Tiểu Nhã, cô không cần rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Tôi đương nhiên biết giá trị của chính mình, cũng tin tưởng Thành Lượng không có khả năng không lựa chọn tôi. Chỉ là rất ghét khi thấy một đứa con gái riêng suốt ngày bên cạnh anh ấy làm cho người ta gai mắt mà thôi. Tôi nghĩ nó là em cô nên cho cô mượn sức ‘em chồng tương lai’ kết quả cô lại làm cho tôi thấy thất vọng. Một khi đã như vậy, tôi cũng sẽ không ở trước mặt mẹ nói ngon nói ngọt giúp cô dâu, cô muốn gả vào Khương gia à? Chuyện này so với lên trời còn khó!!”

Tôn Liễu Tĩnh ngồi một bên quan sát tình hình, dưới đáy lòng cười trộm không thôi, vui sướng nhìn thấy Tôn Tiểu Nhã bị người nhà họ Khương chán ghét, nhưng mặt ngoài lại làm ra vẻ khuyên ngăn: “Khương đại tiểu thư không cần cùng một đứa con gái riêng không có thân phận, địa vị mà tranh chấp. Cũng không cần giúp đỡ cho cô ta. Dù sao đàn ông có mắt họ, ai có thể chống lại mị lực của Khương tiểu thư chứ?”

Khương Thiên Nghê tâm tình cực tốt cười duyên nói: “Dì trêu chọc cháu thôi.”

Tôn Liễu Tĩnh thở dài: “Cô không hiểu được sự nuối tiếc của tôi đâu, con trai tôi quá nhỏ, không thể cưới được con dâu tốt như cô. Thật là tôi không có phúc khí tốt mà!”

Khương Thiên Nghê tự tin càng tăng, lúm đồng tiền như hoa cùng Tôn Liễu Tĩnh nói một lúc liền đứng lên cáo từ mà đi, xem Tôn Tiểu Nhã như không tồn tại, chỉ chào hỏi Tôn Liễu Tĩnh.

Tiểu Nhã nhún nhún vai tỏ vẻ không sao cả, xem như kiến thức được thiên kim tiểu thư có bao nhiêu khinh thường những người ‘không có giá trị’.

“Cô thật là vụng về!” Tôn Liễu Tĩnh trách cứ nói: “Cô là kỳ vọng duy nhất của bà nội, muốn đem cô gả cho Khương Triệu Đồng, vậy mà cô lại đắc tội với Khương đại tiểu thư, cô thật sự là một đứa ngu ngốc. Cô chiều theo ý người ta một chút, trở về cảnh cáo em gái cô tránh xa Tiết Thành Lượng một chút, có khó gì đâu?”

Tiểu Nhã liếc bà một cái, lạnh lùng nói: “Đối với dì mà nói thì không có. Bởi vì dì không cần biết em tôi sống hay chết, hạnh phúc hay không, nhưng tôi để ý.”

Tôn Liễu Tĩnh mỉm cười, tiện đà liếc cô một cái: “Cô hiện tại họ Tôn, phải lấy lợi ích của họ Tôn đặt lên hàng đầu. Không tin chờ bà nội trở về, tôi xem cô ăn nói như thế nào đây?” Hừ một tiếng, đi lên lầu.

Tiểu Nhã cắn cắn môi, đột nhiên có một cỗ xúc động muốn khóc, chạy nhanh trốn vào phòng của mình.

Biết rõ bản thân của mình đối với Tôn gia có bao nhiêu giá trị, đều được quyết định bởi Khương Triệu Đồng đối với cô có bao nhiêu hảo cảm, ngay từ đầu cô liền hiểu rõ điều này, cũng đã chuẩn bị tâm lý: Không cần để ý! Không cần để ý!

Nhưng cô thực sự để ý.

Làm sao có thể hoàn toàn không thèm để ý? Cô cũng có máu thịt, có tình cảm mà! Hi vọng ‘người thân’ đối tốt với cô vô điều kiện, thích cô. Chính là đơn thuần yêu thích cô, như vậy có khó lắm không? Vì sao muốn dựa vào người khác vui buồn mà quyết định đối xử tử tế với cô bao nhiêu phần?

Cô là một con người! Có tình cảm của một cô gái, không phải búp bê. Chỉ nghe lệnh mà hành động, hoàn toàn phục tùng chủ nhân.

Bọn họ tại sao có thể đối xử với cô như vậy? Dựa vào cái gì đối với cô như vậy?

Chỉ vì của cô xuất thân thấp hèn, vô quyền vô thế, lời nói nói ra không có sức nặng, không ai xem cô ra gì, người ngoài như Khương Thiên Nghê đều có thể tìm đến tận cửa ức hiếp cô, mà không ai để ý.

Vào giờ phút này, cô thực hận người ba đã lừa gạt tình cảm mẹ cô, sinh ra cô và em cô, đầu tiên là vứt bỏ không nuôi, sau đó mặc kệ sống chết các cô. Đón cô về Tôn gia, mặc dù có mục đích riêng nhưng cũng nên

cho cô một ít quan tâm, săn sóc, cho cô một chút thương yêu của người cha, cho cô cảm thấy an ủi một chút.

Bởi vì ở căn nhà này cô không chiếm được ảm áp cùng quan tâm vì thế trong tiềm thức của cô từ chối tiếp cận Khương Triệu Đồng, yêu mến anh, miễn cho Tôn gia kiếm được tiện nghi.

Cô thường muốn chạy trốn về bên mẹ, mẹ và em gái vô cùng hoan nghênh cô trở về nhưng cô biết cô không thể.

Cô không quên được thương tổn Trần Anh Trị gây ra cho cô, không quên được gần một năm nuốt nuốt nước mắt cay đắng vào trong bụng, không đòi được công đạo làm sao cô cam lòng?

Tiểu Nhã lau nước mắt xót xa nghĩ: “Nếu phải đứng bên cạnh Khương Triệu Đồng cô mới có được sự tôn trọng của Tôn gia, như vậy cô sẽ cho bọn họ nhìn cô với cặp mắt khác xưa, bao gồm cả Khương Thiên Nghê, tôi sẽ cho cô hiểu được, con gái riêng cũng có quyền có được hạnh phúc.”

Việc làm cô xót xa là, cô vì sao phải chứng minh cho người ta xem? Hiện tại mới nhận rõ chính mình thật đáng buồn.

Tiểu Nhã nước mắt không tiếng động rơi xuống, một lúc sau, cô gọi di động cho Khương Triệu Đồng, đây là lần đầu tiên.

“Tôi là Khương Triệu Đồng.” Di động truyền đến thanh âm thanh lãnh của anh, ngoài ý muốn làm cho cô có chút kích động.

“Triệu Đồng, cầu anh nói với em gái anh đừng giận tôi có được không?” Cô ghen ngào nói.

“Vì sao khóc?” Trái tim anh như bị ai xé.

“Em gái anh hôm nay tới tìm tôi. Tôi làm cho cô ấy không vui trở về... bà nội nhất định sẽ tức giận?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thiên Nghê đi tìm cô làm cái gì?”

Khương Triệu Đồng giương mắt nhìn thấy Giang Nhật Đông lại trốn qua bên này, bất đắc dĩ liếc cậu ta một cái.

Tiểu Nhã hít sâu một hơi, có vẻ như thanh âm lấy lại được bình tĩnh kể rõ nguyên nhân Khương Thiên Nghê đến tìm cô: “Tôi không thể tiếp nhận uy hiếp của cô ta, không thể làm em mình bị thương, nhưng đi gọi điện mách mọi chuyện cho bà nội biết, tôi không hiểu tại sao tôi lại thừa nhận những chuyện này?”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Nhã trước mặt anh phát tiết bộc lộ cảm xúc, lộ ra mặt yếu đuối lo sợ không yên. Khương Triệu Đồng phát hiện chính mình không thể bỏ mặc, không có biện pháp không thêm để ý.

“Thiên Nghê dám giấu tôi làm chuyện này?” Tâm trạng của anh bắt đầu không tốt, Thiên Nghê nhất định có mẹ chống lưng cho nên dám làm càn, không coi anh ra gì. Khương Triệu Đồng cảm thấy bất mãn đối với sự cứng chũm của mẹ dành cho em gái. “Thiên Nghê làm như vậy, rõ ràng đem lời nói của tôi vào tai này ra tai kia.” Anh lập tức liên lạc với ba và ông nội thu hồi lại các thẻ vàng đã cho Thiên Nghê. Con gái không nghe lời thì không có tư cách tiêu xài tiền!

Em gái làm sâu gao lại dám khiêu chiến uy quyền trong tay anh trai, cần phải dạy cho nó biết hai chữ ‘tính ngộ’ viết như thế nào. Kế tiếp là học cách ‘sống thanh bần vui đời đạo hạnh’.

Bất quá việc cấp bách hiện tại là...

Khương Triệu Đồng rất muốn vì Tiểu Nhã làm chút gì đó.

“Cô chuẩn bị một chút đi, sau khi tan sở tôi đến đón cô đi dùng cơm. Muốn ăn đồ Pháp hay đồ Ý?”

“Tôi chưa ăn qua, anh quyết định là được rồi.” Cô mỉm cười, kết quả so với cô nghĩ còn hoàn hảo.

Tôn gia khắt khe với Tiểu Nhã như vậy, ngay cả đồ ăn Pháp hoặc Ý cũng chưa từng ăn qua, bọn họ kiên quyết không xem Tiểu Nhã là ‘vị hôn thê’ của anh sao? Một khi đã như vậy, anh nên cho cô hưởng đãi ngộ nên có của ‘vị hôn thê của Khương Triệu Đồng’.

Khương Triệu Đồng ở mặt ngoài vẫn đăm đăm như cũ, ở trong đáy đối với Tôn gia rất xem thường, hào môn thế gia thế nhưng lại vô cùng hẹp hòi.

Khương Triệu Đồng kêu thư ký gọi điện thoại đặt bàn, cũng chẳng thèm nhìn Giang Nhật Đông liếc mắt một cái, vội đầu vào công văn.

“Anh họ, anh và Tôn Tiểu Nhã có hẹn à? Ăn đồ ăn Pháp lãng mạn nữa chứ, oa ~ nước miếng của em đều chảy ra hết rồi, anh họ, cho em đi với.” Giang Nhật Đông cọ cọ đi qua nói.

“Được, gọi Diên Na tiểu thư cùng đi.” Khương Triệu Đồng tặng cậu ta một cái hồi mã thương.

“Vì sao muốn kêu cô ấy?” cậu ta ảo não.

Giang Nhật Đông ngày đêm lo lắng lão ba sẽ chạy tới đây lột da rút gân anh, kết quả chờ đến chờ đi người đến lại là Diên Na – đối tượng xem mắt của anh, nhân vật làm cho anh không có biện pháp. Diên Na yêu cầu kết giao ba tháng, nếu đến cuối cùng anh vẫn không có tình cảm với cô, cô sẽ tự động rút lui.

Giang Nhật Đông dùng tôn nghiêm của đàn ông cùng cô vỗ tay thề. Nhưng anh không dự đoán được là, Diên Na mỗi ngày tìm đến anh, dây dưa cùng anh đi du sơn ngoạn thủy. Anh đành phải trốn về chỗ của anh họ, mới có thể thoải mái một chút.

“Anh họ, anh có thể bảo Diên Na đừng có ngày nào quần quít lấy em có được không? Chỉ càng làm em chán ghét cô ấy hơn thôi.”

“Không thể!”

“Anh họ, xin anh đó!”

“Đủ! Cậu và Thiên Nghê đều giống nhau đều ngây thơ không hiểu chuyện! Một cái theo đuổi đàn ông, một cái bị phụ nữ theo đuổi. Chuyện của các người thì các người hãy tự đi tìm ‘đương sự’ mà giải quyết, đừng có liên lụy đến bên thứ ba, chuyện của mình thì chính mình giải quyết, ít làm phiền người khác đi!”

Giang Nhật Đông phát hoảng. Anh họ nổi giận sao? Tại sao anh lại có cảm giác ‘đuôi bão’ quét tới vậy?

Khương Thiên Nghê theo đuổi đàn ông sao? Tin tức lớn! Là chuyện này chọc giận anh họ à?

Giang Nhật Đông lắc lắc đầu. Anh biết anh họ đối với em gái không có ‘tình thâm nghĩa trọng’, sẽ không để ý chuyện Thiên Nghê yêu ai hoặc không yêu ai. Anh chỉ tìm cơ hội thích hợp, tìm người thích hợp sau đó mượn tay của ông nội và ba đem em gái gả đi ra ngoài.

Đây mới là chuyện Khương Triệu Đồng sẽ làm.

Giang Nhật Đông đột nhiên liên tưởng đến cuộc điện thoại vừa rồi, có chút giác ngộ.

Chớ không phải là vì Tôn Tiểu Nhã chứ?

(1) Đoạn văn dẫn đầu ý cho đoạn văn sau.

(2) Chỉ một trình độ nhất định về lý luận, tri thức, nghệ thuật, tư tưởng...

(3) ghét ốc, ghét cả ổ – ghét ai, ghét lây cả nhà; tương tự câu ‘Ghét ai ghét cả tông chi họ hàng’ của Việt Nam.

8. Chương 6

Khương Triệu Đồng công khai cùng Tôn Tiểu Nhã quen nhau, thường mang cô tham gia các buổi tiệc, gặp mặt bạn bè... Tôn Tiểu Nhã trời sinh khí chất đoan trang, biết dung hợp tính cách, trí tuệ và cảm xúc. Luôn

có thể kịp thời hòa tan khí lạnh của Khương Triệu Đồng, nhất là nụ cười tươi của cô, khiến cho người khác đều phải mềm lòng, dạy cho cánh đàn ông đều muốn ôm ấp nâng niu.

Khương lão gia vui vẻ khi thấy chuyện thành công, cha của Khương Triệu Đồng – Khương Thánh Dương đối với cô gái tính tú, đoan trang, tao nhã như Tôn Tiểu Nhã có ấn tượng rất tốt. Ông không chịu nổi nhất loại mỹ nữ tự tình xinh đẹp, suốt ngày giương nanh múa vuốt. Lấy thân phận người đàn ông trong Khương gia đối với Khương Triệu Đồng hiểu biết mà nói, người phụ nữ được Khương Triệu Đồng mang về chỉ có một mình cô bé này, rất khó có thể có cái thứ hai, phải quý trọng thật tốt.

Hơn nữa, tính cách Khương Triệu Đồng rất khó đối phó, Tôn Tiểu Nhã lại ứng phó tự nhiên. Thật đáng khâm phục!

Chỉ có Khương Thiên Nghê không chịu bỏ qua cho Tôn Tiểu Nhã, dĩ nhiên không nịnh bợ cô. Luôn luôn gây chia rẽ làm ẹ chán ghét Tôn Tiểu Nhã, thân phận ‘con gái riêng’ khiến cho bà ấy luôn bài xích không tán thành việc cưới Tôn Tiểu Nhã vào cửa.

Khương Triệu Đồng không phải không thương mẹ mình nhưng mặc kệ có thương một người nhiều như thế nào, cho dù có là mẹ ruột đi chăng nữa cũng không thể có ý đồ muốn nắm anh trong lòng bàn tay, càng miễn bàn tình cảm đời sống cá nhân của anh. Không có ai có thể so với anh coi trọng cuộc sống riêng tư.

Anh không thể hiểu nổi em gái mặc kệ mọi chuyện, cố gắng ở bên tai mẹ nói xấu Tiểu Nhã, mẹ thì cưng chiều nó để rồi bị con gái ngoan xỏ mũi dắt đi, chẳng ra làm sao! Hai mẹ con nhà này rốt cuộc giống ai? Tám phần là do bên nhà ngoại di truyền không tốt.

Chỉ có điều, từ xưa đến nay Khương gia là hệ thống phụ quyền, phụ nữ tùy hứng càn quấy sẽ không được ý kiến. Đó là lí do mà Khương Triệu Đồng như thường hẹn hò Tôn Tiểu Nhã, chỉ cần ông nội ra hiệu liền dẫn Tôn Tiểu Nhã về nhà ăn cơm.

Khương lão gia rất thích tìm cô nói chuyện phiếm, cũng không để bụng cho cô biết lí do hôn ước của hai nhà, ông mang theo một chút hoài niệm tươi cười nói: “Bà nội của con khi còn là con gái cá tính rất mạnh mẽ, giống như một viên kim cương bộc lộ tài năng, muốn giấu cũng không giấu được sự khôn khéo quả quyết của bà ấy. Nhưng mà cũng vì cái tính cách này mà bà ấy phải vất vả cả đời! Tiểu Nhã, con cứ giữ nguyên bộ dáng hiện tại là được rồi, những chuyện vất vả cứ để cho đôi vai của đàn ông gánh vác đi.”

Cái đó còn phải xem người đàn ông đó có gánh vác nổi không, không phải người đàn ông nào cũng có bờ vai. Có rất nhiều tên giống như Tôn Tư Hiền, trời sinh vai nghiêng, gánh không nổi còn dễ trượt đi xuống.

Tiểu Nhã không cùng trưởng bối tranh chấp, điều đó là vô nghĩa, mỉm cười nói: “Cháu hiểu tấm lòng của ông, nhưng bà nội cháu trời sinh tính cách không chịu ngồi yên muốn bà ở nhà thanh nhàn hưởng phúc, trái lại bà ấy chịu không được.”

Khương lão gia cười ha ha nói: “Đúng vậy! Đúng vậy! Bà ấy xác thực là loại người này, ‘Tử phi ngư, an tri ngư chi lạc?’ (1), là ông lo bò trắng răng nhĩ?”

“Không đâu ạ! Cái này chứng tỏ ông nội là người xem trọng tình cảm...”

“Ông nội? Ai cho phép cô gọi ông nội?” Khương Thiên Nghê vừa ở bên ngoài trở về, tai thính nghe được câu nói của Tiểu Nhã liền quăng hết túi lớn, túi nhỏ xuống đất hỗn hển chất vấn Tôn Tiểu Nhã.

“Thiên Nghê, đây là đạo đãi khách của con à?” Khương lão gia giận dữ: “Tiểu Nhã gọi ông là ‘ông nội’ là do chính ông cho phép. Không phải bạn học của con cũng gọi ông là ‘ông nội’ hay sao?”

Khương Thiên Nghê không dám nói nữa chỉ có cảm tức liếc Tôn Tiểu Nhã.

Khương lão gia lắc đầu, ánh mắt không vui nhìn con dâu đang xách năm, sáu túi: “Tại sao con lại dẫn Thiên Nghê đi mua nhiều đồ như vậy?”

Khương Thiên Nghê thốt ra: “Ai bảo mọi người thu hồi thẻ vàng của con, thẻ hạng hai mà mẹ cho hoàn toàn không đủ để con quẹt. Cô hỏi Tôn Tiểu Nhã: “Có phải do cô đi đâm chọc, nói xấu tôi với anh hai, khiến cho anh ấy đối xử tệ với tôi như thế này, phải không?”

Tiểu Nhã bật cười, nhìn Khương Triệu Đồng đang ngồi bên cạnh: “Tôi không có năng lực ảnh hưởng Triệu Đồng, để anh ấy làm mấy chuyện loại này. Khương tiểu thư quá đề cao tôi rồi.”

“Gọi con bé là Thiên Nghê đi.” Khương Triệu Đồng vỗ vỗ tay cô. Bàn về tuổi, Thiên Nghê lớn hơn Tiểu Nhã hai tuổi, cổ tình mức độ ngây thơ tùy hứng vẫn còn dừng ở độ tuổi mười lăm. Chỉ biết ở trước mặt đàn ông giả bộ làm thực nữ, anh làm anh trai còn cảm thấy xấu hổ giùm cô.

Khương Thiên Nghê không nghe theo đối gia gia nói: “Gia gia, trả thẻ vàng lại cho con đi!”

Khương lão gia trừng cô: “Con mua nhiều như vậy còn chưa thấy đủ à? Con xem ông nội là núi vàng núi bạc sao?”

“Con không thể mặc cùng một bộ quần áo đi gặp mặt bạn bè được!”

“Bộ quần áo ông nội đang mặc đã được năm năm, đi gặp mặt bạn bè cũng không có cảm thấy xấu mặt?”

“Cái đó không giống. Con là thiên kim tiểu thư còn chưa có kết hôn, ánh mắt bạn bè của con đều rất lợi hại, mọi người hẹn cùng đi ra ngoài chơi, nếu mặc một bộ quần áo hai lần chắc chắn sẽ bị bọn họ cười chết mất.” Lòng tự ái của Khương Thiên Nghê đều vì để cùng bạn bè so cao thấp, ánh mắt cô ta mang đầy vẻ khiêu khích liếc nhìn trang phục trên người Tôn Tiểu Nhã, châm chọc nói: “Tôn gia rất nghèo sao? Hay là bọn họ đối với con gái riêng hà khắc? Cái váy trên người của cô đã mặc hai lần rồi.”

Tiểu Nhã cười ngọt: “Phải không? Tôi không có chú ý. Trí nhớ của tôi không tốt, không thể nhớ được bộ quần áo nào đã từng mặc đi gặp bạn bè, khó tránh khỏi việc mặc trùng.”

Khương Thiên Nghê khinh thường hừ một tiếng: “Đây là quy tắc cần thiết của các thiên kim tiểu thư.”

Ai phá mình? Cánh đàn ông ngồi đây cũng chưa từng nghe qua.

Tiểu Nhã hỏi Khương Triệu Đồng: “Em mặc cùng một bộ quần áo có làm anh cảm thấy xấu mặt hay không?”

“Anh không có bị thần kinh, đàn ông bình thường cũng sẽ không chú ý tới mấy thứ này.” Khương Triệu Đồng nhìn em gái bằng ánh mắt lãnh kiếm sương đao nói: “Chỉ có kẻ không biết kiếm tiền lại lãng phí thành tánh, thiên kim đại tiểu thư mới cảm thấy mất mặt.”

Khương Thiên Nghê nổi cáu: “Em cũng không có tốn tiền của anh!!!!”

Khương Triệu Đồng sắc mặt trầm xuống: “Giỏi lắm! Dám nạt cả anh! Bắt đầu từ ngày mai cô đến công ty làm việc cho anh!”

“Em không đi!” Khương Thiên Nghê trốn ra sau lưng bà Khương.

Khương phu nhân vội lên tiếng: “Triệu Đồng, không cần dọa em con nữa, con bé đến công ty có thể làm cái gì? Thiên Nghê chỉ cần ở nhà cùng mẹ là được, chờ đến lúc con bé hai lăm tuổi thì sẽ phải gả nó đi rồi. Hiện tại, chúng ta cưng chiều con bé nhiều một chút, có thể chiều chuộng được mấy năm nữa đâu?” Thấy con trai không nói gì, bà liền hướng cha chồng nói rõ lý do: “Cha, Thiên Nghê không có mua đồ vật linh tinh, tất cả đều là quần áo, túi xách, giày dép,... mới nhất của tháng, đều là những thứ cần thiết.”

Khương lão gia thở dài: “Thiên Nghê không cần quần áo mới, giày mới, mà là cần đổi một đám bằng hữu mới, như vậy trang phục cũ mua trước kia sẽ trở thành đồ mới thôi.”

Khương Thiên Nghê làm sao có thể nghe vào tai? Nhặt lên đồng túi lớn, túi nhỏ dưới đất đi thẳng lên lầu. Khương phu nhân cũng đi theo sau cùng con gái về phòng mặc thử quần áo, giày, cần phải thật hoàn hảo không phụ phong hào ‘tiểu công chúa’ của Khương gia.

Khương lão gia cười khổ: “Con gái thích làm đẹp cũng là chuyện bình thường, thế nhưng cùng một bộ quần áo không chịu mặc lần thứ hai đi chơi với bạn bè thật sự là hư vinh. Tiểu Nhã, hôm nay để cho con phải chê cười rồi.”

Tiểu Nhã cười mà không nói, kỳ thật trong lòng cô rất là hâm mộ. Hâm mộ Khương Thiên Nghê có thể tự nhiên tiêu xài lãng phí tiền của đúng tình hợp lý như vậy!

Khương Triệu Đồng thừa dịp nói: “Ông nội, Thiên Nghê đối với Tiết Thành Lượng còn chưa chịu hết hi vọng sao?”

Khương lão gia vẫy vẫy tay: “Không cần để ý. Thiên Nghê đang bị ám đầu, lâu dài sẽ bình thường trở lại thôi.”

“Nó làm sao có thể vụng về như vậy chứ? Không biết tự mình tính toán xem mỗi tháng tiêu xài bao nhiêu ấy thứ hàng hiệu, trang sức, ít nhất phải lựa chọn một tên ngốc nào đó chịu chi tiền cho đồng hóa đơn của nó chứ.”

“Chuyện của Thiên Nghê, con không cần quan tâm. Trong lòng của ông và cha con đã chọn lựa được người vừa ý rồi, nhưng vì mẹ con kiên trì muốn giữ Thiên Nghê ở nhà thêm vài năm cho nên tạm thời cứ thả lỏng nó đi.”

“Ông nội tin chắc tiếp tục mặc kệ nó tương lai sẽ không bị ‘trả hàng’ chứ?”

“Cái này...” Khương lão gia chột dạ.

“Đổi lại là cháu chính là thà chết cũng không chịu khuất phục.” Anh cười trào phúng.

“Triệu Đồng, con bé tốt xấu gì cũng là em con mà.” Khương lão gia thường nghi hoặc cháu đích tôn rốt cuộc giống ai?

“Bởi vì là em gái nên con mới kiềm chế, nếu không con đã sớm đuổi nó ra khỏi tầm mắt con rồi.”

Thế này mà là nhẫn nại sao?

“Triệu Đồng, người lớn tuổi trái tim không được tốt lắm. Anh nói chuyện không cần phải sắc bén như vậy. Người không biết chuyện còn cho rằng Thiên Nghê là kẻ thù của anh.”

“Ngược lại là kẻ thù còn dễ giải quyết, là người thân nên mới hao tâm tổn trí.” Khương Triệu Đồng chết cũng không thay đổi nói thẳng ra.

Tiểu Nhã nhẹ giọng chen vào giúp hai bên giải hòa: “Ông nội, Triệu Đồng học đến bằng cấp tiến sĩ nhưng lại quên học môn học ‘Tu từ học’, rõ ràng trong lòng anh ấy lo lắng cho Thiên Nghê lại cứng miệng trách cứ. Thật không hiểu nên nói anh ấy là ‘người ăn nói chua ngoa tim mềm như đậu hủ’ hay là nói anh ấy ‘thẹn thùng, mắc cỡ’ không chịu thừa nhận chính mình quan tâm em gái?”

“Đúng! Đúng! Đúng! Thằng nhãi này chính là người như vậy! Chỉ được cái mạnh miệng!” Khương lão gia như gặp được tri âm, miệng không ngớt phụ họa. Chẳng cần biết có đúng hay không, nhưng ít nhất cũng có thể giải thích được tính tình lãnh huyết kỳ cục của cháu đích tôn, lão thái gia có thể được an ủi: “Tiểu Nhã, con thực sự lương thiện, am hiểu lòng người, là một cô gái tốt, Triệu Đồng ánh mắt thật tinh tường.”

Khương Triệu Đồng nét mặt lạnh lùng, nhưng không phản bác.

Từ trong nhà đi ra, trên đường lái xe đưa cô trở về, âm thanh của anh không lớn lại hết sức kiên trì nói: “Tôi là người như thế nào em thật sự biết rõ sao? Xin em từ nay về sau không cần lên tiếng thay tôi. Thiên Nghê là em gái tôi nhưng tôi thật sự không thích tính cách này của nó.”

Còn tính cách của anh thì dễ khiến cho người khác thích sao? Quỷ Kiến Sầu!

Nét mặt Tiểu Nhã trầm xuống, lời nói thành khẩn: “Anh nói em gái anh như vậy trong lòng anh thực dễ chịu sao? Ông nội của anh đều hơn bảy mươi tuổi rồi, anh nói một hai câu dễ nghe an ủi ông cũng không được à? Tôi biết. Tôi không có tư cách lên tiếng thay anh, tôi chỉ không đành lòng nhìn vẻ mặt khổ sở của ông thôi. Rất xin lỗi! Tôi nhiều chuyện, tôi ở chỗ này xin lỗi anh.”

Sau khi nói xong, cô quay mặt nhìn ra cửa sổ xe, không hề nhìn anh. Cô từ đầu tới cuối cũng chỉ là người ngoài.

Không có giận dữ, không có tranh cãi, Tiểu Nhã bình tĩnh ngoan ngoãn xin lỗi lại làm cho Khương Triệu Đồng càng cảm thấy khó chịu, bởi vì biểu cảm trống rỗng của cô làm người ta đau lòng, dường như nỗi lòng của cô rút vào bên người anh.

“Không cần như vậy, Tiểu Nhã.”

“Xin lỗi vẫn chưa đủ sao?”

“Đừng nói nữa, Tiểu Nhã. Chẳng lẽ em đem tôi xem thành một bạo chúa cần phải ngoan ngoãn phục tùng theo?”

“Anh không phải sao?”

“Tôi không phải!” Anh phải nói. Cần phải nói rõ ràng.

“Vậy anh nhất định không biết, vẻ mặt rét lạnh thờ ơ, lời nói lạnh nhạt thường tổn thương trái tim người khác.” Tiểu Nhã âm thanh trở nên nghiêm túc: “Từ nhỏ đến lớn anh luôn có tư chất tự nhiên hơn người, nhìn người khác bằng nửa con mắt, làm chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió! Anh là con của ông trời, con cưng của ông trời, anh chưa từng hưởng qua mùi vị ‘không bằng người’, cho nên anh luôn lấy tiêu chuẩn cao của mình để nhìn người khác, bình luận người khác, có bao nhiêu người có chỉ số thông minh bằng anh, có thể ngồi ăn cơm cùng anh, thậm chí so với anh cao hơn? Rất khó. Có lẽ anh không cố ý coi thường người khác, nhưng biểu hiện bên ngoài của anh nó lại thể hiện ý đó.”

“Thì tính sao?” Khương Triệu Đồng đột nhiên vặn xoắn mày, vẻ mặt không tốt: “Tôi tư chất tự nhiên hơn người là lỗi của tôi sao? Tôi cũng giống như người khác ngày đêm khổ luyện đến trường, mất năm năm mới lấy được bằng tiến sĩ. Từ nhỏ đến lớn thuận buồm xuôi gió, tôi không có hưởng qua mùi vị ‘không bằng người’, đó là vì tôi luôn luôn cố gắng, không dám lười biếng. Tôi là đứa con trai duy nhất của Khương gia, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Ích Thái, tôi không có quyền lợi làm nũng, gàn dở nói vớ bở trách nhiệm. Tôi sinh ra ở Khương gia nhất định phải vì Khương gia mang lại lợi ích kinh tế thật lớn. Nếu tôi phải trả giá nhiều như vậy thì những người không làm mà hưởng, còn có mấy con sâu gạo dương dương tự đắc kia dựa vào cái gì bảo tôi phải tôn kính?”

Tiểu Nhã nhắm mắt xuôi tay, cảm thấy đang đàn gảy tai trâu.

“Anh thích hợp cưới một người phụ nữ mạnh mẽ về làm vợ. Có thể cùng bước chung với anh, cùng anh ở tập đoàn bán mạng cho công việc. Như thế mới có được sự tôn trọng từ anh.”

“Không. Tôi sẽ không lấy người vợ như vậy.” Khương Triệu Đồng trầm giọng nói: “Em nói tôi là con của ông trời? Phải. Nhưng cũng không phải. Tôi thực sự hâm mộ một người bạn học, gia đình của cậu ta chỉ vừa đủ sống, trên mặt lại luôn tràn đầy nụ cười hạnh phúc, tôi... chưa từng thấy chính mình cũng có được nụ cười như vậy qua tấm gương.”

Tiểu Nhã xúc động lắng nghe.

“Có một ngày sau khi tan học, cậu ấy rủ tôi cùng về nhà đọc sách, tôi tò mò cùng cậu ấy về nhà, mẹ cậu ấy ở nhà chờ cậu ấy, nấu một bữa cơm thật ngon chờ cậu ấy cùng cha cậu ấy trở về ăn cơm. Bữa cơm gia đình thực bình thường, khi tôi ngồi xuống nếm thử mùi vị đó đặc biệt rất ngon.”

“Sau đó, mẹ cậu ấy dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cha cậu ấy gấp thức ăn cho ông ấy, ánh mắt như vậy tôi chưa từng thấy qua. Đột nhiên tôi cảm thấy hâm mộ người bạn học không bằng mình. Lúc mẹ cậu ấy dùng ánh mắt dịu dàng ấy gấp thức ăn cho tôi, tôi cảm động lại chưa xót, bởi vì mẹ tôi chưa từng nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy. Thậm chí cũng không biết tôi đã ăn cơm chưa, vì tất cả đều có người hầu lo liệu. Bà chỉ vội vàng tiêu tiền trang điểm cho bản thân, cùng tình nhân của cha tôi phân cao thấp.”

Cảm giác đau lòng bất ngờ đánh úp vào trái tim Tiểu Nhã.

Anh hồ hững nói tiếp: “Tại khoảnh khắc đó, tôi liền hiểu rõ, trong tương lai tôi muốn có được một gia đình thuộc về mình, có một người vợ hiền chịu vì tôi xuống bếp, bằng lòng ở nhà đốt đèn đợi tôi, làm cho chồng con tìm được đường trở về mái ấm gia đình. Cho nên, tôi phải vì con của tôi tìm một người mẹ dịu dàng, không cần phải đi hâm mộ hạnh phúc của người khác nữa.”

Tiểu Nhã giờ lên thủy mâu, nghi ngờ nhìn anh.

Lời nói của anh quét sạch tất cả những bất mãn của cô đối với anh, thực sự có chút không cam lòng.

“Anh may mắn được sinh ra trong gia đình phú quý mà cũng đi hâm mộ hạnh phúc nhỏ bé của người khác à?”

“Tôi hâm mộ, cho nên tôi muốn có một gia đình như vậy.”

“Đồ ngốc! Anh là phần tử công tác điên cuồng, anh làm gì có thời gian mà mỗi ngày trở về nhà dùng cơm chiều? Đó là dành cho những người bình thường có công việc rảnh rỗi, không có khả năng đi ăn cơm ở nhà hàng, đó là lí do mà bọn họ mỗi ngày phải trở về nhà dùng cơm gia đình. Vì vậy, mỗi một gia đình đều có hương vị của mẹ.” Tiểu Nhã ánh mắt rất dịu dàng nhìn anh: “Tôi chính là người có xuất thân từ tầng lớp bình dân, lại một bước tiến vào gia đình giàu sang, cho nên tôi muốn nói cho anh biết, ‘hạnh phúc’ anh nhìn thấy không phải đến từ bữa cơm kia, mà là ánh mắt dịu dàng của người mẹ đó. Bởi vì bà có một người chồng để yêu thương chăm sóc, người chồng đó cũng yêu bà sâu đậm, hai người yêu nhau sẽ tạo nên một gia đình trọn vẹn, sau đó lại sinh ra một đứa trẻ đáng yêu, làm cho gia đình này càng chắc chắn hạnh phúc.”

Ánh mắt đen như mực của anh bình tĩnh nhìn chằm chằm cô, một dòng nước ăm ập lên lở vào trong trái tim anh, anh thích cô dùng ánh mắt này nhìn anh, ăm ập, dịu dàng, trong suốt không có nguy trang.

“Cha mẹ yêu thương lẫn nhau, con cái tự nhiên sẽ có được nụ cười hạnh phúc, vui vẻ rồi.”

Khương Triệu Đồng không có báo động trước, đột nhiên cuối xuống hôn cô.

Hắn quyết định cùng cô yêu thương lẫn nhau.

Tiểu Nhã đỡ ra!

Cô run rẩy một chút, có cảm giác như đang ở trong mơ.

Cô không cách nào hình dung được đáy lòng bị chấn động có bao nhiêu lớn. Người đàn ông vĩ đại, cao ngạo như anh, trời sinh tính cách cố chấp, anh không dễ dàng biểu lộ một chút tình cảm dịu dàng, cũng đủ khiến cho cô lún sâu vào vũng bùn.

Cô có thể giao ra trái tim của chính mình không? Có thể chứ? Sau khi thổ lộ xong có thể hay không sẽ lại đổi lấy một màn tan nát cõi lòng khác?

Khương Triệu Đồng tham lam hút lấy cánh môi thơm ngon mềm mại của cô, ôm lấy thân hình ăm ập nhỏ bé này, gánh nặng trên vai anh dường như biến nhẹ, trái tim cũng mềm rũ theo.

Ở cùng với cô, trái tim anh thật bình an. Thực sự rất bình an, không cần phòng bị.

Cô quan tâm anh xuất phát từ thật tình, cho nên mới quyết tâm cùng anh nói phải trái, nói chuyện tình nghĩa, không giống những người phụ nữ khác luôn thuận theo lời nói của anh, nói ra những lời giả dối, lập tức làm cho anh cảm thấy tẻ nhạt, chán nản.

Anh thừa nhận anh là người theo chủ nghĩa sô vanh (2), chán ghét những phụ nữ hung hăng mạnh mẽ, nhưng cũng không thích thổ ti hoa chỉ biết vâng vâng dạ dạ. Anh có thể rất khó trị, rất khó chơi, lại khó có thể lấy lòng nữa! Anh thích người phụ nữ vừa cá tính lại có tình cảm, dịu dàng lại có chủ kiến, cô ấy phải có dung mạo đẹp, vóc dáng đẹp, khí chất tao nhã, lại thùy mị như nước.

Xin hỏi muốn đi chỗ nào tìm?

Khương Triệu Đồng vui mừng phát hiện, anh đã tìm được một viên ngọc giống như trong suy nghĩ của anh.

1995d092

(1) Trang Tử cùng Huệ Tử dạo chơi trên cầu sông Hào.

Trang Tử nói: “Cá du ra chơi thông thả, đó là niềm vui của cá”

Huệ Tử đáp: “Bác không phải cá, sao biết được niềm vui của cá?”

Trang Tử nói: “Bác không phải tôi, sao biết tôi không biết niềm vui của cá?”

Huệ Tử nói: “Tôi không phải bác, không biết bác đã đành. Nhưng bác vốn không phải cá, thì hẳn là bác không biết được niềm vui của cá”.

Trang Tử nói: “Xin nói lại từ gốc. Bác hỏi tôi sao biết được niềm vui của cá, thế là bác đã biết tôi biết mà hỏi tôi. Tôi thì biết điều đó ở trên sông Hào này”.

(2) Chủ nghĩa Sô vanh (chauvinism) là một chủ nghĩa sùng bái tinh thần bè phái cực đoan, mù quáng trên danh nghĩa của một nhóm (thường là một quốc gia hoặc một dân tộc), nhất là khi tinh thần bè phái đó có bao gồm cả sự thù hận chống lại một nhóm địch thủ. Thuật ngữ này có nguồn gốc từ tên của Nicolas Chauvin, một người lính cuồng tín của Napoléon Bonaparte mà sự tôn thờ cuồng loạn của anh ta đối với Hoàng đế đã khiến anh ta liên tục chiến đấu cho nước Pháp ngay cả khi đã bị thương 17 lần trong các cuộc chiến tranh xâm lược của Napoléon. Tương truyền, trong trận đánh quyết định tại Waterloo khi quân Pháp đã bị đập tan tác, anh ta đã thét lên rằng “Đội Cận Vệ có chết nhưng không đầu hàng!”, hàm ý một nhiệt huyết mù quáng đối với Tổ quốc hay một hội nhóm của mình.

Chương 6.2

ce6dbb4666fa7b9b76c4d3de52dc657a42cac9cb207ff-4KH9Du_fw658

Có đối thủ cạnh tranh xuất hiện?

Bởi vì Tiểu Nhã cùng em gái hẹn cùng qua trung tâm thương mại xem triển lãm sách quốc tế. Khương Triệu Đồng bảo tài xế lái xe đến trung tâm thương mại. Ấn tượng lần đầu tiên nhìn thấy Mã Nguyên Nguyên – em gái của Tiểu Nhã gây cho anh là một nữ sinh đáng yêu, thích cười khê làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Bên cạnh có hai người con trai đứng cùng, một người từng giao tiếp qua – Tiết Thành Lượng, thân thiết nắm tay của Mã Nguyên Nguyên. Một người khác vóc dáng cao lớn, trên gương mặt vẫn còn sự ngây ngô của thiếu niên, cậu ta vừa nhìn đến Tiểu Nhã liền lập tức đi lên dính vào bên cạnh Tiểu Nhã.

“Chị Tiểu Nhã!” Người này đúng là Võ Tuấn Tư, đại học năm nhất, đã làm đàn em của cô một học kỳ rồi, lòng mến mộ đối với cô chỉ có tăng chứ không giảm nhưng không dám thổ lộ. Bởi vì chính mắt của cậu nhìn thấy Tiểu Nhã từ chối lời tỏ tình của một cậu đàn em nhỏ hơn cậu ấy một tuổi, cô ấy không chấp nhận tình yêu chị em.

“Tuấn Tư, sao em cũng đến đây à?” Tiểu Nhã kinh ngạc cười nói.

“Em vốn muốn hẹn chị cùng đi xem triển lãm sách quốc tế, nhưng điện thoại di động của chị không có mở máy, cho nên em liên lạc với Mã Nguyên Nguyên mới biết được mọi người đã hẹn nhau hết cả rồi, vì vậy em liền chạy nhanh đến đây.” Võ Tuấn Tư vừa nói vừa đánh giá Khương Triệu Đồng, người đàn ông mang theo hơi thở chín chắn, trầm ổn đề ép người này là ai?

Khương Triệu Đồng vốn dự định đưa cô đến đây liền quay về, nhưng vừa nhìn thấy Võ Tuấn Tư liền thay đổi ý định, kêu tài xế lái xe đi trước: “Tiểu Nhã, người này là ai?” Anh lạnh nhạt lên tiếng, liếc mắt một cái liền nhìn ra được tiểu quỷ này đang tơ tưởng Tiểu Nhã nhà anh. Nằm mơ cũng không có cửa đâu!

“Cậu ấy là Võ Tuấn Tư, trước kia cậu ấy là học sinh mà em dạy kèm, hiện tại là đàn em của em.” Tiểu Nhã môi anh đào cong lên cười duyên: “Tuấn Tư, người này Khương Triệu Đồng là...”

“Vị hôn phu.” Đã kích tình địch không thể nương tay.

“Hử?” Tiểu Nhã bị đóng băng. Anh cho là thật à?

Võ Tuấn Tư vẻ mặt khiếp sợ: “Tiểu Nhã, chị dính hôn rồi sao?”

“Không có công khai dính hôn. Chỉ do trường bối hai bên nói miệng thôi.” Tiểu Nhã nghĩ rằng Võ Tuấn Tư trách cô không mời cậu ấy tham gia tiệc đính hôn, nên nói rõ một chút.

Khương Triệu Đồng ôm vai của cô: “Vào thôi! Anh cũng nhiều năm chưa có đi xem triển lãm sách, lên mạng đặt mua cũng không thuận tiện.” Đồng nghị người chen chúc nhau có gì thú vị chứ?

“Con gái bọn em ưa thích đi dạo chỗ này, đi dạo chỗ kia. Vì vậy em mới hẹn Nguyên Nguyên. Ai biết đàn ông mấy anh cũng bon chen đi đến? 80% là đến mua sản phẩm máy tính chứ gì.” Tiểu Nhã nhăn chóp mũi đáng yêu nói.

“Võ Tuấn Tư là cái người mà lần đó em nói với anh muốn dẫn cậu ta đi khu vui chơi?” Trí nhớ của Khương thiếu gia rất tốt.

“Đúng vậy! Vừa nhìn liền biết là đứa trẻ ngoan.”

“Cậu ta không phải đứa trẻ.” Anh nghiêm chỉnh sửa lời cô.

Tiểu Nhã phốc xích cười: “Lúc em dạy kèm cho cậu ta, khi đó cậu ta chỉ là học sinh lớp mười, cho nên vẫn xem hẳn là trẻ con thôi.”

Khương Triệu Đồng nhìn ra được Tiểu Nhã đối với Võ Tuấn Tư hoàn toàn không có tình yêu nam nữ, yên tâm rất nhiều, không nhìn được quay đầu hướng về Võ Tuấn Tư khiêu khích thoáng qua: Thối tiểu quý, có thể thay đổi mục tiêu mới rồi.

Võ Tuấn Tư đáng thương chưa kịp tỏ tình đã định trước thất bại.

Tiểu Nhã tốt nghiệp đại học xong liền thi lên viện nghiên cứu, học lớp thạc sĩ.

Khương lão gia hối thúc bọn họ nhanh chóng kết hôn, Khương Triệu Đồng đều có dự tính: “Con muốn ba mươi tuổi mới kết hôn. Đúng lúc Tiểu Nhã tốt nghiệp bằng thạc sĩ, còn bây giờ không gấp.”

“Con gái tốt nghiệp đại học là có thể kết hôn, sau đó sinh đứa nhỏ.” Khương lão gia cho là như vậy.

“Thiên Nghê tốt nghiệp xong vẫn ở nhà lác lư hai năm trời, trừ bỏ phải dọn thêm một phòng cho nó cất quần áo, túi xách, giày,... con không thấy thằng em rể cất chỗ nào? Càng miễn bàn tới cháu ngoại trai.” Khương Triệu Đồng giọng điệu lạnh nhạt.

Khương lão gia chịu thua, cháu gái nhà mình còn chưa đẩy ra ngoài tiêu thụ trước thì rất khó cổ vũ người khác đồng ý kết hôn sớm.

Song, Khương Triệu Đồng và Tôn Tiểu Nhã cùng qua Mĩ tham dự hôn lễ của Giang Nhật Đông, cậu ta cùng Điền Na từ oan gia biến thành thông gia làm cho tất cả mọi người đều rất cảm xuống đất.

Đến nước Mĩ, đương nhiên sẽ ở lại nhà của Giang gia.

Giang Nhật Đông tự nhiên sẽ hồi báo lại ân đức của anh họ, cười gian tà: “Anh họ, phòng khách ít ỏi, anh và Tôn tiểu thư chịu khó ngủ cùng một phòng ha!”

Sau đó lớn giọng chỉ huy người hầu dọn dẹp phòng, rồi rời đi.

Tuy nói là phòng dành cho khách nhưng diện tích căn phòng khoảng chừng hơn mười mét vuông, còn kèm thêm hai bồn tắm mát xa lớn. Một chiếc giường lớn đủ để hai người cao to nằm, Tiểu Nhã đứng ngay tại chỗ xấu hổ không biết phải làm sao.

Khương Triệu Đồng biểu lộ nét mặt không tự nhiên hiếm thấy, ngón tay gãi đầu tóc nói: “Hay là chúng ta đi khách sạn ở?”

“Đi và dưỡng của anh có cảm thấy anh kỳ lạ hay không?”

“Tiểu Nhã, anh không ngủ ở sô pha.”

“Em chưa nói... muốn anh ngủ sô pha! Giường lớn như vậy...”

Khương Triệu Đồng hôn cái miệng nhỏ nhắn đang thì thầm của cô, bốn cánh môi gần bó so với trước kia càng thêm quyến luyến. Môi của anh say sưa thăm dò những gì tốt đẹp nhất của cô, hơi thở nặng nề phả ra ở gáy cô.

“Anh không muốn nửa đêm phải đứng dậy vô nhà vệ sinh tắm nước lạnh. Em xác định không đi khách sạn ở?” Anh ám chỉ một cách lộ liễu.

Hai gò má của Tiểu Nhã đỏ bừng lên, con ngươi ngập nước ẩn tình, hai cánh tay trắng như bạch ngọc vòng qua ôm cổ anh, thổ khí như lan (1): “Em theo anh qua Mĩ, người thân ở Đài Loan sẽ có người tin chúng ta không có xảy ra chuyện gì sao?”

“Chúng ta tự mình biết là được rồi!”

“Người đàn ông như anh có thể chịu đựng đến bây giờ đủ để chứng minh trong lòng anh rất để ý tới em.” Tiểu Nhã nũng nịu nháy mắt mấy cái: “Thành thật khai báo cho em, Triệu Đồng, anh có đi tìm người phụ nữ khác để giải quyết không?”

“Tôn nghiêm đàn ông của anh rất muốn nói có, nhưng sự thật thì không có. Anh sẽ không cùng lúc quen em mà còn đi tìm người phụ nữ khác làm xằng làm bậy. Anh sẽ phải nhờ chính bản thân mình.” Tình cảm anh dành cho cô đã không còn đơn thuần mà đã bắt đầu có hơi thở của sự độc chiếm, tình cảm càng ngày càng sâu đậm anh lại càng không muốn miễn cưỡng cô.

“Cám ơn anh, Triệu Đồng.”

Cô nhón mũi chân chủ động hôn hướng lên môi anh, từ từ in xuống một nụ hôn. Ngay tại lúc cô còn chưa kịp nháy mắt, anh đã nhanh chóng phản kích cắn nuốt đôi môi ngọt mềm của cô, hoàn toàn không thể tự kiềm chế.

Cô vô lực cự tuyệt chỉ có thể cùng anh hôn... hôn... hôn đến khi hô hấp biến thành thở gấp.

Toàn bộ không cần phải nói tiếp nha!

Hôm sau, mặc kệ Giang Nhật Đông trêu đùa, hỏi thăm như thế nào, Khương Triệu Đồng cũng không thèm đáp lại, chỉ chờ tiệm châu báu mở cửa liền dẫn cô đi lựa nhẫn kim cương cặp, cả hai cùng đeo ở ngón áp út.

Thực ra chỉ cần nhìn khuôn mặt thẹn thùng như con dâu nhỏ của cô là đủ nói lên tất cả.

Tham gia hôn lễ xong, bọn họ ở lại nước Mỹ hơn mười ngày. Vui chơi thỏa thích, sau đó, cùng cả nhà Giang Nhật Đông trở về Đài Bắc, mở tiệc chiêu đãi bà con bạn bè ở Đài Loan. Lại thêm một phen náo nhiệt.

Trên tiệc cưới, Tiểu Nhã giúp đỡ Khương Triệu Đồng đi tiếp đãi khách khứa. Tôn Lí Hà Hàn Thúy dẫn một nhà Tôn thị cùng đến, nhìn thấy đứa cháu rể – Khương Triệu Đồng gần như đã có thể nắm bắt dễ như trở bàn tay, trong lòng bà vô cùng thỏa mãn.

Nhưng, đã xảy ra một sự kiện nhỏ.

Tiệc mừng ăn đến một nửa, Tôn Tư Hiền nhận được điện thoại khẩn cấp, liền vội vã rời đi, sau đó không thấy trở về.

Đợi đến khi tiệc tàn, Khương Triệu Đồng và Tiểu Nhã ở lại xử lý xong hết mọi việc đang chuẩn bị về nhà, nhưng ở đại sảnh của khách sạn lại nhìn thấy Tôn Tư Hiền cùng một người phụ nữ đang đứng ở quầy tính tiền. Rõ ràng là mới vừa ‘ăn vụng’ xong nhanh chóng đường anh anh đi đường tôi tôi đi.

“Là Lí Hà Na!” Tiểu Nhã từ trên sô pha đứng lên vội vàng lôi kéo Khương Triệu Đồng ngồi xuống sô pha, đúng lúc đưa lưng về phía bọn họ.

“Bà ta là ai?” Khương Triệu Đồng bất động như núi. Anh cảm thấy không có lí do gì phải trốn, người nên trốn phải là đôi gian phu dâm phụ kia kìa. Nhưng anh vẫn là nghe theo tính toán của Tiểu Nhã. Chắc chắn! Coi ra anh đã bắt đầu nuông chiều cô rồi.

“Lí Hà Na là bạn tốt của dì, thường hay đến nhà nói chuyện phiếm với dì.” Cô ngồi xuống một lần nữa, cúi đầu thấp xuống, khổ sở vô cùng: “Bọn họ làm sao có thể ở cùng một chỗ? Lí Hà Na là bạn tốt nhất của dì, chồng bà ta vừa mất sinh hoạt của bà ta toàn do dì lo liệu cho tiền, bà ta làm sao có thể cùng ba làm chuyện như vậy? Đi giết chồng của bạn thân? Làm người làm sao lại có thể vong ân phụ nghĩa đến mức độ này? Mà ba ba lại làm sao có thể...” Cô che lại mặt, cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, bởi vì Khương Triệu Đồng cũng trông thấy, anh sẽ nghĩ như thế nào đây?

Vì sao ba của cô không thể làm cho cô cảm thấy tự hào về ông chứ?

Khương Triệu Đồng nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, nhìn thấy đôi mắt đẹp của cô chứa đầy nước mắt long lanh, lúc này âm thanh của anh bình tĩnh gần như vô tình nhưng lại có tác dụng rất tốt: “Tiểu Nhã nghe lời anh, sau khi trở về tắm nước ấm, lên giường ngủ một giấc thật ngon, ngày mai tỉnh dậy đem tất cả mọi chuyện đều quên hết đi.”

Cô nghi hoặc nhìn anh.

“Con cháu không nên xen vào chuyện tình cảm riêng tư của người lớn.” Anh rất có kinh nghiệm nói.

Tiểu Nhã là người thông minh, rất nhanh liền hiểu được ý nghĩ sâu xa của anh.

Hôm nay, cho dù cô là cô gái được Tôn gia thương yêu, chiều chuộng nhất cũng không thể can thiệp vào chuyện ba đi ngoại tình ở bên ngoài, huống chi cô không phải! Cô không có lập trường thay mặt Tôn Liễu Linh cảm thấy bất bình. Ngược lại, Tôn Liễu Tinh sẽ căm thù cô vì cô lật tẩy vụ bê bối này. Bởi vì bà ấy tình nguyện không biết chuyện gì hết.

Đàn ông nếu ra ngoài ăn vụng cũng sẽ biết chùi sạch mép, không để cho vợ mình phát hiện. Không biết thì sẽ không đau lòng, sẽ không bị thù hận cắn chặt hàng đêm mất ngủ.

Tiểu Nhã hiểu được, chuyện duy nhất cô có thể làm chính là giả bộ như chưa thấy chuyện gì.

“Hôm nay, chuyện như thế này lại để cho anh bắt gặp, em thật sự rất xấu hổ.”

“Vì sao em phải thay ba mình cảm thấy xấu hổ? Trước khi em ra đời, ông ấy là một ‘hoa hoa công tử’. Em trưởng thành, ông ấy cũng không thay đổi. Đây là chuyện của ông ấy, vận mệnh do chính ông ấy lựa chọn, hậu quả phải tự mình gánh vác.” Khương Triệu Đồng cố ý dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đôi môi mấp máy muốn nói lại thôi của cô: “Không cần dạy ta cách làm con. Cho tới bây giờ những giáo điều đạo đức không trói buộc được những nam nữ vô văn hóa.”

“Triệu Đồng, anh...”

“Đúng vậy, cha của anh cũng giống như vậy. Không chỉ riêng mẹ của anh cảm thấy đau khổ giày vò, chính anh cũng bị bầu không khí trong nhà ép sắp phát điên. Nhưng anh có nỗ lực thay đổi cái gì? Cha anh vẫn như cũ ở bên ngoài ăn chơi vui vẻ, anh vì sao phải vì một người cha đốn mạt mà phải đánh mất đi hỉ nộ ái ố (2) của bản thân? Không. Mười sáu tuổi anh liền ngoan ngoãn, người anh không quản được anh không cần lo lắng, chuyện anh không quản được anh không cần phải nhúng tay, không cần tùy táng (3).”

Tiểu Nhã nói không nên lời. Ai có thể nói anh ấy nhẫn tâm là không đúng?

“Tuy rằng không nên nói cha em và cha anh như vậy, nhưng mà cầu không đổi được ăn thì (4).”

Cô thở dài. “Triệu Đồng, anh cũng vất vả.”

Môi nở nụ cười, Khương Triệu Đồng đứng lên thuận tiện kéo theo cô: “Anh đưa em trở về, đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Em biết, về nhà tắm xong, ngủ một giấc.” Tiểu Nhã nghiêng đầu cười ngọt ngào với anh: “Nhưng phòng của em không có bồn tắm lớn, làm sao bây giờ?”

“Không có bồn tắm lớn?” Bước chân anh hơi khựng lại một chút, nhún nhún vai: “Trách không được lần trước tặng cho em bồn tắm nước nóng Nhật Bản, em lại từ chối không nhận.” Tôn gia rút cuộc cho Tiểu Nhã ở căn phòng như thế nào? Anh nên tìm cái thời gian đi mở mang tầm mắt mới được. “Bồn tắm nhà anh rất lớn, không ngại cùng em chia sẻ.”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Nhã qua đêm ở nhà Khương Triệu Đồng.

Ấn ái vừa xong, hai người ôm nhau tâm sự, để hiểu biết về nhau hơn.

“Không phải em mặt dày muốn qua đêm ở nhà anh, mà là mọi chuyện phát sinh quá bất ngờ, em sợ về nhà đối mặt với ba và dì, sợ bản thân biểu hiện không tự nhiên làm cho dì nghi ngờ.”

Khương Triệu Đồng hôn môi của cô một cái: “Nơi này cũng là nhà của em, bất cứ lúc nào em cũng có thể đem nơi này xem như căng tránh gió, muốn tới thì tới, anh đưa chìa khóa cho em cũng không sao.”

Tiểu Nhã xúc động hôn đáp trả lại anh: “Lúc mới biết anh, em chưa từng nghĩ đến chính mình sẽ có ngày cùng anh ôm ấp, cũng không tưởng tượng được anh sẽ có một mặt dịu dàng như vậy.”

“Anh là người cực kỳ nồng nhiệt.”

“Thưa ra nếu truy tìm nguồn gốc, chúng ta đều đã bị cha mình ảnh hưởng vài phần, sợ hãi bản thân sẽ giống như họ biến thành kẻ lạm tình (5), vì thế trên phương diện tình cảm chúng ta đều cẩn thận từng li từng tí, lửa nhỏ chậm cháy.”

“Có lẽ là vậy.” Khương Triệu Đồng không có hứng thú truy xét tâm lý của chính mình, ngược lại tò mò nói: “Em lửa nhỏ chậm cháy như vậy đã từng có bạn trai chưa?”

“Anh thật sự muốn biết?” Tiểu Nhã có chút chần chờ. Nhưng cô nghe nói Trần Anh Trị đã xuất ngũ.

“Là chuyện đau lòng à?” Khương Triệu Đồng không có ghen tị, bởi vì anh rõ ràng Tiểu Nhã đem lần đầu tiên cho anh. Heo đất ôi chào!

“Triệu Đồng, anh biết vì sao em đồng ý trở về Tôn gia không? Biết rõ Tôn gia chỉ coi em là quân cờ để đàm hời, em còn quay trở về. Em theo đuổi không phải là thấy sang bắt quàng làm họ, gả vào hào môn, em chỉ có suy nghĩ đơn thuần đó là thoát khỏi thân phận ‘con gái riêng’, trên giấy chứng minh có tên của người cha.”

“Vì sao?” Quả thực, lúc đầu anh đối với Tiểu Nhã không có hứng thú tìm hiểu.

Tiểu Nhã hít sâu một hơi: “Lúc em là sinh viên năm nhất, được bầu chọn là hoa hậu giảng đường, có rất nhiều nam sinh theo đuổi em, nhưng em không dám chấp nhận ai cả, sợ gặp phải một kẻ ăn chơi lêu lổng, thay người yêu như thay áo, là một ‘hoa hoa công tử’ giống ba em. Trong số đó có một vị học trưởng kiên nhẫn theo đuổi em, dần dần cũng khiến em động lòng, nghe nói nền tảng gia đình của anh ta rất tốt, là một doanh nghiệp mới mở. Em sợ thân phận con gái riêng của mình không thể xứng cùng anh ta, lại không đành lòng nhìn anh ta tận lực theo đuổi, vì thế em thẳng thắn cho anh ta biết xem anh ta có đồng ý tiếp nhận hay không.”

“Học trưởng đó chịu tiếp nhận, anh ta nói anh ta hoàn toàn không thèm để ý, những chuyện này không phải do em sai! Em rất xúc động! Thật sự rất xúc động! Đồng ý sự theo đuổi của anh ta, yêu đương học đường cho đến khi tốt nghiệp. Anh ta nhập ngũ, đột nhiên ‘binh biến’ (6). Không phải em ‘binh biến’, mà là học trưởng kia binh biến. Em hoàn toàn không liên lạc được với anh ta, không biết anh ta tham gia quân ngũ ở đâu, đành lấy hết can đảm đi đến nhà tìm ba mẹ anh ta hỏi thăm. Ba mẹ học trưởng không cho em gặp anh ta, mắng em là đứa con gái riêng không biết xấu hổ, mơ mộng hảo huyền muốn câu dẫn con của bọn họ, thấy người sang bắt quàng làm họ, trở mặt mo ra, mẹ loại gì thì sinh con gái ra loại đó, nhà bọn họ không chấp nhận con gái riêng bước vào cửa...”

“Không cần nói.” Khương Triệu Đồng khó chịu nói, trong mắt lan tràn ra một loại tình cảm luyến tiếc. Nghĩ đến chính mình cũng từng ghét bỏ quá cô là con gái riêng, vô tình cũng làm tổn thương cô, anh cảm thấy chính mình cũng thực vô liêm sỉ.

Tiểu Nhã chịu đựng mũi chua xót: “Từ nhỏ đến lớn, mẹ cho em đầy đủ tình yêu thương, em cảm thấy bản thân làm con gái cũng không có gì phải xấu hổ. Cứ như vậy tự tin mà sống. Mãi cho đến khoảnh khắc đó, sự tự tin của em đều bị đánh nát! Em chưa từng lừa gạt học trưởng, ngay từ đầu em liền thẳng thắn nói cho anh ta biết, giao du hơn một năm cũng chưa từng gặp qua cha mẹ anh ta. Nếu anh ta không thể chấp nhận cưới một đứa con gái riêng làm vợ, anh ta có thể tự mình nói với em mà không cần mượn tay ba mẹ mình đến nhục nhã em, công kích em, đúng không?”

Khương Triệu Đồng vặn xoắn đôi lông mày: “Anh ta là một kẻ hèn nhát.”

“Em từng đau khổ muốn chết đi, nhưng nghĩ đến hai mươi năm cố gắng để trở thành một cô gái có nhân phẩm, học vấn đều ưu tú, lại vì một câu ‘con gái riêng’ mà bị người khác bác bỏ tất cả, giống như sự tồn tại của em là hóa thân của tội ác. Lần đầu tiên em hận mẹ vì bà khiến em trở thành con gái riêng, không phải bởi vì em làm việc gì sai mà bị nhục nhã, chỉ bởi vì em là con gái riêng mà bị khinh thường chà đạp chẳng ra con người. Như vậy làm sao em cam tâm?”

Nhìn cảm xúc trên mặt cô phản ứng lên xuống phập phồng làm cho trái tim hần nhói một cái.

“Cho nên, em trở về Tôn gia?”

“Nếu không phải phát sinh chuyện này, có lẽ hiện tại em và em gái ở lại bên cạnh mẹ, là một cô gái được mẹ yêu thương, chiều chuộng rồi.” Cô cắn cắn môi dưới nói.

Không hiểu vì sao trong lòng anh thỉnh thoảng lại sinh ra một nỗi khó chịu, ngọt ngào.

“Nhưng mà hiện tại em cảm thấy may mắn vì xảy ra chuyện như vậy, khiến cho em trở về Tôn gia.” Cô vùi mặt vào trong ngực anh, tiếng nói mềm mỏng nhỏ bé: “Em biết anh, yêu anh, những ngày đau khổ đã qua cũng không tính cái gì.”

Trời ạ! Lời nói yêu thương của cô len lõi chảy vào trái tim anh, hóa thành một dòng nước ấm áp ngọt ngào. Lời âu yếm thật lòng thật dạ như thế này hoàn toàn hoà tan nội tâm lạnh lẽo như sương tuyết của anh, từ nay về sau trái tim này chỉ vì cô mà mở ra.

(1) Thở khí như lan: câu đầy đủ là “Thở khí như lan, phụng thân như ngọc” (,): hơi thở tựa hoa lan, dùng để miêu tả bộ dáng hô hấp của mỹ nhân động lòng người. Lối miêu tả này có thể nói là hoa mỹ đến cực điểm. ^^

(2) Buồn giận vui ghét.

(3) Táng cùng: Chôn cùng.

(4) Thỉ: phân

(5) Lạm tình: lạm dụng tình yêu.

(6) Binh biến: quân đội nổi loạn.

9. Chương 7.1

Gặp lại Trần Anh Trị là chuyện mà Tiểu Nhã đã đoán trước được, chỉ là không đoán được sẽ là ngày kia thôi.

Doanh nghiệp Trần thị là điển hình doanh nghiệp theo mô hình gia tộc. Chức vụ quan trọng gần như đều bị gia tộc có thế lực hoặc các trưởng bối có thủ đoạn chiếm giữ. Trong đó bao gồm cả cha mẹ Trần Anh Trị, cho dù không có công hiến gì to lớn, nhưng chỉ cần không làm việc cầu thả là có thể chiếm được vì trí tốt, giữ đường sau này giúp đỡ con cái của chính mình, ‘tận dụng triệt để’ bổ nhiệm chức quan béo bở.

Sau khi xuất ngũ, Trần Anh Trị liền được cha hắt xệp vào tổ mua sắm. Ba tháng sau thăng chức trở thành tổ trưởng tổ mua sắm, nhưng Trần Anh Trị vẫn cảm thấy không vừa lòng với hiện tại. Anh ta cho rằng danh thiếp của anh ta in thiếu hai chữ chức vụ ‘quản lý’, nếu không thì bảo anh ta làm sao có mặt mũi đưa ra cho người khác?

Nhưng công ty không phải của một mình ba anh ta, không có chỗ dựa vững chắc đừng nghĩ được lên chức nhanh. Vì thế ba Trần quyết định căn cứ vào truyền thống giúp con tìm hiểu đối tượng để hẹn hò, tốt nhất là tài mao đều có. Tất nhiên, so với dung mạo bên ngoài thì người phụ nữ có tiền tài là lựa chọn thứ hai. Dù sao tiểu thư nhà có tiền cũng không có chỗ nào xấu, vì bọn họ đã sớm chỉnh dung (1) từ lâu rồi.

Trước khi hẹn hò, cần phải đưa con trai tham gia vào các trường hợp giao tiếp xã hội. Để cho Trần Anh Trị đưa khuôn mặt đẹp trai của hắn ra ngoài ‘chào hàng’. Ba Trần, mẹ Trần rất tin tưởng có rất nhiều thiên kim tiểu thư trông mặt bắt hình dong (2).

Tiểu Nhã gặp lại Trần Anh trị ở trong một vườn hoa hiện đại ngoài trời, các doanh nghiệp gia đình tham gia là vì con gái tổ chức tiệc trà đính hôn, nghi thức đính hôn để ở sau, buổi tối còn có một buổi vũ hội.

Tiểu Nhã cùng đi Tôn Liễu Tĩnh tham dự nghi thức đính hôn vào buổi sáng, Trần Anh Trị thì bị mẹ Trần lôi từ công ty đến, trong trường hợp này thường có rất nhiều thiên kim tiểu thư đến góp vui, nếu không bọn họ mua một đồng hàng hiệu biểu hiện ở chỗ nào?

Khương Thiên Nghi cũng bồi mẹ cô ta tham dự, tuyên bố ngày sau kết hôn phải tổ chức tiệc cưới lớn hơn hôn lễ của cô dâu này.

Trần Anh Trị nằm mơ cũng không ngờ sẽ gặp lại Tiểu Nhã ở trong trường hợp này, mà thấy cô ăn mặc lộng lẫy, tươi cười sáng sủa, còn nữa anh ta nhìn ra đôi hoa tai màu hồng nhạt trên tai của cô là hàng thật.

Thực ra Tôn Tiểu Nhã liếc nhìn một cái liền nhận ra Trần Anh Trị, anh ta không thay đổi nhiều, vẫn phóng khoáng tự nhiên như ngày nào, đúng là trời sinh tốt số.

Cô khó hiểu chính mình không một chút nào xúc động khi nhìn thấy anh ta, may mắn hôm nay cô đeo đôi hoa tai màu hồng nhạt, đây là quà sinh nhật mà Khương Triệu Đồng tặng cho cô.

Cô không vội cùng anh ta chào hỏi, một chút cũng không gấp.

“Tiểu Nhã? Cô là Mã Tiểu Nhã?” Trần Anh Trị chủ động lại tự nhiên bước lên chào hỏi: “Cách ăn mặc của cô khác xưa nhiều quá, giống như biến đổi thành một người khác vậy.”

Tiểu Nhã nhú mày, lộ tươi cười: “Trần Anh Trị? Thật khéo! Không ngờ gặp anh ở trong này. Nhưng mà, học trưởng, tôi đã trở về bên cạnh ba tôi đã ba năm rồi. Tôi họ Tôn, tên gọi Tiểu Nhã, Tôn Tiểu Nhã.”

Cô thật sự có yêu người đàn ông này hay sao? Cô hoài nghi.

Tại sao hẳn lại có thể cười không có chút nào ngượng ngùng xấu hổ? Giống như hành động ‘con rùa đen rút đầu’ trong quá khứ là một người khác làm?

Luôn luôn là như vậy, người bị tổn thương thì trong lòng vẫn còn đau nhức. Kể đâu sở gây tội ác làm tổn thương người khác thì sớm đã vứt chuyện đó ra khỏi bộ não.

“Học trưởng, vị này là vợ của ba tôi Tôn phu nhân, chủ tịch phu nhân của doanh nghiệp Tôn thị.” Nụ cười của cô còn ngọt hơn cả đường mật.

“Cô là thiên kim của Tôn thị?” Trần Anh Trị không chút nào che giấu sự xem thường của hẳn. “Tại sao trước kia cô không nói ba của cô là Tôn đồng sự (3)?”

“Chuyện này rất quan trọng à?” Tiểu Nhã nhếch môi cười hỏi: “Mặc kệ ba của tôi là ai, tôi vẫn là tôi thôi.”

“Làm sao lại giống nhau?” Trần Anh Trị không suy nghĩ nói. Nếu sớm biết cô là con gái của Tôn thị thì tôi đã không chia tay cô rồi. (Ngữ: cặn bã! Cút!)

Tiểu Nhã lắc đầu. Kinh nghiệm xã hội của vị học trưởng này còn non lắm, ý đồ quá rõ ràng. So sánh với Khương Triệu Đồng liền phát hiện rõ rệt sự khác biệt giữa mây và bùn. (4)

Nghi thức đính hôn kết thúc, tất cả các tiểu thư chưa kết hôn đều đi đến bên cạnh cô dâu chúc mừng, có thể đính hôn không khí vui mừng.

Đang tự giúp mình trong buổi tiệc trà xã giao, Khương Thiên Nghê dựa sát qua thăm dò: “Người đẹp trai khi nãy nói chuyện với cô là ai?” Tìm được chỗ yếu, lập tức đi tố cáo với anh hai.

“Cô nói Trần Anh Trị? Anh ta là học trưởng cùng trường với tôi.” Tiểu Nhã cười yêu kiều ngọt ngào.

“Bộ dạng của anh ta thật giống ngôi sao thần tượng, thực sự chỉ là học trưởng thôi à?” Khương Thiên Nghê vừa khéo thích anh đẹp trai kia.

Tiểu Nhã âm thầm khế cắn cánh môi! Hồng bét! Tật xấu nhỏ nhỏ của cô lại muốn phát tác rồi.

“Nói thật ra thì tôi cùng học trưởng từng hẹn hò một thời gian, về sau tôi bị anh ta vứt bỏ.”

“Vì sao?”

“Bởi vì điều kiện của anh ta tốt hơn tôi rất nhiều, tôi thật sự không thể xứng đôi với anh ta, đành phải chia tay. Thiên Nghê, chuyện này cô đừng nói Triệu Đồng có được không?”

“Được.” Đương nhiên không thể không nói rồi.

Khương Thiên Nghê kiêu ngạo hất mặt, càng cẩn thận đánh giá Trần Anh Trị. Hôm nay, nếu là Tiểu Nhã vứt bỏ Trần Anh Trị thì loại đàn ông này cho cô cũng không thêm. Ngược lại, nếu Trần Anh Trị vứt bỏ Tiểu Nhã thì chứng tỏ ánh mắt của người đàn ông này rất tốt! (Ngữ: có mi mù!). Tôn Tiểu Nhã bị đá là đáng đời!

Không! Tôn Tiểu Nhã không bị đá, người bị đá là Mã Tiểu Nhã, Khương Thiên Nghê không phân biệt rõ ở chỗ này.

Khương Thiên Nghi hai mươi lăm tuổi, bị ông nội ép đi xem mắt, vấn đề là những nhà có thể tương xứng với gia thế nhà cô thì không có ai có thể đẹp trai hơn Tiết Thành Lượng.

Khương Thiên Nghi là hội trưởng ‘hiệp hội bề ngoài’, cô ta chỉ chọn một kim đồng có thể sánh đôi với ngọc nữ như cô thôi.

Tiểu Nhã cười cười định quay về bên cạnh Tôn Liễu Tĩnh.

Tôn Liễu Tĩnh đang cười mắng Lí Hà Na: “Gần đây sao không tìm được em? Không tìm thì em tự xuất hiện. Tin tức nhà ai có yếu hội thì em lại rõ như trong lòng bàn tay.”

Lí Hà Na trang điểm xinh đẹp quyến rũ, mặc một chiếc váy ngực thấp, lộ ra đường rãnh thật sâu, diêm dúa lồ loẹt cùng khiêu khích khó tả: “Chị Tĩnh, người ta đang yêu.”

“Thực sự? Chúc mừng em.” Tôn Liễu Tĩnh mỉm cười: “Thì ra em tìm kim chủ, hèn chi một thời gian dài không có tới chỗ của chị khóc than. Hẳn là người như thế nào? Tại sao lại không cùng em đến?”

Mấy người đàn ông bên cạnh tò mò liếc nhìn Lí Hà Na một cái. Lí Hà Na sắc mặt có chút khó coi.

“Chị Tĩnh, em biết chị giúp em rất nhiều, nhưng chị cũng không cần ở trước mặt mọi người nói trắng ra như vậy chứ. Bạn trai em mới quen đối xử với em tốt lắm, trong nhà cũng có nhiều tiền, cũng không đến mức không nuôi nổi em. Chờ em để dành đủ tiền rồi, em sẽ đem số tiền chị cho em mượn từ từ trả lại cho chị.” Dù sao cũng là lòng dê mọc ở trên mình dê thôi.

“Chị em tốt nói cái gì trả hay không trả? Chị cũng hi vọng em có được hạnh phúc, không cần lại gặp gỡ người không quen.”

“Mấy lần trước là em mắt chó đui mù, nhưng lần này lại khác, chúng em thật lòng yêu nhau, anh ấy rất thương em, mỗi tháng đều cho em tiền sinh hoạt, còn giúp em làm thẻ tín dụng, thanh toán tiền thẻ do anh ấy gánh vác.” Lí Hà Na có chút ít kiêu ngạo, thậm chí còn khoe khoang: “Chị Tĩnh, phụ nữ như chúng ta vẫn phải cần đàn ông nuôi sống, mới có thể sống thoải mái qua ngày.”

Tôn Liễu Tĩnh không nghe cô ta nhắc tới tên người đàn ông đó, lại chưa nhắc tới chuyện kết hôn, liền hiểu rõ Lí Hà Na đang làm tình nhân ột vị thương gia giàu có nào đó, để cho người ta bao dưỡng, không khỏi có chút xem thường cô ta.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại bà cũng vì cô ta mà xót xa, tuổi đều hơn ba mươi làm gì có ai chịu rước về nhà? Nếu để cô ta sống những ngày cực khổ như người của tầng lớp bình dân thì chắc chắn cô ta chịu không nổi. Chịu phú thương bao dưỡng cũng không tồi.

Tôn Liễu Tĩnh thành khẩn nói: “Có cơ hội vẫn nên tìm một người đàn ông tốt kết hôn.”

Lí Hà Na nhún nhún vai. “Em cũng muốn!” Vấn đề là người đàn ông đó vẫn chưa chịu ly hôn, cưới cô.

Tiểu Nhã đứng một bên nghe, thật sự khổ sở thay Tôn Liễu Tĩnh, cũng cho rằng Lí Hà Na làm chuyện rất đáng xấu hổ. Bất kể giữa ba và Lí Hà Na là chuyện tình một đêm hay là bao dưỡng tình nhân, cô đều không thể vạch trần.

Cô híp lại đôi mắt, cười như thiên sứ: “Dì, dì Lí đáng người thật tốt, trước kia đều không có nhìn ra nha!” Trước kia còn là con gái nhà lành làm sao dám mặc như vậy?

Lí Hà Na khóe miệng run rẩy một chút, ha ha cười nói: “A Na (5) của tôi rất thích đáng người của tôi. Hơn nữa, so với mấy ngôi sao nổi tiếng, tôi mặc như vậy còn rất kín nha.” Nha đầu chết tiệt! Minh bao ám biếm (6) từng chữ đều đâm chọt bà.

Đúng vậy! hai quả cầu suýt chút nữa đều rơi ra ngoài, Tiểu Nhã gật gật đầu, con người cười càng xán lạng: “Nếu tôi là nam nhân, tôi cũng sẽ thích.”

Lí Hà Na miễn cưỡng cười: “Đáng tiếc cô cũng là phụ nữ, không cần ghen tị tôi.” Tuổi thanh xuân sắp hết không dựa vào đáng người lấy cái gì ăn cơm?

“Đúng vậy! Thật xấu hổ!” Tiểu Nhã châm chọc cười, nghĩ rằng nếu cô cũng mặc như vậy, nửa phần trên bán cầu lộ ra ngoài ọi người miễn phí thưởng thức, Khương Triệu Đồng khẳng định lãnh khốc nói: “Dứt khoát một chút, cởi sạch đi!”

Tôn Liễu Tĩnh ở trong bụng cười thầm, không lên tiếng giúp Lí Hà Na, cảm thấy cô ta cũng quá lớn mật. Nữ diễn viên lộ ngực lộ mông là vì cướp đoạt tin tức in trên báo, còn cô ta lại vì cái gì?

Lí Hà Na rất nhanh rời đi, không muốn bị mất mặt thêm.

“Dì à.” Tiểu Nhã cẩn thận tìm từ, trấn định nở nụ cười như hoa: “Dì Lí có phải hay không thay đổi quá lớn? Không biết bạn trai của dì ấy là thần thánh phương nào? Có thể gây ảnh hưởng khiến dì ấy tới tận đây?” Rõ ràng là tới diễn võ dương oai với dì, tội nghiệp dì bị lừa còn chẳng biết chuyện gì.

Cho nên Tiểu Nhã mạnh dạn đoán, người đàn ông bao dưỡng Lí Hà Na chính là Tôn Tư Hiền.

“Cô ta đắm mình trong truy lạc, tôi cũng không quản được nhiều như vậy.” Tôn Liễu Tĩnh nói chuyện sắc bén, không chút khách khí: “Ít nhất, tôi còn may mắn từ nay về sau cô ta không còn đến xin tiền tôi nữa.” Bà vì chuyện này mà bị mẹ chồng mắng té tát.

Tìm chồng của dì lấy có gì khác nhau? Hơn nữa lấy rất nhiều.

“Chúng tôi ở trong cái vòng luẩn quẩn này, một phụ nữ đi làm tình nhân ột người đàn ông, bắt đầu từ ngày đó, chúng tôi sẽ không còn là chị em với nhau nữa. Thuở bình sinh mọi người đều hận nhất chính là tình nhân đi câu dẫn chồng người khác!” Tôn Liễu Tĩnh ném đá giấu tay xong liền đi về phía chủ nhà cáo từ ra về.

Vũ hội ban đêm là thiên đường của người trẻ tuổi.

Trần Anh Trị đi, Khương Thiên Nghê đi, Tiết Khả Lệ cũng đi.....

Tiểu Nhã không đi, Khương Triệu Đồng cũng không đi.

Bọn họ đi về thăm nhà mẹ đẻ của Tiểu Nhã – Mã Nghiên Dung, Mã Nguyên Nguyên cùng Tiết Thành Lượng cũng có mặt ở đó, Mã Nghiên Dung tự tay nấu một bàn ăn, món ăn gia đình có hương vị của người mẹ.

Lần này Khương Triệu Đồng chủ động nhắc đến chuyện muốn đi thăm Mã Nghiên Dung, Tiểu Nhã xúc động hốc mắt đều đỏ. Đồng thời, ở Tôn gia mọi người cho rằng cô đi tham gia vũ hội. Trong khi đó bọn họ đang ở trong một căn hộ nhỏ và ấm cúng.

Khương Triệu Đồng chuẩn bị hơn mười vạn nhân dân tệ làm quà ra mắt, âm thanh lạnh lùng cao ngạo hiềm thấy nói ra những lời tình cảm.

“Mẹ! Xin mẹ hãy yên tâm giao Tiểu Nhã cho con.”

Mã Nghiên Dung xúc động rơi nước mắt ngay tại chỗ, trừ bỏ gật đầu, không nói ra lời.

Tiết Thành Lượng ở trong lòng réo lên: Oa! Vị thiếu gia tàn khốc này lợi hại hơn cả mình! Vừa mở miệng liền kêu ‘Mẹ!’ không hổ danh là đại gian thương, thủ đoạn thu mua lòng người tuyệt vô cùng.

Nhưng mà hắn thực sự rất vui mừng Tiểu Nhã cuối cùng cũng được hạnh phúc, lúc trước là hắn đem Tiểu Nhã đưa về Tôn gia nếu Tiểu Nhã không được hạnh phúc, Nguyên Nguyên nhất định sẽ oán trách hắn cả đời.

(1) Phẫu thuật thẩm mỹ.

(2) Chỉ nhìn bề ngoài mà đánh giá nhân phẩm và năng lực.

(3) Thành viên trong ban giám đốc.

(4) Khác xa một trời một vực -__-

(5) Mồm mím

(6) Ngoài sáng khen ngợi, trông tối châm biếm

10. Chương 7.2

Trên đường về nhà.

“Em đã gặp Trần Anh Trị?” Khương Triệu Đồng nhàn nhạt hỏi, trong giọng nói cũng có chút vị chua: “Vị học trưởng (1) đó là Trần Anh Trị, người từng tổn thương em?”

“Anh làm sao mà biết được?” Ánh mắt chuyển tròn, giật mình: “Thiên Nghê mật báo tin tức cho anh biết à?”

“Nó chờ không kịp.” Từ điện thoại anh nghe được Thiên Nghê miêu tả liền đoán ra được vị học trưởng này là Trần Anh Trị.

“Thiên Nghê thật xấu, rõ ràng đã đáp ứng với em là không nói cho anh biết rồi mà.”

“Em sợ anh biết...” Hắn còn mong chờ cô sẽ chủ động nhắc đến.

“Bởi vì em cảm thấy rất xấu hổ.” Tiểu Nhã khoa trương thở dài một hơi thật lớn. “Em tự cho là mối tình đầu của em rất vĩ đại, còn bởi vì thất tình mà khóc bù bủ loa một thời gian dài, cho rằng vết thương do tình đầu gây ra cả đời này cũng không thể khôi phục,... Kết quả, khi gặp lại anh ta, em lại hoài nghi bản thân mình, thực sự có từng yêu anh ta không? Em vì sao lại thích một người đàn ông nông cạn như vậy chứ? Rõ ràng là lớn tuổi hơn em, lại ngây thơ hơn cả em.”

“Đúng không?” Khương Triệu Đồng khước miệng lộ ra nụ cười tươi gần như vô hình.

Tiêu diệt tình địch là bản sắc của đàn ông. (Ngữ: TT.TT ôi mẹ ơi! Anh cute quá!)

Tiểu Nhã có dự cảm cô sẽ tái kiến Trần Anh Trị và ba mẹ của anh ta.

Quả nhiên, Trần Anh Trị bắt đầu đối với cô tỏ vẻ nịnh bợ sẵn đón, ba Trần, mẹ Trần cũng không có dùng lời nói hung ác đối với cô nữa, hai vợ chồng đều mặt mày hớn hớn nịnh bợ cô, còn nói hết sức kỳ vọng có cơ hội được tiếp kiến Tôn đồng sự...

Tiểu Nhã chỉ là dịu dàng lẳng lặng cười. Cô chờ ngày này đã rất lâu rồi, cô biết bọn họ hối hận đã từng xúc phạm cô. Phương thức ‘báo thù’ của cô là không thêm quan tâm, đối với cô mỗi một câu một lời lấy lòng, nịnh bợ của bọn họ đều biến thành chuyện cười thoảng qua tai, bay mất. Để cho bọn họ biết được mùi vị ngậm bồ hòn làm ngọt.

Phương pháp đơn giản nhất cũng hiệu quả nhất để xúc phạm một người đó là: Triệt để coi thường sự tồn tại của hắn, Tiểu Nhã thường bị Tôn Liễu Tĩnh cho ném thử mùi vị này, làm cho người ta tức giận nghiến răng nghiến lợi lại không thể làm gì.

Trần Anh Trị và ba mẹ hắn cũng coi như là người có kiên nhẫn, da mặt đủ dày, cách vài ngày lại chạy tới những nơi có yến hội, chính là để đánh cược xem hôm nay Tôn Tiểu Nhã có đi hay không? Tổng mười lần thì cũng có hai, ba lần.

Mãi đến một buổi yến hội nọ, Khương Triệu Đồng đi tới bên cạnh Tôn Tiểu Nhã đứng, cánh tay anh ôm choàng lấy vai cô, vẻ mặt lạnh xuống, thanh âm nghiến tức lạnh nhạt nói: “Nếu các người lại đến quấy rầy vị hôn thê của tôi một lần nữa thì đừng trách tôi không khách khí.”

Vợ chồng họ Trần khi biết được Khương Triệu Đồng là ai liền nhanh chóng tuyên bố buông tha Tôn Tiểu Nhã, tiếp tục đi tìm đối tượng khác làm mai cho con trai.

Oán khí trong lòng Tiểu Nhã cuối cùng cũng tiêu tan.

Ba tháng sau, vô tình cô gặp lại Trần Anh Trị trong một cửa hiệu rất nổi tiếng ở khu Đồng.

Tôn Tiểu Nhã đi theo Tôn Liễu Tĩnh mua thêm một số nữ trang mới, trong lúc Tôn Liễu Tĩnh được nhân viên của cửa hàng nghênh tiếp như khách quý đưa đến phòng thay đồ, Tiểu Nhã ngồi uống trà ở một bên chờ bà. Hiện giờ cô đã có thể bình tĩnh hòa nhã xem Tôn Liễu Tĩnh mỗi tháng đều mua thêm đồ mới, muốn làm cho cô ngồi một bên nhìn bà, hâm mộ bà.

Tiểu Nhã cười châm biếm, liếc xéo túi xách nhỏ đang đặt trên đầu gối của mình, bên trong có một tấm thẻ vàng mà Khương Triệu Đồng đưa cho cô, đủ để mua tất cả những vật phẩm mới ra trong tháng của cửa hiệu này.

Lúc này, Trần Anh Trị đi vào... Không đúng, nên nói là bị Khương Thiên Nghê kéo vào.

“Tiểu thư, tôi muốn thay quần áo.” Khương Thiên Nghê giọng cao giọng nói.

“Thiên Nghê, đừng như vậy! Quần áo tôi mua cho em rất đẹp rồi!” Trần Anh Trị khó xử nói.

“Anh nói cái gì?” Khương Thiên Nghê tức giận, hỏn hển nói: “Tôi nói với anh tôi thích quần áo nhãn hiệu này, vậy mà anh dám đi mua một cái áo T-shirt rẻ mạt cho tôi? Anh có ý gì hả?”

“Em trẻ trung lại xinh đẹp mặc áo T-shirt là đẹp nhất, hơn nữa áo T-shirt ở nơi này có cái nào rẻ đâu? Tùy tiện chọn một cái cũng hơn hai ngàn nhân dân tệ rồi.” Trần Anh Trị có chút không chịu nổi nói, thiên kim tiểu thư ra cửa cũng không mang tiền, trước khi gặp mặt phải tặng một bó hoa tươi, ăn cơm phải đi nhà hàng, đi khách sạn uống trà chiều, hờ hờ là phải tặng quà lấy lòng, tiền lương một tháng của hắn cũng không đủ dùng để hện hò.

“Tùy tiện chọn một bộ?” Khương Thiên Nghê nhướn đôi mày liễu lên cao: “Tôi là người mặc quần áo ‘nhãn hiệu bình thường’ sao? Nếu quần áo ở đây anh mua không nổi thì đừng có hện hò với tôi!”

“Được rồi! Được rồi! Em tự mình chọn đi!” Trần Anh Trị đã đầu tư không dưới hai mươi vạn, sao có thể nói bỏ liền bỏ được chứ. Hắn ở trước mặt ba mẹ khoe khoang rất có hi vọng sẽ trở thành ‘phò mã’ của tập đoàn Ích Thái, ba mẹ mới cho hắn một tấm thẻ tín dụng mặc sức hắn tiêu xài.

Tiểu Nhã đứng dậy cùng bọn họ chào hỏi, lặng lẽ kéo Khương Thiên Nghê qua một bên nói nhỏ: “Thiên Nghê, cô thật sự muốn cùng hắn hện hò sao? Không phải ông nội đã giúp cô chọn ra một chàng rể tốt rồi sao?”

“Chuyện này không liên quan đến cô!” Khương Thiên Nghê bị cô bắt gặp tình cảnh xấu hổ này, cảm giác không được vẻ vang lắm: “Tôi cảnh cáo cô không được đi đâm chọc với ông nội. Trước khi kết hôn, ai cũng có quyền lựa chọn.” Nói xong liền bỏ đi chọn quần áo, lúc đầu dự định mua một bộ, hiện tại cô muốn mua ít nhất phải là năm bộ. Bạn trai của cô không phải không khả năng trả tiền vài bộ quần áo, cô muốn Tôn Tiểu Nhã hiểu được điểm này.

“Cô không mua sao?” Cô hỏi lại Tiểu Nhã.

“Rất mắc.” Tiểu Nhã cực kỳ thích một nhà thiết kế khác.

“Làm sao mà mắc? Mấy thứ này cũng chưa tính là cao cấp nhất, mặc vào những ngày thường còn có thể chấp nhận.”

Khương Thiên Nghê tùy tiện chọn năm cái áo, hai cái váy, một cái khăn lụa, ngay cả thử đồ cũng không thèm thử liền kêu tiểu thư bán hàng tính tiền. Trái tim của Trần Anh Trị máu chảy đầm đìa, nhưng là vì sĩ diện vẫn rút thẻ tín dụng ra. Xoát! Xoát! Xoát! (Ngữ: =]] đáng đời cưng.)

Tiểu Nhã giọng nói mang theo hâm mộ nói: “Học trưởng thật biết săn sóc, thật hào phóng. Đi mua quần áo với bạn gái cũng không hề than mệt. Thiên Nghê thật sự có phúc khí, ngày trước ngay cả cái bao tay học trưởng cũng chưa từng tặng tôi nữa.”

Khương Thiên Nghê đắc ý dào dạt: “Bởi vì tôi là cô gái trời sinh mệnh tốt, còn cô thì sao? Đừng có nghĩ cô câu được anh hai tôi là cô có thể sống hạnh phúc, nhìn anh ta đối với em gái ruột thịt còn keo kiệt, bủn xỉn, lại không nề tình đi. Chậc! Khó trách cô không có tiền mua quần áo ở nơi này.”

Tiểu Nhã không có khoe với Khương Thiên Nghê chuyện Khương Triệu Đồng ra tay hào phóng vô tư cho cô một thẻ vàng tha hồ tiêu xài với cô ta. Đây là người khôn giữ mình.

Chọc giận cô em chồng tương lai là một việc làm rất ngu xuẩn. Cô thà rằng đem Khương Thiên Nghi để lại cho Khương Triệu Đồng đối phó.

Khương Thiên Nghi đem ba túi giấy đưa cho Trần Anh Trị xách, nhìn hình ảnh này giống như công chúa dẫn theo người hầu đi ra ngoài vậy.

Tiểu Nhã than thầm: Trần Anh Trị thật đáng thương. Nhà người cũng coi như có tiền, cần gì phải cực khổ đeo bám tiểu thư nhà quyền thế? Trong mắt của cô ta hành động ‘vung tiền như rác’ của người giống như hạt cát trong sa mạc mà thôi.

Thì ra... kẻ có tiền cũng phân chia giai cấp.

Giá trị con người của Trần gia có mười tỷ, thì giá trị con người của Khương gia ít nhất cũng một nghìn triệu, đều là kẻ có tiền, nhưng xét về việc ra tay hào phóng Trần Anh Trị tranh không lại, càng đừng nhắc tới chuyện hấn vãn còn là một đồng chí lãnh tiền lương của ba mẹ.

Tôn Liễu Tình thử hết những bộ quần áo vừa ý, rồi chọn ra hai bộ tính tiền ra về. Trời bắt đầu mưa lất phất, hai người liền đi vào trong cửa hiệu gọi điện kêu tài xế đến rước. Lúc này, di động của Tiểu Nhã vang lên, Khương Triệu Đồng hẹn cô đi ăn cơm, hỏi rõ địa chỉ, lái xe đến đón cô đi.

Khương Triệu Đồng thấy hai tay cô trống trơn, cất giọng hỏi: “Em không mua gì à?”

Tiểu Nhã cười khê: “Một trong những lạc thú của dì chính là ở trước mặt em xài tiền thoải mái, để em trở mặt éch. (Ngữ: mắt to thêm, tốt chứ sao =]]]] khỏi cần dùng kính áp tròng) Em không đành lòng cướp đoạt đi niềm vui của một con người đáng thương.”

“Ăn cơm xong, anh cùng em đi mua.”

“Thật sao? Em rất vui!”

“Vui vẻ như vậy à?”

“Anh chưa từng cùng em đi mua quần áo, người ta cũng muốn bắt chước trong phim, từ phòng thay quần áo đi ra, đến trước mặt bạn trai xoay vòng quanh, hỏi ‘Có đẹp không? Có đẹp không?’ ”

“Anh nên nói cái gì? ‘Đẹp lắm! Đẹp lắm!’ à?” Khương Triệu Đồng mỉm cười.

“Thực sự đẹp lắm à?” Tiểu Nhã tiếp tục diễn.

“Không có ai mặc đẹp mắt hơn so với em!”

Tiểu Nhã ha ha cười nói: “Triệu Đồng. Anh thật sự là có thiên phú. Một chút liền hiểu.”

Khương Triệu Đồng khoe môi khê nhếch lên, lộ ra một nụ cười yếu ớt mang một ý nghĩ sâu xa khác: “Hôm nay, em có thể chậm rãi mua, mua thoải mái, không cần trở về quá sớm. Tốt nhất là em nên qua đêm ở chỗ anh, ngày mai rồi trở về.”

“Vì sao?”

“Anh lái xe đến đây đón em, cách chỗ em đang đứng phía trước một trăm mét, anh nhìn thấy ba của em ôm Lí Hà Na đang dạo phố mua sắm, trừ phi ông trời phù hộ, bằng không chắc là Tôn phu nhân sẽ trông thấy bọn họ.”

“Cái này...” Sẽ dẫn đến một cuộc chiến ác liệt với quy mô lớn à.

“Hãy nghe anh nói, Tiểu Nhã, bắt gặp liền bắt gặp, đúng lúc đem mọi chuyện bày ra, kết thúc cho xong.” (Ngữ: đúng á, khỏi edit nữa. Tác giả: biểnl)

Tiểu Nhã rùng mình, lập tức hiểu được dụng ý của anh. Đau dài không bằng đau ngắn! Thời gian càng kéo dài, lỡ như Tôn Tư Hiền nảy sinh tình cảm thật đối với Lí Hà Na thì không hay cho lắm.

“Em thực sự rất đồng tình dì. Tuy rằng em và dì ấy không có quan hệ máu mủ, đối xử với em cũng không quá thân thiết, nhưng ít ra em cũng có thể hiểu vì sao dì ấy đối xử với em như vậy. Nếu đổi lại là em, không chắc em có thể so sánh được với dì ấy.” Cô hơi chau mày, vẻ mặt hoang mang: “Tuy ba là người thân nhất, ngược lại em không thể hiểu ông ấy. Vì sao ông ta lại có thể mặt không đổi sắc hết một lần lại một lần đi

ngoại tình, tổn thương vợ con? Thậm chí ngay cả bạn thân của vợ cũng cấu kết dan díu với nhau? Ông ta không cảm thấy nhục nhã hay sao?”

Khương Triệu Đồng suy nghĩ sâu xa nhìn vẻ mặt lo lắng của cô: “Đừng lo lắng, một khi chuyện này bị đưa ra ngoài ánh sáng ngược lại càng dễ giải quyết, bà nội em sẽ giải quyết triệt để tình nhân của ba em, dĩ của em cũng sẽ không còn ngốc nghếch bị bạn thân lừa gạt.”

“Cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.”

Chồng và bạn thân có gian tình, đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng là một chuyện vô cùng tàn khốc.

Tôn Liễu Tĩnh còn có thể tin tưởng ai? Người đồng tình với bà nhất cũng chỉ có Tôn Tiểu Nhã.

Tôn Liễu Tĩnh ở trên đường cùng Lí Hà Na đánh nhau. Ngược lại, Tôn Tư Hiền thừa dịp hỗn loạn bỏ chạy, trốn đi không về nhà.

Khương Triệu Đồng đi vào khách sạn bắt được Tôn Tư Hiền, đích thân ép ông ta lên xe.

“Cậu làm sao biết tôi trốn ở đây?” Tôn Tư Hiền rất ít giao thiệp với Khương Triệu Đồng, chỉ cảm thấy anh rất khó gần gũi.

“Lần sau mời ông trốn xuống địa ngục, khi đó tôi sẽ không tìm được.” Khương Triệu Đồng giọng nói lạnh như băng.

“Cậu...” Rửa tội chết à? Tôn Tư Hiền muốn kháng nghị lại nhưng nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Khương Triệu Đồng, ông ta đành đem những lời định nói nuốt hết vào trong bụng. Rất khùng bố! So với Từ Hi thái hậu nhà ông ta, tên này đáng sợ hơn.

“Mẹ tôi sai cậu đến tìm tôi?” Ông ta hắng giọng, tự an ủi: Không sợ! Không sợ! Con rể tương lai thôi!

“Là Tiểu Nhã.”

“Cái gì? Con nhỏ chẳng ra gì đó dám đâm sau lưng tôi...”

“Câm miệng! Ông dám mắng Tiểu Nhã thêm một câu nữa xem.” Khương Triệu Đồng ánh mắt trầm lạnh, gần từng tiếng: “Ông rốt cuộc có phải đàn ông hay không? Tự mình gây ra tai họa, dẫn đến tai vạ, ông không tự mình giải quyết, ngược lại còn vui vẻ chạy trốn. Để cho tình nhân tìm đến cửa quây long trời lở đất, bản thân mình ung dung tự tại kiếm chỗ ẩn nấp. Ông còn không bằng một phụ nữ. Tôi cứ đem ông thiến đi, cam đoan ông sẽ không thể nào đi ngoại tình được nữa, sẽ không gây thêm phiền phức, cũng sẽ không làm cho Tiểu Nhã xấu hổ đến mức phát khóc.”

“Cậu cậu cậu... tôi tôi tôi... Đây là chuyện của tôi, là chuyện nhà của tôi, cậu chỉ là người ngoài...”

“Ai làm cho Tiểu Nhã khóc, người đó chính là kẻ thù của tôi. Nếu đã là người ngoài thì càng không cần phải nương tay, tôi kêu tài xế đưa ông tới bệnh viện, trực tiếp tìm bác sĩ thiến ông.”

“Cậu... cậu đừng có làm xằng bậy! Sẽ không có bác sĩ nào giúp cậu làm phẫu thuật hại người...”

“Cũng đúng, cảm ơn ông nhắc nhở tôi.” Khương Triệu Đồng độc ác tàn nhẫn nói: “Bỏ ra mười vạn đồng, tìm hai tên du côn nhờ bọn họ bắt tay vào làm, không có thuốc gây mê, cũng không cần phải cầm máu, ông sống hay chết đều dựa vào số mệnh ông trời an bài đi.”

“Cậu cậu... cậu nói đùa phải không?” Tôn Tư Hiền âm thanh run run.

“Xem tôi giống đang nói đùa lắm sao?”

Tôn Tư Hiền nhìn vẻ mặt lạnh lùng kiên định của anh, từ trong đáy mắt bắn ra hào quang rét lạnh, lòng dạ ông bắt đầu cảm thấy sợ hãi, không dám nghi ngờ anh hù dọa nữa.

“Cậu... cậu không thể đối với tôi xác xược như vậy... tôi... Tôi sắp là cha vợ của cậu.”

“Người chết thì không phải.”

“Cái... cái gì?”

“Suy nghĩ cẩn thận lại, nếu đem ông thiên đi, Tiểu Nhã sẽ mất mặt vì có một người cha là thái giám, ngay cả tôi cũng cảm thấy mất mặt. Ngược lại, nếu ông bị một đám lưu manh bắt cóc, giết con tin, vậy thì không cần lo lắng nữa.”

“Cậu...”

“Dù sao ông chết rồi cũng sẽ không có ai đau lòng. Mẹ của ông đã phải chùi dít (2) cho ông cả đời, bà nói: bà mệt mỏi. Vợ của ông hận ông cùng bạn thân của bà ấy cấu kết làm bậy, khiến cho tôn nghiêm của bà ấy đều mất sạch, vợ của ông nói: người chồng như vậy bà không cần. Con trai của ông thấy mẹ mình khóc lóc thảm thiết, sợ hãi an ủi bà ấy, nó nói: người cha như vậy nó không cần. Về phần Tiểu Nhã, ba năm nay ông không hề để ý cô ấy, cũng chẳng quan tâm, cô ấy tự nhiên cũng không có tình cảm gì với ông rồi, có ông hay không cũng không sao hết.” Khương Triệu Đồng vặn các đầu ngón tay, lãnh khốc nói tiếp: “Ông nhìn đi, sự tồn tại của ông căn bản là không cần thiết, chỉ làm cho người nhà không thể chịu đựng, đau khổ, không có tính xây dựng. Ông còn sống để làm gì? Chết cũng không có người tưởng nhớ, ngược lại làm cho người thân đều thở nhẹ một hơi, may mắn không còn người làm cho bọn họ cảm thấy xấu hổ nữa.”

Anh bình tĩnh, cảm xúc không một chút phập phồng, nhìn anh kiêu căng, ngạo mạn khinh người gần từng tiếng, từng chữ giống như được chui ra từ hầm băng lạnh lẽo. Tôn Tư Hiền sợ hãi, lạnh từ trong xương tủy toát ra.

“Cậu cậu...nói bậy... tôi... tôi không tin.” Thanh âm của ông ta bị nghẹn lại ở trong yết hầu, không thể nói thành một câu hoàn chỉnh. Cả đời ông ta sợ nhất là phải đối mặt với người có ý chí và khí thế hùng mạnh, như vậy sẽ làm cho ông ta mệt mỏi chịu không nổi.

Mắt thấy xe đã chạy ra khỏi nội thành, chạy lên núi ở ngoại ô, càng đi xung quanh càng yên tĩnh, Tôn Tư Hiền hoảng sợ, lộn xộn...

“Cậu muốn đưa tôi đi đâu?”

“Vừa nãy tôi nói gì ông không nghe rõ sao?” Khương Triệu Đồng hỏi lại, còn tặng thêm một nụ cười lạnh tóc gáy: “Tôi sẽ cho ông hiểu, con người của tôi không bao giờ nói đùa.”

“Cậu... cậu thực sự muốn...”

“Chỉ cần ông chết đi, nỗi sỉ nhục của Tôn gia mới có thể chấm dứt.”

Trái tim của Tôn Tư Hiền thẳng tắp rơi xuống. Ánh mắt của người đàn ông này vô cùng nghiêm túc.

“Ông cứ an tâm mà rời đi! Hựu Thừa đã mười sáu tuổi, hai năm sau tôi sẽ bắt đầu đào tạo cậu ta, tôi sẽ huấn luyện cậu ta thành một người nói nghiệp xuất sắc. Đây là chuyện tôi hứa với bà nội, cũng là ‘của hồi môn’ mà tôi yêu cầu. Đem Tôn Hựu Thừa rèn luyện nên người!”

“Mẹ tôi...”

“Bà ấy cảm thấy rất tuyệt vọng về ông, cho nên đem hi vọng toàn bộ gửi gắm trên người Tôn Hựu Thừa.”

Xe chạy đến một chỗ đất trống không người, đột nhiên xuất hiện bảy, tám người to con vạm vỡ mặc quần áo màu đen, mở cửa xe, lôi Tôn Tư Hiền ra ngoài...

“Oa a... các người muốn làm gì... Triệu Đồng cứu tôi... cứu mạng... cứu mạng...”

Khương Triệu Đồng lái xe rời đi, quăng lại một mình Tôn Tư Hiền với bảy, tám người đàn ông vạm vỡ.

Quả thực, Tôn Tư Hiền không dám tin loại chuyện này thật sự xảy ra. Vừa rồi ông ta sợ thì sợ dù sao Khương Triệu Đồng cũng là người văn minh. Anh làm sao có thể cấu kết lưu manh giết người vứt xác?

Ông ta thật sự có tội ác tày trời như vậy sao? Ông ta thực sự bị báo ứng sao?

Mấy người đàn ông này bắt đầu lột quần áo ông ta, cởi quần ông ta...

“Đừng... Các người muốn làm cái gì?” Tôn Tư Hiền giữ chặt quần lót, ông ta cả đời chưa từng bị đàn ông cởi đồ, ghê tởm khốc rống lên: “Buông tôi ra... Buông tôi ra...”

“Ít rầy rà đi! Không cởi làm sao thiên ‘cái đó’ của ông được chứ. Hay là muốn một đao mất mạng?”

“Không cần...” Tôn Tư Hiền khóc, nước mắt nước mũi đều chảy ra. Quỳ xuống cầu xin: “Các vị đại ca, van xin các người không cần... không cần đem tôi hiến... Khương Triệu Đồng cho các anh bao nhiêu tiền, tôi cho các anh gấp đôi, không, gấp mười.... Tôi cho các anh gấp mười lần. Thực đó, tôi không dám lừa các anh đâu... chỉ cần các anh tha cho tôi,... không cần...”

Hắn khóc đến nỗi tim gan đều nứt ra, khóc đến khàn cả giọng, hoàn toàn không chú ý tới ánh đèn sáng, lóe lên không ngừng còn kèm theo tiếng rầm rầm, rầm rầm...

Bấy, tám người kia giống như nhận được mệnh lệnh tự động rời đi, nhảy lên chiếc xe đậu cách đó không xa, lái xe bỏ đi.

Tôn Tư Hiền nước mắt tùy ý để gió thổi khô, sờ không tới được suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng. (3)

“Đứng lên mặc đồ vào, cần phải trở về.” Thanh âm lạnh lẽo quen thuộc làm cho người ta sợ hãi.

“Khương Triệu Đồng, là cậu...” Tôn Tư Hiền đứng lên, bộ dạng muốn liều mạng với hắn.

“Ông tốt nhất nên cân nhắc cho kỹ rồi hãy làm.” Khương Triệu Đồng giơ máy ảnh trong tay lên, cười lạnh: “Lần sau ông đi ra ngoài ngoại tình nữa bị tôi bắt được, tôi liền đem mấy tấm ảnh ‘quỳ xuống cầu xin tha mạng’ này tung ra ngoài.”

Tôn Tư Hiền vừa sợ vừa tức, vừa tức lại sợ.

“Cậu... cậu... cậu... tiểu tử thối, khó ưa. Cậu về quản cha của cậu là được rồi, quản tôi làm chi?”

“Thứ nhất, cha tôi không có giống như ông, lưu lại cục diện hỗn loạn cho tôi thu dọn. Thứ hai, cha của tôi không có chọc Tiểu Nhã khóc.” Khương Triệu Đồng xoay người thúc giục: “Mời lên xe, tôi đưa ông đi bệnh viện.”

“Bệnh viện?” Tôn Tư Hiền chỉ có thể âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi. Khi này khóc lóc quá mức, giọng nói đều khàn.

“Bà nội bị ông chọc tức ngã bệnh rồi.”

Cho dù là đứa con phá sản, nghe tin mẹ ngã bệnh nằm viện, đáy lòng cũng không cho phép xẹt qua một trận hoảng sợ.

(1) Đàn anh khóa trên.

(2) Làm những việc người khác làm không xong còn bỏ lại đó.

(3) Nguyên văn câu này là “ ” = “Trương Nhị hòa thượng mặc bất trứ đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trương Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng). Trương Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trương Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sờ không tới suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “ ” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ

11. Chương 8 [Hoàn]

Tôn Lí Hàn Thúy bị con trai bà chọc giận huyết áp tăng cao lên hai trăm mười hai, uống thuốc cũng không thể khống chế, chỉ còn cách đưa bà vào bệnh viện điều trị. Thực ra chủ yếu là vì Tôn Tư Hiền bỏ trốn không dám về nhà là chuyện bà giận nhất, do đó, huyết áp không hạ xuống được.

Càng quá đáng chính là sau khi mọi chuyện bị phanh phui, Lí Hà Na dứt khoát công khai mò lên tận cửa tìm đàn ông. Đòi Tôn Tư Hiền phải ra mặt giải quyết, bỏ ra mười triệu nhân dân tệ làm phí chia tay, bằng không phải thu cô ta làm vợ bé.

Tôn Liễu Tĩnh tức giận đến run cả người, chửi ầm lên: “Cô là đồ đàn bà không có lương tâm. Sao cô không tự mình suy nghĩ lại, sau khi chồng cô chết bị nhà chồng đuổi ra khỏi cửa, tôi đã giúp cô bao nhiêu lần? Cho cô bao nhiêu tiền để tiêu xài? Nếu không có tôi, cô đã sớm trở thành nữ công nhân làm việc trong nhà máy rồi, kết quả cô đền ơn tôi như thế nào? Cô là đồ đàn bà xấu xa, ăn cháo đá bát, dám vụng trộm câu dẫn chồng tôi, cô là đồ không biết xấu hổ, hèn hạ đê tiện, vô tình vô nghĩa, cô nhất định sẽ chết không được tử tế...”

“Chị chửi đủ rồi nha, chị Tĩnh.” Lí Hà Na bày ra vẻ mặt tráo trở khóc lóc om sòm nói: “Chị có biết không tôi có bao nhiêu không chịu đựng nổi chị? Chị đem tiền giúp tôi, tôi rất biết ơn. Nhưng mỗi lần chị đều bày ra bộ mặt ‘ân nhân’ cũng không cần biết tôi có mặt ở đó hay không, chị đều đi khắp nơi khoe khoang chị giúp đỡ tôi là ‘làm việc thiện’, để cho tất cả mọi người ca ngợi chị là quý phu nhân lương thiện dịu dàng. Chị vênh vang đắc chí. Trên thực tế, chị muốn nói ọi người biết Lí Hà Na xong rồi, không còn cứu được, chỉ có thể làm quân bài! Chị có nghĩ tới tôi khó xử, xấu hổ tới cỡ nào không? Tôi không thể tức giận, còn phải tươi cười cảm ơn đại ân đại đức của chị, tăng tốc hành động làm việc tốt của chị. Tôi nói cho chị biết, tôi không thể chịu nổi bộ mặt ‘Không có tôi, cô chết đói là cái chắc!’ Ghê tởm! Giả bộ lương thiện! Đạo đức giả!”

Tôn Liễu Tĩnh tức giận đến ngã ngồi, che mặt khóc lên.

“Lí Hà Na phu nhân (1), bà đang lấy kết quả làm nguyên nhân, cường từ đoạt ý (2) mục đích là muốn vì lương tâm được gỡ bỏ tội danh đỡ phải chịu bức rứt, không yên lòng.” Tôn Tiểu Nhã bỗng chốc đứng lên, vẻ mặt xinh đẹp của cô trở nên lạnh lẽo. “Sai lầm chính là sai lầm, phản bội bạn bè chính là phản bội bạn bè, người có dũng khí sẽ xin lỗi cầu xin được tha thứ. Nếu không thể, chỉ cần là người có một chút cảm giác hổ thẹn xấu hổ không dám xuất hiện trước mặt dì. Lí Hà Na phu nhân, bà có cái gì?”

“Tôi...” Lí Hà Na nắm chặt hai nắm đấm, tức giận bắt bẻ nói: “Cô dựa vào cái gì giáo huấn tôi? Không phải mẹ của cô cũng cướp chồng của Tôn Liễu Tĩnh hay sao? Còn sinh ra hai đứa con gái!”

Tôn Tiểu Nhã gần từng tiếng, nói: “Đúng vậy! Mẹ tôi làm sai, yêu một người đàn ông có vợ. Nhưng ít ra mẹ tôi còn biết chính mình làm sai, cho nên bị vứt bỏ cũng xứng đáng. Mẹ tôi chưa một lần dám tìm đến Tôn gia cãi nhau, náo loạn. Bà cũng không có gặp lại ba tôi. Một mình cực khổ đi làm kiếm tiền nuôi hai chị em chúng tôi, không lấy tiền của ba tôi dù chỉ là một xu.”

“Nhưng... tôi cần tiền sinh hoạt!”

“Bà thân thể lành lặn không lẽ lại không có năng lực tự nuôi sống bản thân?”

“Tôi làm sao có thể đi làm? Tôi từ nhỏ đến lớn luôn được nuông chiều, tôi không thể đi làm những công việc thấp hèn đến như vậy, làm thư ký tôi cũng không biết làm...” (Ngữ: vậy đi cướp chồng làm vợ nhỏ là công việc cao cấp à o.O)

“Cô dứt khoát làm một kẻ ăn xin đi!” cây gậy trong tay Tôn Lí Hàn Thúy gõ mạnh xuống đất một cái ‘cộp’, giận dữ nói: “Nếu làm một kẻ ăn xin cô cũng làm bằng lòng, thì dứt khoát đem váy kéo ngắn lên một chút, lộ mông đi làm ‘gà’! Làm ‘gà’ chắc cô biết rành chứ?”

“Bà... bà sỉ nhục tôi!”

“Tôi sỉ nhục cô? Tôi đang tôi đang khen cô đó chứ!” Tôn Lí Hàn Thúy chỉ vào cửa, quát lớn: “Cút đi! Không được bước vào nhà tôi dù chỉ là một bước!”

Lí Hà Na dậm chân uốn éo mông: “Tôi muốn tìm Tư Hiền. Tư Hiền... Tư Hiền... Anh mau ra đây! Không phải anh nói anh yêu em, không thể không có em sao...”

“Con của tôi chết ở bên ngoài rồi, cô còn muốn tìm ai?” Tôn Lí Hàn Thúy tức giận đến mức huyết áp tăng cao, đầu óc choáng váng, không thể chèo chống tiếp được nữa ngã xuống.

“Bà nội! Bà nội!”

Tiểu Nhã quyết định thật nhanh đem Tôn Lí Hàn Thúy đưa đi bệnh viện cứu trị, đồng thời gọi điện nhờ Khương Triệu Đồng tìm người ra tay giúp đỡ.

Hai ngày sau.

Khương Triệu Đồng dẫn Tôn Tư Hiền đến bệnh viện thăm bệnh, hai người ăn ý không đề cập tới chuyện ‘Quy xuống đất cầu xin tha thứ’.

“Mẹ.” Tôn Tư Hiền sợ hãi kêu.

Tôn Lí Hàn Thúy đối với con trai thất vọng đến cực độ, quay mặt đi không thèm để ý tới.

“Mẹ ơi, mẹ không sao chứ?”

Mặc kệ Tôn Tư Hiền liên tục cầu hòa, Tôn Lí Hàn Thúy quyết tâm phớt lờ ông ta.

Khương Triệu Đồng giọng điệu hài hước hiếm thấy nói: “Bà nội, bà yên tâm đi! Con cam đoan với bà, cha vợ chuẩn mực của con sẽ không dám ra ngoài ngoại tình nữa, làm bại hoại gia phong (3) nữa đâu.”

Khóe mắt, bắp thịt trên người Tôn Tư Hiền đều run rẩy.

Tôn Lí Hàn Thúy ánh mắt chứa đựng suy nghĩ sâu xa nhìn Khương Triệu Đồng một hồi, cuối cùng bình thường trở lại: “Tư Hiền, mẹ già rồi, quản con không được nữa, nhưng mà cũng may, sau này sẽ có cháu rể trông chừng con.” Bà có thể ngủ ngon giấc rồi.

Về mặt Tôn Tư Hiền vô cùng đau khổ, có giận mà không dám nói! Mệnh của tôi thật khổ mà! Nửa đời trước thì bị mẹ già ‘Từ Hi thái hậu’ quản lý, nửa đời sau thì bị con rể – Quý Kiến Sầu quản lý trông coi. Cái mệnh của tôi thật khổ!

Cam chịu số phận đi!

“Cái gì? Anh thực sự làm vậy với ba em à?” Tiểu Nhã thở dốc vì kinh ngạc.

Ngày mai, Tôn Lí Hàn Thúy có thể xuất viện, Khương Triệu Đồng theo Tiểu Nhã đi đến bệnh viện thăm bà thêm một lần. Ở trên xe, anh đem chuyện anh ‘đối phó’ với Tôn Tư Hiền kể lại cho cô nghe.

“Anh chỉ nói cho em biết.” Khương Triệu Đồng không thích có sự lừa gạt dối trá trong chuyện yêu đương nam nữ, chơi trò giấu giếm giấu giếm như hoạt động gián điệp.

Tiểu Nhã cười nhợt nhạt. Đau khổ trong lòng chưa?

“Làm sao anh có thể nghĩ ra biện pháp này? Nhưng anh cũng chịu thiệt phải tìm bảy, tám diễn viên tạm thời trong một khoảng thời gian ngắn.” Khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một chút trêu tức, cô cũng thật là xấu, nghe ba ‘chịu khổ’ nhưng lại không đau lòng, ngược lại còn lén lút vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Tiết Thành Lượng tìm đến.” Anh nhún nhún vai: “Em nhờ anh tìm người, anh đương nhiên phải đi tìm chuyên gia giúp đỡ rồi. Tiết Thành Lượng không phải mở một công ty tìm tin tức hay sao? Anh ta là nhân tài ở mặt này. Gần đây anh ta đem hệ thống an ninh cao cấp nhất ở Hong Kong đưa vào Đài Loan, đang chuẩn bị huấn luyện bảy, tám người cao to vạm vỡ đó làm nhân viên bảo an.”

“Thì ra là thế.”

“Tiết Thành Lượng cũng thật lợi hại, rất biết cách kiếm tiền, chẳng trách hắt bỏ tha việc kế thừa tập đoàn Hoàng Long Châu Báo.” Có người anh em cợt chèo như vậy, Khương Triệu Đồng cũng cảm thấy vinh quang, ấn tượng hoàn toàn đổi mới. Đáng tiếc Thiên Nghê không có phú hướng! “Anh ta còn hỏi anh có muốn đầu tư hay không? Anh dùng danh nghĩa của mẹ em đầu tư ba trăm vạn, về sau mẹ cũng là một trong số những cổ đông, có thể ngồi lãnh đạo chia lợi nhuận mà không cần làm.”

“Triệu Đồng!!” Đáng ghét quá! Anh là làm cho cô cảm động muốn khóc.

“Mẹ em vất vả đã nửa đời người rồi. Bà nhất định cũng có tâm nguyện hoặc lí tưởng mà lúc còn trẻ chưa kịp hoàn thành. Chúng ta hãy để cho nửa đời sau của bà được tự do thoải mái làm những chuyện mà bà muốn làm, không cần vì ba bữa cơm mà phải bôn ba nữa.”

Tiểu Nhã xúc động chờ đợi đèn đỏ sẽ ôm anh một cái, hốc mắt đỏ: “Triệu Đồng, cảm ơn anh! Ngay từ đầu em cho rằng anh là người lạnh lùng vô tình, không nghĩ tới anh lại vì em trả giá nhiều đến như vậy. Em rất cảm động!”

“Bởi vì anh chỉ chăm sóc cho ‘người nhà’ thôi.” Khương Triệu Đồng trả lời một cách dĩ nhiên.

Người nhà! Khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Tiểu Nhã tươi cười càng thêm chói mắt.

Cô cũng phải có qua có lại quan tâm người nhà của anh một chút: “Đối tượng hẹn hò của Thiên Nghê đã chọn được chưa?” Cô lên lút nói cho anh biết Khương Thiên Nghê đang hẹn hò với Trần Anh Trị, anh nói không sao hết.

“Ông nội và ba đã chọn ra một người, điều kiện tương xứng, chuyện còn lại là chờ xem Thiên Nghê có duyên với ai.”

“Thiên Nghê chịu đi xem mắt à?”

Anh nheo lại mắt: “Nó sẽ đi. Bởi vì tốc độ tiêu tiền, tính nết nuông chiều của nó, Trần Anh Trị có thể chịu đựng được ba tháng thì cậu ta cũng đáng được khâm phục.”

“Anh đều dự đoán được trước?”

“Em gái anh là người như thế nào, anh đương nhiên hiểu rõ. Tiểu thư phung phí thành tánh thì không có cách gì có thể tiêu tiền theo kiểu ‘liệu cơm gắp mắm’ (4) được. Của cải của Trần Anh Trị chủ yếu là công ty cổ phiếu và bất động sản không có khả năng cung cấp cho Thiên Nghê lãng phí một cách vô tận, hai người rất nhanh sẽ chia tay.”

Tiểu Nhã cười than: “Thiên Nghê có anh trai như anh thật không biết là cô ấy hạnh phúc hay bất hạnh nữa.”

Khương Triệu Đồng ngắt đầu: “Nó là gặp vận may!”

“Được rồi! Được rồi! Ít nhất cô ấy còn được mọi người che chở, để cho cô ấy cả đời cũng không phải sống trong cảnh nghèo khó thiếu thốn, vĩnh viễn làm một cô gái có mệnh tốt.”

“Cho nên anh mới nói nó gặp may.”

Một đường nói nói cười cười đi đến bệnh viện, bước vào phòng bệnh hạng nhất của Tôn Lí Hàn Thúy, thấy Tôn Tư Hiền và Tôn Liễu Tĩnh đều có mặt, hai vợ chồng mỗi người ngồi một nơi, vẫn chưa giải hòa. Nhưng mà Lí Hà Na cũng không còn xuất hiện nữa.

Tôn Liễu Tĩnh đi đến tủ lạnh lấy hoa quả đã gọt sẵn ra, nói: “Tiểu Nhã và Triệu Đồng ngồi xuống ăn trái cây đi.” Hoàn toàn giống hình ảnh một người mẹ quan tâm con gái và con rể.

“Vâng.” Tiểu Nhã ngẩn ra, ngọt ngào đáp.

Có một mối quan hệ kỳ diệu lặng lẽ thay đổi.

Còn phía bên kia, Tôn Tư Hiền vừa nhìn thấy Khương Triệu Đồng liền ngồi thẳng lưng, ông ta luôn lo sợ Khương Triệu Đồng đem ‘chuyện xấu’ của ông ta tiết lộ ra bên ngoài, khiến ông ta ở trước mặt vợ con không góc đầu lên được.

Cha vợ chuẩn mực mời con rể đi ra ngoài uống cà phê, Khương Triệu Đồng cùng đi.

Vừa đi vào trong thang máy, không có người ngoài. Tôn Tư Hiền trực tiếp hỏi: “Chùng nào thì cậu mới chịu đem ảnh chụp trả lại cho tôi? Tiếng nói khàn khàn, chỉ sợ bị người nghe trộm.

Khương Triệu Đồng lạnh lùng trừng ông ta, không nói một lời.

“Mau trả lại cho tôi!”

“Ảnh chụp nào? Tôi không biết!” Anh phòng bị Tôn Tư Hiền sợ ông giấu bút ghi âm trên người, thu âm lại chuyện hăn ‘sai khiến’ người khác chính ông thừa sống thiếu chết, cần ngược lại anh.

“Chính là cậu cho người...”

Khương Triệu Đồng ngắt lời nói: “Chờ tới ngày cha đại thọ tám mươi tuổi, con sẽ tỉ mỉ chuẩn bị một phần quà dâng lên cha, cha nhất định phải sống tới một trăm tuổi nha.”

Cái gì? Chờ ông ta tới tám mươi tuổi mới đem hình trả lại? Một người đàn ông sống tới tám mươi tuổi còn có thể làm cái gì? Tôn Tư Hiền cảm thấy thật yếu ớt, ông ta luôn xem em gái xinh đẹp trẻ trung là nguồn gốc của tinh thần và thể chất!

Năm Tiểu Nhã tốt nghiệp bằng thạc sĩ, Khương Triệu Đồng liền tổ chức hôn lễ, náo nhiệt vẻ vang cưới Tiểu Nhã về làm vợ.

Ở trong phòng nghỉ của cô dâu, Nguyên Nguyên kết hôn sớm hơn chị gái năm tháng lại vác bụng tròn vo đến tham gia hôn lễ của chị mình.

“Tiếc quá! Em không thể làm phù dâu cho chị.”

“Ai kêu em còn chưa có tốt nghiệp đã bị Tiết Thành Lượng làm cho lớn bụng rồi, không thể làm gì khác hơn là hát xong khúc hát cáo biệt trực tiếp nhận giấy kết hôn.”

“Chị không có sao?” Nguyên Nguyên tò mò nhìn cái bụng bằng phẳng của cô.

“Không có.” Tiểu Nhã cười xán lạng vô cùng. Cô có dự cảm là có, dựa theo tập tục trong ba tháng không thể công khai, hơn nữa cô còn chưa báo cho Khương Triệu Đồng biết làm sao có thể cho em gái biết trước được chứ?

Nguyên Nguyên rất đơn thuần tin là thật, không hỏi nữa, cười thần bí nói một chuyện khác.

“Chị, mẹ cũng tới rồi!”

“Chị biết, là Triệu Đồng phát thiệp mời mẹ, phía bên nhà trai mời mẹ qua đây.” Tiểu Nhã nghĩ tới Khương Triệu Đồng, tên này là! Trước mặt thì làm mặt lạnh như tiền, sau lưng thì sẵn sóc dậu dàng, khiến cô bất giác cười ngọt ngào.

Nguyên Nguyên cũng ngây ngô cười theo, ha ha ha. Cô dâu nào cũng đều giống nhau!

“Chị! Em nói cho chị nghe, khi nãy em thấy vợ của ba chủ động cùng mẹ chào hỏi nha. Aiz ~ hại em còn lo lắng bọn họ gặp nhau sẽ khởi động chiến tranh, liên tục dạn đi dạn lại Thành Lượng phải chú ý một chút, kết quả không có xảy ra chuyện gì hết, còn nói nói cười cười với nhau.”

“Hai người đều đã bốn mươi mấy gần năm mươi rồi, ghen tuông chuyện cũ tốt lắm sao?” Tiểu Nhã mặt ngoài bình thản nói, trong lòng không tránh được có chút kích động.

Cô cảm giác được, từ sau sự kiện ‘Lí Hà Na’, Tôn Liễu Tĩnh bỏ xuống thành kiến, bắt đầu cùng cô gần gũi. Tuy rằng không có dồn hết tâm trí đối xử tốt với cô, nhưng cũng không còn đối chọi gay gắt với cô mỗi ngày, nói chuyện cũng ôn hòa hơn, còn có thể giới thiệu cô với bạn bè: “Đây là con gái của tôi, Tôn Tiểu Nhã.”

Chỉ cần như vậy, cô liền thỏa mãn.

Giờ lành đã tới, chú rể Khương Triệu Đồng đi vào đón cô dâu, thân hình to lớn, ngạo mạn trong bộ lễ phục càng thêm uy nghi bức người, khí thế phi phàm.

Tiểu Nhã vừa thấy anh đến, trái tim như bay lên, ánh mắt dậu dàng nhìn thẳng vào đôi mắt thâm tình của hăn.

Khương Triệu Đồng nhìn cô dâu của anh, ánh mắt tỏa sáng, nụ cười chân thành lại rực rỡ.

Anh ở cổ cô hôn trộm một cái.

“Anh không thể ăn hết son môi của em, mặc dù anh rất muốn.” Đáy mắt anh vừa chân thành lại thâm tình nói.

“Triệu Đồng.” Con người trong suốt linh hoạt lấp lánh vui sướng và e lệ, từ nay về sau, anh là chồng của cô. Anh ôm lấy đôi má của cô, xúc động nhìn chằm chằm.

“Bộ dạng này của em thật đẹp! Chúng ta mau mau hoàn thành hôn lễ, anh không thể chờ đợi được muốn ôm em về nhà.”

Tiểu Nhã đỏ mặt nhưng trái tim lại ấm áp, tươi cười ngọt ngào.

Anh ít khi nói ra những lời đường mật, nhưng mỗi lần anh nói lại làm cho trái tim của cô chìm đắm vào trong đó.

“Triệu Đồng, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Nói em yêu anh.”

“Em yêu anh. Nhưng mà, có cái bí mật không biết anh muốn nghe hay không?”

“Em nói đi.”

“Đưa tai qua đây.” Cô nhu tình như nước nhìn anh.

Khương Triệu Đồng làm như cô muốn, kề sát vào, nghe âm thanh mềm mại của cô...

Anh cầm lấy tay cô, đôi mắt bùng lên hào quang chói lọi.

“Thật không?”

“Còn chưa có xác định, nói trước cho anh biết thôi.”

Nguyên Nguyên đứng ở một bên đem lỗ tai kéo ra thật dài nhưng cái gì cũng không nghe được.

“Chị, em cũng muốn nghe bí mật.”

“Bí mật ở trong bụng của em, tới hỏi chị làm gì?”

Tiểu Nhã ngẩng đầu nhìn Khương Triệu Đồng cả hai nhìn nhau cười, mặc kệ bí mật là thật hay giả, cũng không ảnh hưởng gì đến đoạn tình cảm kiên định và lòng tín nhiệm của bọn họ dành cho nhau.

Trong thế giới của tình yêu, chỉ cần hai người yêu nhau là được, không cần để ý lời nói của người ngoài. Một hồi hôn lễ sắp cử hành, tương lai tươi sáng đang chờ bọn họ nắm tay nhau đi tạo lập.

Cô ấy là một người phụ nữ tốt nhất! Chú rể suy nghĩ như vậy.

Anh ấy là một người đàn ông tài giỏi nhất! Cô dâu xem như thế.

Nắm tay cả đời, bên nhau đến già.

Yêu anh!

Yêu em!

Hoàn

(1) Nữ sĩ, bà, phu nhân: thường dùng trong các trường hợp ngoại giao. Trong ngữ cảnh này thì Tiểu Nhã đang châm biếm bà ấy nên gọi ‘phu nhân’

(2) Cường ép lẫn tránh, cướp đoạt lý lẽ (theo ý ta là vậy.)

(3) Suy đồi nếp nhà.

(4) Tùy theo mức thu mà tiêu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-hon-the-nay-rat-kho-tri>